

Harald Olausen

Kissojen kissat

harrypotterikäisille queeravaruusskissaseikkailu Raahesta

Kulttuuriklubi

Kissojen kisse

Harald Olausen

-harrypotterikäisille queeravaruuskissaseikkailu Raahesta

"Minä pidän maailmasta ja ihmisistä. Siksi hyvyden puolesta pitää tehdä jokainen päivä valtavasti töitä. Ertei kaikkea sitä hyvää mitä ihmiskunta on saanut aikaan pyyhkäise mennessään ne tummat varjot, jotka koko ajan vaativat odottamassa tilaisuuttaan tuhota kaikki kaunis, koska ihminen on heikko ja altis houkutuksille, sillä maailman-kaikkeuden Jumala luodessaan ihmisen pani häneen ripauksen rohkeutta ja pelkuruutta, saaliinhimoa, lempeyttä, rehtyyttä, oikeudenmukaisuutta, oveluutta, petollisuutta, jalomielisyyttä, julmuutta, pahuutta, häijyyttä, himoa, armeliaisuutta, itsekkyyttä, jaloutta, kunniaa, rakkautta, vihaa, alhaisuutta, uskollisuutta, totuudenkaipuuta sekä vilppiä. Intohimon, ahdistuksen ja huumorin tanskalais-filosofi Sören Kierkegaard varoitti tästä jo vuonna 1843: "Erään teatterin kulisissa syttyi tulipalo. Ilveilijä säntäsi näyttämölle varoitamaan yleisöä. Kaikki pitivät varoitusta vitsinä ja taputtivat. Ilveilijä yritti uudelleen, eikä yleisön riemulla ollut rajoja. Juuri näin maailma tulee toughtu-maan älypäiden osoittaessa suosiotaan siinä uskossa, että kaikki on vain pilaa."

- Kuusivuotias naukumistieteiden ylimääräinen avaruustähätieteen dosentti ja kissanpissiyliilutnantti neiti Miisu-kissa

Omistettu Hattori Hansun (2007-2016) rakkaalle muistolle!

24. elokuuta 2016 (Leijona) on kroatialaisen Jorven syntymäpäivät. Jorve tekee kasviswokkia keittiössä. Juuri hetkeä aikaisemmin hän on muistellut kyynel silmäkulmussa kissaansa Zagrebissa, jonka joutui viisi vuotta sitten jättämään muuttaessaan Suomeen töiden perässä. Avaan facebookin, missä on viesti kaukaa menneisyydestä: "Moi, sain sinulta mustan kissan ennen kuin muutit takaisin Osloon Helsingistä, taisi olla keväällä 2007? Nyt pitää ilmoittaa sinulle, että tänään se piti lopettaa kroonisen munuaisten vajaatoiminnan takia. Sitä ei voitu parantaa. Se oli kaikin puolin mukava seuralainen. Ainoa asia, mikä harmitti, oli se, että se ei suostunut lähtemään minnekään, eikä suostunut mihinkään ylimääräiseen käsittelyyn. Tarkoitin vaikka nostamista kuljetuskoppaan. Senpä takia en käytrännyt sitä edes hammaislääkärissä. Murta sillä oli hyvä elämä. Syötin hyviä ruokia ja se sai aina ulkoilla parvekkeella. Mitään terveysongelmia ei koskaan aiemmin ollut. Se oli vilkas ja tykkäsi leikkiä aina loppuun asti, lukuun ottamatta muutamaa viimeistä päivää, jolloin se oli kovin vetäytyvä. Hautaan Hattori Hansun Helsingin eläinten hautausmaalle, kun ei ole muutakaan paikkaa, minne viedä." Vastasin hänelle: "Oijoi! Voi kuinka surullisen viestin sain sinulta. Kiitos kuitenkin kun muistit minua. Itkin lukiessani viestiasi. Uskon asian ollen sinulle vaikea. Kyllä elämä on ikävä kun tällaista sattuu. Sure rauhassa. Suruasi kunnioittaan." Ja hän vastasi: "Kiitos osanotosta! Hyvät muistot siitä minulle jää. Valitettavasti sairaudelle ei mitään mahda, vaikka kuinka toivoo parasta, elämän jatkumista. Haudalle tulee jokin pieni kivi."

Kissojen kissat

Harald Olausen

ISBN: 978-952-6668-73-4

Kulttuuriklubi 2016

Lanateks

Riika-Larvia

Kannen valokuva ja kirjan valokuvat

Hrvoje Safran

Kansi ja taitto

Mika Jyrylä

Oikoluku

Minna Jyrylä

Train2GOAL

Raahe - Finland

Sisällysluettelo:

Ensimmäinen luku: Naukuva paketti tuli onnistuneesti perille

Toinen luku: Mitäs minä sanoin!

Kolmas luku: Nukuksissa - nuku kissa!

Neljäs luku: Matkalla kesäteatteriin

Viides luku: Moi olen Mirdu

Kuudes luku: Kuului vain valtava pamahdus

Seitsemäs luku: Tarkkana kuin porkkana

Kahdeksas luku: Härmän häijyt

Yhdeksäs luku: Husse-Rollen uni

Kymmenes luku: Vasta nyt ymmärsin miten aika yritti huijata minua

Yhdestoista luku: Pallosalama

Kahdestoista luku: Tintin opeissa

Kolmastoista luku: ”Sattumuksia” Sonkajärvellä

Neljästoista luku: Eukonkannon Maailmanmestaruuskisat

Viidestoista luku: Herra Katti Kattilakosken töppäilyt

Kuudestoista luku: Puhelu avaruustähtitieteen emeritusproffalle

Seitsämästoista luku: Rakas päiväkirja

Kahdeksastoista luku: Serkku Herkko Hyväuskon romahdus

Yhdeksästoista luku: Kosmoksen pimeät voimat

Kahdeskymmenes luku: Kummallista porukkaa

Kahdeskymmenesensimmäinen luku: Kiusattujen kissojen kosto

Kahdeskymmenestoinen luku: Luminen Bulgaria

Kahdeskymmeneskolmas luku: Terve kaksoiskansalaiset!

Kahdeskymmenesneljäs luku: Sakiksen Pany-kissan terveiset

Ensimmäinen luku: Naukuva paketti tuli onnistuneesti perille

Kiitos kissa-avaruuden käskynhaltija ja kissanpissinylimajuri sinne jonnekin kuudennenkymmenennen tähtitaivaan taakse tirljoonan vuoden päähän! Naukuva paketti tuli onnistuneesti perille eilen iltapäivällä.

Kaikki sujui hienosti suunnitelmien mukaan eikä kukaan huomannut miten olin suurella huolella ja pilkuntarkasti kaikesta etukäteen valmistellut, vaikka annoin muiden luulla että olin kuin puulla päähän lyöty, kun naukuva paketti vihdoinkin saapui tähän asema- ja majoituspaikkaan, missä olen sinun käsikystäsi viimeisen vuoteni tutkinut ihmisiä, ja heidän tekemisistään raportoinut sekä suoraan sinulle että kirjoittanut näitä blogejani kaikille laajan kissa-avaruuden uteliaille nuuskijoille ihmeteltäväksi.

Toden totta! Kyllä ihmisten kanssa on aina yhtä jännittävää olla. Jokainen päivä on kuin uusi. Aamulla kun aukaisen silmäni ja tepastelen tassuillani ympäri nykyistä asema- ja majoitus-

paikkaani, en koskaan tiedä mitä päivä tuo tullessaan. Joskus se on täynnä iloista remuamista aamusta iltaan, joskus taas ikävää murjottamista ja kyräilyä.

Silti minun on tunnustettava, että tämä tehtävä täällä maanpäällä ihmisten keskuudessa on ollut minulle mieluisin kiertäessäni vuosituhannet ympäri kissa-avaruutta sinun päänuuskijanasi tutkimassa mitä kaikkea laaja kissa-avaruutemme sisäänsä kätkeekään.

Ja kun vertaan sitä nyt täällä paikanpäällä kaikkeen siihen mitä kissa-avaruuden yliopistossa ihmisistä minulle ennen matkaani opetettiin ja varoitettiin, olen tullut tutkimuksissani siihen tulokseen, että ne ovat olleet vain ihmisiä tuntemattomien ja ennakkoluuloisten vanhojen karvaturrikattien ilmaan heittämiä varovaisia arvailuja tai turhien uhkakuvien piirtämistä viirusilmiemme eteen. Ja ehkä siksi tuiki tarpeellisia kylläkin omassa lajissaan, että osaisimme olla varuillaan jos aihetta ilmenee.

Ja kattia kanssa!, sanon minä nyt teille sinne jonnekin kuudennenkymmenennen tähtitaivaan taakse tirljoonan vuoden päähän.

Eivät ihmiset ja heidän maailmansa onneksi ole lainkaan niin pelottava kuin nämä harmaantuneet ja arvoisat kissavanhuksemme ovat pahimmillaan pelänneet, tai mitä siellä jossa-kin kuudennenkymmenennen tähtitaivaan takana tirljoonan vuoden päässä kissakirjoista olemme saaneet ihmisistä ja heidän tekemisistään tassu poskella ja pienet palleroiset kissanpentumasumme kauhusta väristen lukea.

Ei suinkaan, vaan päinvastoin!

On niin ihmeellinen tämä ihmisten elämä, etten koskaan

väsy sitä ihmettelemästä ja ihastelemasta.

Ja ihmiset.

Miten päivä päivältä rakastun heihin enemmän ja miten kaipaankaan niiden hassuja höpötyksiä ja leikkejä.

Täällä on oikeasti ihan kivaa! Ihmistenkin keskuudessa löytyy nimittäin paljon välittämistä, hauskuutta, leikkimielttä ja letkeää loikoilua ja jonninjoutavista ihanuuksista nauttimista, ihan kuten sekä yhtyneen kissa-avaruuden että sen sisältämien kaikenmaailman kattienkin keskuudessa.

OHO!

Huomaan tätä sinulle lähettäessäni emännän hiipineen keittiöön käsivarsillaan pieni naukuva pakettimme. Keskeytän lähetykseni hetkeksi, ettei emäntä ihmettele sitä miksi pidän alvariinsa häntäni pistorasiassa täällä asema- ja majoituspaikassani.

Murisen ja sähisen hieman hänen sylissänsä pitämälleen naukuvallle paketille, ettei hän aavistaisi mitään, vaan uskoisi ihan oikeaoppisesti kaikenmaailman kattikirjoista lukeneena, että suojelen omaa ympäristöäni olemalla aluksi tällä tavalla kiukuinen ja mustasukkainen uutta tulokasta kohtaan näyttämällä muka loukkaantunutta ja tympeää naamaa hänelle.

Nykyisin emäntä ei huomaa lainkaan minua, muuta kuin silvulauseissa, kun hän puhuu haltioituneena uudesta tulokkaasta ystävilleen puhelimesta.

”Miisu murisee ja sihisee, pikkuinenkin osasi murista/sihistä vastaan...kas nyt vähän tutustellaan...”

Koko aamun emäntä on hössöttänyt uuden tulokkaan kanssa. Sitä on pajattu oikein olan takaa extra-annoksin ihan kuin se olisi maailman ihmeellisin asia, niin kuin se näyttää emän-

nälle olevankin.

Sen kanssa on leikitty, ja sitä on pidetty silmällä turvallisen välimatkan päässä minusta, etten mustasukkaisuuksissani olisi ollut sille ilkeä, vaikka olemme aina kun emännän silmät ovat vältäneet, iskeneet toisillemme silmää ja nuorempana ja hieman malttamattomana, tai ehkä pitkän matkan rasituksista väsyneenä kissanpissakersantti Misse on jatkuvasti sopivan paikan tullen kysynyt minulta.

”Miauh! Naukumistieteiden ylimääräinen avaruusdosentti ja kissanpissiylikuutnantti neiti Miisu-kissa! Milloin alamme hommiin? Minulla on sinulle tärkeä viesti jostakin kuudennenkymmenennen tähtitaivaan tirljoonan vuoden päästä yhtyneestä kissa-avaruudesta”, ja sitten kissanpissikersantti Misse on naukaissut emännälle muka peloissaan, päästen suoraan syliin pajattavaksi ja muka minulta turvaan.

Emäntä ei ole kertonut vielä uudesta tulokkaasta muulle perheelleen mitään. Isäntä, poika ja tytär ovat vielä kesämökillä Sonkajärvellä, siinä samassa vääräleukaisen savolaisten pitäjässä, missä järjestetään joka vuosi eukonkannon maailmanmestaruuskisat, isäntä sanoi minulle silitellessään päätäni hajamielisen miettelään näköisenä ennen kuin he muutama päivä sitten lähtivät.

”Koita Miisu-kulta pärjätä täällä kaksistaan emännän kanssa ja yritä jotenkin tulla toimeen sen kanssa, että vien ”lapaset” (hän kutsui lapsiaan lapaiksi jostain ihme kumman syystä) mummon syntymämökkiin kauas Savonmaan sydänmaille muutamaksi päiväksi tapaamaan etelästä kesälaitumille saapuvia sukulaislapsia.”

Minua hymyilytti. Kiehnäsin isännän jalan ympärillä, ja

Lähetysluettelo naukuvalla avaruuskissa-
paketille no: 3345556678-XXXHGYL

”Kun paketti tulla tömpsähti maanpin-
nalle asemapaikkaansa, katu oli autio.
Siellä täällä kuului yksinäisen kissan
valitus. Muutama katulamppu paloi
kituliaasti. Ilmassa tuoksui takapihojen
kosteus. Katu loppui yhtä yllätyksellisesti
kuin alkoikin. Kun Misse pomppasi avaruuskuplastaan maanpinnalle kaikki oli
toisin, ja hänen eteensä avautui vain luota-
taantyöntävänä viheläinen kinttupolku.
MisseCOMPASTUI pimeässä ja oli nyrjäyt-
tää söpön avaruuskissanilkkansa. Mutta
maanpimeässä Misse oppi avaruuskissan
luontaisella neuvokkuudella kulkemaan
ja näkemään eteensä pienen harjoittelun
ja alkuhapuilun jälkeen, ja oli hetken
päästä rimpauttamassa ovea, missä Mii-
su odotteli jo häntä valmiina esittämään
isäntäperheelle loukkaantunutta ja mus-
tasukkaista uuden tulokkaan takia, vaika-
ka asia oli toisin: Misse oli Miiisu-kissan
paras ystävä.”

kehräsin tyytyväisyyden merkiksi nuolaisten hänen paijaavaa kättään kiintymyksen ja luottamuksen merkiksi.

Ja kun koko konkkaronkka pitkällisten huutelujen ja etsimisten jälkeen oli saatu jotenkin emännän toimesta järjestykseen, alkoi rasittava parkuminen siitä ja siitä, mikä joko puuttui. Oli rempallaan, tai oli muka hävinnyt, vaikka kaikki tavarat emäntä oli fiksusti pakannut valmiiksi jo edellisiltana tietäen hyvin millaisen messun tämä sakki sai aikaan asiasta kuin asiasta kun pääsi yhdessä riehumaan.

”Missä mun uikkarit on”, kysyi perheen 9-vuotias poika viskellen uikkarilaatikon kaikki uikkarit lattialle naamallaan tyrmistynyt ilme.

”Siellähän niitä on yllin kyllin vaikka muille jakaa”, sanoi emäntä, joka yritti kärsivällinen ilme naamallaan jotenkuten selvittää muun perheen aiheuttamasta lähtöhässäkästä.

”Ei ole!, poika vastasi tiukasti itkuun purskahtamaisillaan.

”Siellä ei ole sitä mun juuri tätä matkaa varten Ruotsista tilaamaa ja netin kautta ostamaa Husqvarnan ruohonleikkuriuikkaria”, poika väitti itkuun pillahtamaisillaan.

”Minä en ilman sitä lähde, en varmasti, en minnekään”, poika huusi lyöden nyrkillä lattiaa, niin että lattia tärisi hetken.

”No mikäs tämä sitten on?”, emäntä sanoi nostaen laatikon pohjalle piiloon jääneet Husqvarnan ruohonleikkuriuikkarit ilmaan pojan ilmeen kirkastuessa samalla aurinkoisesti.

”Kiitos äiti!”, poika sanoi halaten emäntää lämpimästi.

”Kuka seuraavaksi?”, emäntä huusi samalla kun hänen vierreensä ilmestyi 8-vuotias tytär surullisen näköisenä.

”No mikäs sinulla sitten on hukassa?”, emäntä kysyi tytöltä.

”Ei mikään. Sinähän pakkasit jo eilen valmiiksi laukkuni.”

”No mikä sinua sitten ottaa pannuun?”, emäntä kysyi tyttöltä.

”Miten me tullaan toimeen ilman Miisu-kissaa”, tyttö vastasi katsoen minuun surullisin silmin.

”Mutta teidän olette siellä Sonkajärvellä vain kolme päivää ja siellä on paljon tekemistä. On sukulaislapsia ihmeellisestä etelästä kertomassa, miten kiireiset ihmiset juoksentelevat pää kolmantena jalkana kuin muurahaiset hiki hatussa aamusta iltaan isoissa kaupungeissa. On mielin määrin mussuttaa jäätelöä, grillimakkaraa, karkkia, limsaa, pulinaa ja pölinää, uimista, saunaa. Ja kaiken päälle ruohonleikkuuta niin paljon kuin sielu sietää!”, emäntä vastasi tyttölle.

Seuraavaksi sekosi kaiken kiireittensä keskellä perheen isäntä, joka haki kadonneita silmälasiaan ympäri huushollia.

”Missä minun silmälasini ovat?”, isäntä osoitti kättään syyttävästi kärsivällisenä hänen vieressään huokailevalle emännälle.

”Äsken ne olivat vielä tässä. Muistan sen ihan hyvin, koska kirjoitin listaa siitä, mitä Miisu-kissalle piti ostaa tuliaisiksi Sonkajärveltä!”, hän huusi ihan emännän korvan juures- samalla kun emäntä yritti näyttää käsillään, että isännän ”hukkaanjoutuneet” silmälasit olivat hänen päänsään juuri sillä samalla tavalla, kuin kesäisin päässä pidetään aurinkolaseja ”filmitähtimäisesti”, kun ei haluttu laittaa niitä silmille vaikkapa auringon eteen tulleen pilven takia.

Tätä samaa teatteria se oli tässä perheessä aamusta iltaan. Juoksemista turhien asioiden perässä, innostumista joskus ihan itikastakin, ruohonleikkuuta ja pihatrampoliinissa hullun lailla pomppimista sekä onnekseni tietenkin myös minun pajaa- mistani.

Siksi rakastin tätä omituista ja hullunhauskaa perhettä, ja olin ikiajoiksi ihastunut muihinkin ihmisiin.

”Nämähän olivat mainioita epeleitä kun sille päälle vain satuivat poksautamaan”, sanoin usein itselleni.

Oikeita kruununjalokiviä ihmisyyden kruunussa. Säihkyviä timantteja, joita oli ilo katsella, ja joiden kanssa oli yhtä suuri ilo keksiä yhdessä aina jotain kivaa ja jännittävää päiviä sulostuttamaan, kuten nyt kesällä kun aurinko ei laskenut lainkaan, ja ihmiset nukkuivat pitkälle päivään välittämättä kellosta tuon taivaallistakaan – kun ei tarvinnut.

Juuri näihin aikoihin melkein kaikki suomalaiset pitivät lomaa juhannuksesta elokuun puoliväliin saakka maan ollessa kauneimmillaan lämpimän sään hellissä lomalaisia talven varalle.

Ja heti kun emäntä oli päässyt kunnialla eroon isännästä ja ”lapasistaan”, hän oli keittänyt kahvit, ja otti sen jälkeen kauan kaipaamansa päivänokoset minä kehräten kainalossa ihan rauhassa.

Seuraavana päivänä alkoi emännän loma. Se alkoi perinpohjaisella jynssäämisellä ja tuulettamisella läpi huushollin, jossa hän sai rauhassa muutaman päivän aikana pistää kaiken taas järjestykseen syksyllä uudelleen alkavaa kiirekarusellia varten.

Minä olin huomannut edellisenä iltana, etten yksin tule toimeen valtavan työtaakkani kanssa tutkia ihmiskuntaa.

Olihan minun yksin raportoitava kissa-avaruuden käskynhaltijalle ja kissanpissinylimajurille sinne jonnekin kuudenkymmenennen tähtitaivaan taakse tirljoonan vuoden päähän kaikesta mitä täällä näin ja koin!

Siksi laitoin heti, kun emäntä oli nukahtanut, häntäni taas

pistorasiaan ja sain melkein heti hyvän yhteyden kissa-avaruuden käskynhaltijaan ja kissanpissinylimajuriin sinne jonnekin kuudennenkymmenennen tähtitaivaan taakse tirljoonan vuoden päähän!

”Miten siellä menee?”, kissa-avaruuden käskynhaltija ja kissanpissinylimajuri seikkaperäisesti kaiken mitä olin sinä päivänä kokenut ja arvioni tapahtumista.

”Minusta tämä perhe vaikuttaa hieman höpsöltä!”

”Miten niin?”, kissa-avaruuden käskynhaltija ja kissanpissinylimajuri siellä jossakin kuudennenkymmenennen tähtitaivaan takana tirljoonan vuoden päässä ihmetteli.

”Jokainen heistä puuhaa mitä ikinä mieleen tulee, puhuu mitä sattuu, ja tekee mitä milloinkin jaksaa tai huvittaa, kuten he sitä itse kutsuvat. Lisäksi perheen 9-vuotias poika on hullaantunut ruohonleikkaamisesta niin, että poika pitää ihan ammatikseen hätistellä pois naapureiden pihoilta leikkaamasta juuri heidän leikkaamiaan nurmikoita.”

”Kerro lisää?”, kissa-avaruuden käskynhaltija ja kissanpissinylimajuri siellä jossakin kuudennenkymmenennen tähtitaivaan takana tirljoonan vuoden päässä oikein hehkui innostuksesta.

”Se karkailee unissaan öisin pihalle leikkaamaan nurmikoi-
ta!”

”Älä! Siinä pojassahan on ainesta. Oletko varma ettei se ole kissa?”, kissa-avaruuden käskynhaltija ja kissanpissinylimajuri kysyi minulta.

”En tiedä vielä. Siksi tarvitsen hieman apuvoimia. Voisitko lähettää hyvän ystäväni kissanpissikersantti Missen avukseni tänne minulle tätä ongelmaa ratkaisemaan?”

”Kun Misse oli vihdoin saapunut ehjin nahoin onnellisesti uuteen asema- ja isäntäpaikkaansa, neiti Miisu-kissa, joka on maailmankaikkeuden viisain tiedekissa ja ihmisyymen hyviä puolia ylistävä lämminhenkinen filosofi, sihisi ja rähi- si uudelle tulokkaalle juuri sen verran sopivasti, ettei kukaan ulkopuolinen arvannut, että tässä suoritetaan erittäin vaarallista ja vaikeaa kissa-avaruuden käskynhaltijan ja kissanpissinylimajurin salaista operaatiota maanpäällä maan- ihmisten keskuudessa, jotta olisi saatu selville missä liikkuvat kaikille yhtä vaaralliset kiinalaiset vakoojakissat. Siksi Miisu pyysi avukseen sieltä jostain kuu- dennenkymmenennen tähtitaivaan takaa tirljoonan vuoden päästä hyvän ystävänsä kissanpissikersantti Missen.”

”Lähetän sinulle seuraavana päivänä paketin!”, kissa-avaruuden käskynhaltija ja kissanpissinylimajuri siellä jossakin kuudennenkymmenennen tähtitaivaan takana tirljoonan vuoden päässä kuittasi ja lähetys katkesi siihen.

Minun piti vielä valmistella emäntä ottamaan itselleen uuden tulokkaan. Aika oli mitä sopivin yöllä, kun emäntä kömpi sänkyyn katsottuaan sitä ennen tangomarkkinoiden naisten finaalin. Valitettavasti siinä ei ollut mukana ensimmäisen tangokuningattaren tittelin voittanutta kotkalaista Marita Taavitsaista. Hän nimittäin oikeasti oli kissa ja kotoisin alunperin samalta planeetalta kuin minä. Hänet oli valittu KATTIWOODIN HALL OF FAMEEN juuri ennen kuin minut lähetettiin maahan.

Hiivin emännän viereen eikä aikaakaan kun hän oli jo unessa.

Sitten aloin muokata emännän ajatuksia ja mieltä sopivaksi uudelle tulokkaalle.

Sain syötettyä hänen korvistaan hänen muistoihinsa sellaisen muistikuvan, missä hän oli pienenä leikkinyt söpönharmaan Misse-nimisen kissansa kanssa.

Aamulla laitoin taas häntäni pistorasiaan.

”Onko se tullut jo?”, kysyi kissa-avaruuden käskynhaltija ja kissanpissinylimajuri sieltä jostakin kuudennenkymmenennen tähtitaivaan takaa tirljoonan vuoden päästä.

”En tiedä, miten niin?”, vastasin hänelle.

”Lähetin sen juuri hetki sitten korissa majapaikkasi ulko-oven eteen!”, kissa-avaruuden käskynhaltija ja kissanpissinylimajuri siellä jossakin kuudennenkymmenennen tähtitaivaan takana tirljoonan vuoden päässä sanoi minulle jatkaen.

”Onnea paketin kanssa. Ole varovainen ja muista pelata pelisi niin fiksusti ettet paljastuisi. Sähise ja sihise, ja käyttäydy kuten kaikenmaailman kissakirjoissa väitetään, että olet mustasukkainen ja loukkaantunut, vaikka tapaavat kauan kaipaamasi parhaan ystäväsi. Muistahan?”

”Miauh!”, kuittasin kiitokseksi iloisesta uutisesta kissa-avaisuuden käskynhaltijalle ja kissanpissinylimajurille sinne jonkin kuudennenkymmenennen tähtitaivaan taakse tirljoonan vuoden päähän!

Samalla huomasin emännän tulleen alakertaan kahvia keittämään. Olin ihan kuin ei mitään olisi tapahtunutkaan. Oven takaa kuului heikkoa nau’untaa.

”Miisu, mikä sinulla on hätänä?” emäntä terästy. Mutta minä vain hymyilin hänelle niin kissamaisesti kuin vain kissojen kissa osasi veikeänä samalla hetkellä, kun emäntä tajusi nau’unnan tulleen ulko-ovelta.

Hän meni ja aukaisi oven ja huudahti innoissaan nähdessään ulko-oven takana pienen korin missä Misse nukkui.

”MISSE!”, hän purskahti samalla itkuun.

”Ei voi olla totta! Minun oma Misseni hän se tässä on niin monen vuoden jälkeen!”

Minä tietysti sähisin ja murisin ja juoksin kuin päätön kana taas näön vuosi vain emäntää hämätäkseni muka kauhuissani ja järkyttyneenä ympäri huushollia, Missen hymyillessä ja vinkatessa salaa viirusilmiään koristaan, emännän yrittäessä touhukkaasti rauhoitella minua.

Kaikki sujui prikulleen suunnitelmien mukaan.

Emäntä ihastui ikiajoiksi Miseen ja melkein unohti minut. Jäljellä oli enää tehtävän vaarallisin vaihe: miten saada muu-

taman päivän päästä Sonkajärven mummonmökiltä palaava remuava muu perhe hyväksymään uusi tulokas.

Emäntä ei uskaltanut hiiskua uudesta tulokkaasta kenellekään, vaikka emäntä muuten laittoi ahkeraan facebookin päivityksinä kaiken mahdollisen ruohonkorren katkeamisesta kotipihalla tuulen ylytymiseen kolisevaksi häiriköksi työpaikkansa katolla.

Emäntä otti minut syliinsä silittäen minua samalla, kun hän raportoi itse yön tapaamista.

Se minua vain harmitti ettei emännällä ollut häntää. Olisin säästynyt paljolta jos olisin laittanut emännän hännän pistorasiaan. Ja niin kissa-avaruuden käskynhaltija ja kissanpissinylimajuri olisi kuullut suoraan, kun emäntä kertoi minulle naukuvan paketin tulleen onnistuneesti perille.

”Yö meni kivasti, Misse nukkui osan yöstä omassa boxissa, aamuyöllä kävi tarpeillaan. Molemmat tuli hienosti. Sitten Misse nukkui mun vieressä sängyssä. Välillä herättiin leikkimään mm. mun hiuksilla ja Misse yritti purra myös puhelinta, joka oli vieressä... Sitten taas nukuttiin kylki kyljessä... Miisu oli aluksi sängyssä, kun Misse vielä majaili boxissa, mutta häipyi vähin äänin alakertaan... Aamulla Miisu oli nukkumassa saunassa ja hyvin mörököllinä. Vein Missen sylissäni saunaan, Miisu sähisi ja murisi. Mutta kävi kuitenkin vähän nuuskimassa ”vihollista”. Hetki sitten Miisu oli ulkona. Misse nukahti lattialle kaiuttimen ja tv-tason väliin. Kun Miisu tuli ulkoa, otin sen syliini ja se tuntui olevan nyt rauhoittunut ja tyytyväinen, ainakin mitä sen veikeään kissamaiseen hymyyn sen naamalla tuli, ja siihen tasaiseen kehräämiseen mitä sen sisältä kuulin!”

Toinen luku: Mitäs minä sanoin!

”No eipä siihen juuri tarvinnut mitään ennustajanlahjoja tai tohtorin arvoa avaruustähtitieteessä, tietääkseen mitä seuraavaksi sitten tapahtui, kun koko konkkaronkka palasi remuten ja mekastaen yhtenä iloisena joukkona hyvin mellastetun ja rellestetyn paripäiväisen ryminäjuhlan jälkeen Sonkajärveltä takaisin asema- ja majapaikkaani, joka muuttui muutamassa minuutissa yhtä suureksi kaaokseksi kuin oli ollut heidän lähtiessäänkin, siitä huolimatta, että emäntä oli sen saanut juuri suurella vaivalla jotenkuten siivottua ja järjestettyä lattiasta kattoon tiptopmallilleen sen ainoan kerran, kun tämä rymysakki oli yhtenä joukkona tieltä pois häiritsemästä emännän tarkoin suunnittelemaa ja toteuttamaa vuosisiivousta, jossa synnättiin ja puunattiin kaikki nurkantakaiset lymypaikat pölyhiukkasten ja lian piilotella itseään näkyviltä kokonaisen vuoden ajalta juuri tähän hetkeen saakka, jolloin ei vettä, mäntysuopaa ja emännän noroina niskalta ja poskilta valuvia hikikarpaloilta säästynyt yksikään millimetri talon kahdessa kerroksessa”, kerroin seuraavassa raportissani yhtyneelle kissa-avaruuden käs-kynhaltijalle ja kissanpissinylimajurille.

Näiden kesäisten yökukkujen vintti oli seuraavan kerran pimentynyt aamuyöstä kello viiden aikaan lokkien kirkuessa korvani juuressa niin, että minun teki mieli päästää hurja kis-

samaisuuteni valloilleen ja antaa niille hieman kyytiä enemmän kuin kissaperustuslaki ja yleiset kissatavat sallivat, että asema- ja majoituspaikkani henkilökunta olisi saanut häiritsemättä nukkua unihiekat pois silmistään, jotta olisin saanut kuulla heiltä raporttiani varten tuoretta lisämateriaalia siitä, miten maa makasi halki näennäisesti rauhallisen ja kauniin kesäisen Suomen.

”Minua kiinnostavat erityisesti kesäisin laajoina joukkoina kesälaitumilla liikkuvat muut kissat!”, oli yhtyneen kissa-avaruuden käskynhaltija ja kissanpissinylimajuri painottanut minulle vastauksessaan jatkaen.

”Erityisesti kaikkialle lintuparvienv tavoin leviävät kiinalaiset kissat kiinnostavat minua kovasti. Yritä ottaa selvää olivatko he nähneet tällaisia ”epäilyttäviä kissoja” liikkeellä! Misse on kissa-avaruuden galaksien välisessä hallinnossa erikoistunut kiinalaisten vakoojakissojen profilointiin ja paljastamiseen, kuten hyvin tiedät itsekin. Siksi myös hän on niitä suuresti arvostamiani kissojen kissoja, kuten sinäkin!”

Kertaan vielä muistin virkistämiseksi mielessäni salaista tehtävänantoani, miksi olin täällä kaikista mahdollisista kissanperistä taaimmaisessa tässä maassa, ja miksi aivan erityisesti asema- ja majapaikkani oli tämä raahelainen perhe, jonka emäntä oli kotoisin Revonlahdelta, vaikka asuikin lapsuutensa ensimmäiset vuodet Uudessakaupungissa, ja isäntä Raahesta, vaikka hänen äitinsä kotipaikka oli juuri tuo edellä mainittu legendaarinen Savonmaan sydän Sonkajärvi, mistä näytti sukeutuvan oikea kansainvälinen salaisuuksien ihmeellinen kesäpääkaupunki loputtomine arvoituksineen ennen kuin kukaan ehti sanoa kunnolla kissaakaan.

Sain tehtävän eräänä syksyisenä iltana kissanvuonna

6673988 ja muutama naukaisu vielä päälle, kun kesähiiret olivat laiturimelta loppuneet. Ja syksyn lehdet alkoivat tipahdella puusta silloisessa kotiplaneetassani TÄHTI-MISSESSÄ!, mikä oli kissa-avaruuden galaksin ulomman tähtisumun äärimmäisellä laidalla omista oloistaan elänyt pienen pikkurainen planeetta - vain noin kymmenen maapallon kokoinen, erikoistuen miljoonia vuosia aiemmin valmistetun galaksisuunnitelman mukaisesti kaikenmaailman kattielokuvien tuottamiseen.

TÄHTI-MISSESSÄ sijaitsivat kaikki kuuluisan elokuvakaupungin, vai pitäisikö sanoa, kokonaisen elokuvamaailman, eli KATTIWOODIN elokuvastudiot - toinen toistaan uskomattoman hienompia elokuvaunelmia. Tuhansia kilometrejä pelkkiä isoja elokuvastudioita, mitkä riippuivat ilmassa niin, että niihin oli helppo lavastaa milloin painovoimaton mielikuvitusunimaailma tahansa.

TÄHTI-MISSESSÄ olivat myös kaikki elokuvanäyttelijät, oikeat naukutaähdet, isot elokuvakoulut, lavastamot, kissaelokuvien maailmanarkisto: isot ja mahtavat kattielokuvatuottajat sekä valtavat, lähes 100.000 kissaa vetäneet huippuhienot kissaelokuvateatterit, missä tarjottiin väliajalla hiiritikkuja, kermapaukkuja, kissanminttua sekä erikoistarkeille ja silmäätekeville V.I.P-kattiasiakkaille kissankullalla koristeltuja nimi-päivälahjoja.

Minun isäni rakensi KATTIWOODIN elokuvalavasteita. Äitini hoiti kermantarjoilua iltaisin yhdessä kattikaupungin valtavassa elokuvateatterissa sisäänpääsyn kohdalla 2345xxcö-sijainneessa kermanlipityspisteessä tyttökissojen yleisöväen ja kysienraapimispuun vieressä.

Minustakin piti tulla kissaelokuvakaupungin tavallinen

”Havaintojeni mukaan yllättävän moni raahelainenkin tuntui haaveilevan ja unelmoivan melko mahdollottomasta ”regnum hominiksesta - ihmisenvaltakunnasta”, missä kreikkalainen taruolento Prometheus opettaisi ihmiselle uudelleen valheen paljastamisen, ja sen että oli mielettöntä alistua poliittisiin mahtikäskyihin ja moraaliseen sekä sosiaaliseen sovinnaisuuteen, vain koska kaikki tekivät niin, painamalla päähän että heti kun alkaa tapahtua lipsumista moraalista, yhteiskunta rapautuu ja menettää olemassaolonsa merkityksen, sillä moraalii vaatii ihanteellisuutta toimiakseen.”

työntekijä perheemme kunniakkaiden perinteiden mukaan isäni ja äitini hartaasta toivomuksesta, mutta oikullinen sattuma, tai joidenkin kattiuskovaisten kohtaloksi kutsuma kaitselmus puuttui peliin, kun olin suorittamassa kissapalvelustani heti koulusta päästyäni oman aikuiskissuuteni kynnyksellä planeettamme yhdellä tuhansista kuista, jossa samaan aikaan havaittiin perin kummallinen valoilmiö.

Jostain kumman selittämättömästä syystä koko planeettamme muuttui siitä lähtien aina kesäisin kolmen kuukauden mittaiseksi päiväksi, jolloin aurinko ei laskenut lainkaan - eikä myöskään noussut - vaan porotti koko ajan samalla paikalla, niin että elokuvamaailman ulkokuvaukset menivät kertaheitolla tuoksi ajaksi myttyyn.

Tämän takia KATTIWOOD menetti biljoona biljoona kertaa biljoona biljoona potenssiin kaksimiljoonaa nauku-mi-auh!-valuuttaamme päivässä. Se oli suuri summaa rahaa. Aivan liian suuri summa, jotta planeettamme olisi selvinnyt siitä pelkällä naukaisulla.

Se oli myös odottamaton katastrofi koko kotiplaneettamme taloudelle niin, että jossain vaiheessa varantojemme vähenyessä monilla köyhemmillä kateilla ei ollut laittaa hiiripalan päälle muuta kuin oma kielensä, sillä kaikki erikoiset mausteet ja herkulliset lisukkeet olivat tyystin loppuneet, koska ne ostettiin valuutallamme toisilta planeetoilta. Tämä valuutta kerättiin lähes yksinomaan KATTIWOODIN elokuvien lippu- ja mainostuloilla.

Siinä se visainen ongelma, jonka eteen koko planeettamme joutui yhtäkkiä kuumme valaistessa kesämme niin, ettemme voineet tehdä yhtään ulkokohtausta aidoissa olosuhteissa, vaan

jouduimme tekemään ulkokohtaukset toisessa galaksissa kulu-
jen noustessa tähtitieteellisiksi.

Ensin joutuivat työttömäksi tietysti kaikkein tavallisimmat
katit, kuten ruohonjuuritason suoristusportaan isäni ja äitini
kaltaiset ahkerat uurastajat.

Ja sittemmin myös pikkuhiljaa ylätasoa hieman isommat ja
tärkeämmät katit, niin että vanhoista viisaista viiksiniekoista
ja entisistä elokuvatähdistä kuten MR. KATTI BONDISTA
koostunut planeettamme mirrineuvosto päätti tehdä asialle
jotain kutsumalle paikalle avuksi itsensä kaikkein korkea-ar-
voisimman naukujan ja kermanlipittäjän mitä kissa-avaruu-
desta saattoi löytää: sen ylimmän johtajan, joka totteli titteliä:
käskynhaltija ja kissanpissinylimajuri!

Aikansa asiaa avustajiensa kanssa tutkittuaan kissa-avaruu-
den käskynhaltija ja kissanpissinylimajuri tuli siihen kummal-
liseen tulokseen, että maapallolla oli vaikutuksensa asiaan, niin
uskomattomalta kuin se aluksi kaikista meistä muista tuntui-
kin.

”Maapallolla muka! Huhuh! Mitä sellainen pieni ihmisten
kaukana asuttama pienehkö pallo muka olisi voinut vaikuttaa
asioihimme näinkin merkittävällä tavalla?”, oli isäni kysynyt
aamiaissilakkapöydässä viiksiään mutrustellen kuunneltuaan
uutisista uniselta äidiltäni, joka oli vain pyöritelty kauniita
silmiään päässään yhtä epäuskoinena.

”Ja kattia kanssa, sanon mie!”, huudahti äitini kauniilla ja
tyylipuhtaalla galaksin karjalaiskissojen murteella, sillä hän oli
alun perin kotoisin galaksimme karjalaiskissaplaneetan ainoas-
ta pyöreästä kaupungista.

”Meijän esi-isät olivat olleet kauan sitten ennen kissa-ava-

ruuden uusvalloitusta tavallisia maan asukkeja juuri siitä koh-
taa vilkkainta ja puheliainta Suomea, missä ei ihmisillä eikä
kissoilla mennyt koskaan kieli keskelle suuta hämmennyksestä,
tai peukalo kasvanut keskellä kämmentä. Se oli niitä aikoja ja
paikkoja, jolloin vielä niin ihmiset kuin kissatkin osasivat tehdä
yksin kaiken eivätkä pakottamalla tai ryhmässä yhdessä. He ja
ne osasivat vielä silloin viedä mennessään ja tuoda tullessaan,
mutta mikä parhainta: kohentaa ohimennessään!”

Minua nauratti vielä tuolloin aamiaispöydässä harvasanai-
sen, yksitotisen ja jäyhän isäni sekä eloisan, vilkkaan ja puhe-
liaan äitini kohellukset ja kohkaamiset asian ympärillä, mutta
äitini tunsu hyvin kissa-avaruuden käskynhaltija ja kissanpissi-
nylimajurin, sillä hänkin oli suureksi yllätyksekseni äitini jut-
tujen mukaan peräisin samalta planeetalta kuin äitini, ja siis
melkein sukua meille.

”Ai niin! Kun tänään menet kuuhun kissapalvelukseesi, si-
nua odottaa siellä kissa-avaruuden käskynhaltija ja kissanpis-
sinylimajuri salaisen erikoistehtävän kanssa. Sinun pitää lähteä
ensimmäisellä erikoiskissanpissilennolla heti maahan selvittä-
mään tätä asiaa!”, äitini sanoi minulle muka välinpitämättö-
mästi.

”Miksi minä!”, parkaisin niin, että totinen ja omissa olois-
saan suurimman osan päivää yleensä viihtynyt isäni melkein
tipahti säikähdyksestä tuoiltaan.

”Juuri siksi, että kuulut tähän samaan kissakarjalaisten su-
kuun, jolla on hyvät hoksottimet päässä, kolmas viirusilmä
takaraivossa. Ällä ja ymmärrystä vaikka kokonaiselle tyhmem-
mälle kissa-armeijalle jakaa. Malttia, sekä sen verran ikuista kis-
saviisautta, että osaat tehdä mitä tarvitaan omien luonnollisten

aistiesi seuraamana ilman että edes tiedät tasan tarkkaan mikä on oikea ja todellinen tehtäväsi, tai mitä sinun tulisi tehdä kun sen aika, jota et vielä tiedä, on edessäsi!”, äitini sanoi minulle naukaisten arvoituksellisesti ja lämpimästi hymyillen jatkaen.

”Lykkyä tykö oma armas pikkuviiksiniekkani. Ja muista raportoida myös meille hyvissä ajoin mikä siellä maassa oikein mättää!

Muutaman minuutin päästä olin jo matkalla maahan eväinäni vain muutamia hajanaisia tiedonmurusia, joista minun piti itse ajan myötä saavuttuani asema- ja majoituspaikkaani, luoda omat johtopäätökseni siitä, mistä kissa oikein pissi tässä kiperässä ongelmassa, kuten kissa-avaruuden käskynhaltija ja kissanpissinylimajuri oli minua valistanut.

”Pohjoisella pallonpuoliskolla on samanlainen kesä. Menet sinne siksi. Meillä on myös tietoja siitä, että lehmät ovat alkaneet lentää Savonmaan sydänmailla Sonkajärvellä samoihin aikoihin kun siellä järjestetään eukonkannon maailmanmestaruuskisat. Tämä on ns.” kiinalainen juttu!”. Asiat eivät ole sitä miltä ne ensin näyttävät. Maassa on tapahtunut viime aikoina paljon paha hyvän nimissä. Erityisesti Suomessa. Ihmisiä on kiusattu. Samoin viattomia kissoja. Moni kokee pelkoa ja epävarmuutta, kun paha saa mellastaa vapaasti kenenkään hyvän haluamatta tai uskaltamatta puuttua asiaan. Tässä ollaan tekemisissä sellaisten totuuksien kanssa, jotka ovat ihmisen ulottumattomissa tai vaikeasti tavoitettavissa, niin että niitä ovat ymmärtäneet vain harvat, jotka ovat sitten siirtäneet löytämänsä tai heille ilmoitetun totuuden muille. Siksi meitä kissoja nyt tarvitaan. Ratkaisemaan tämä ns. ”kiinalainen juttu!” ihmisten puolesta, kun he eivät osaa tai eivät joko uskalla tai halua. Siksi

”Tässä on se kiinalainen vakoojakissa, josta kaikki puhuvat ja jota kaikki jah-taavat. Se on tässä ja kaikkialla. Siinä on mahtia, mammonaa ja mainetta vaikka muille jakaa. Se on maailmalvalta ja sen tulevaisuus. Se on MAA! Se on MAAN-IHMISET! Se on KISSOJEN KISSA! Kaikki tämä vain jos se saa rauhassa tah-tonsä lävitse. Emäntä ei tiedä millainen henkien taistelu kulissein takana oikeasti on käynnissä. Hän vain ihmettelee sitä, miksi yhtäkkiä pihapiirissämme näyttää vilisevän kissoja kuin Vilkkilässä. On pu-naista ja pyöreää, harmaansinistä ja pit-kää. Kaikenlaisia katteja, vaikka oikeasti siellä on vain aina se yksi ja sama va-leasussa. Se kiinalainen vakoojakissa. Hy-vin vaarallinen lajissaan. Pahempi kuin sata KATTIWOODIN James Bondia yhteensä. Valmiina tekemään kaikkensa estääkseen aikeemme torjua sen maan-ihmisten päänmenoksi suunnittelemat tihutyöt. Siksi me olemme täällä, minä ja Misse. Estämässä pahimman mahdol-lisen katastrofin toteutumasta.”

me horjumme ja astumme harhaan. Myös TÄHTI-MISSEN tulevaisuus riippuu siitä miten saat punottua tämän arvoituksen langat yhteen ja ratkaistua sen, kuka oli aiheuttanut rakkaalle kotiplaneetallesi Suomen kaltaisen kesän. Ja miksi? ”

Olin järkyttynyt tästä tiedosta. Sehän tarkoitti sitä, että kaikki oli sen jälkeen mahdollista, että uni ja todellisuus menisivät sekaisin, ei vain mukavat pienet päiväunet, vaan myös suuret ja ikävät painajaisunet, joita jokainen kissa näki huonosti menneen tai painostavan päivän jälkeen, kun asioita ei voinut muuttaa tai joutui tahtomattaan kuulemaan tai katsomaan ikäviä asioita, sellaisia joiden kanssa ei ikimailmassa olisi koskaan - ei silloin, ei nyt eikä tulevaisuudessa - halunnut olla missään tekemisissä.

”Mutta miksi minä enkä Misse?”, olin silloin kissa-avaruuden käskynhaltijalta ja kissanpissinylimajurilta kysynyt.

”Koska sinä olet sutjakkaiden selviytyjien hyväksi todettua sukua. Sellainen oikeiden ja reippaiden tytsyjen tytsy, joita ei ihan joka puussa kasva kököttämässä ja turhaan naukumassa. Et ole mikään löysä turhannaukuja, vaan hyvä ja tiukka havainnoitsija. Tarpeen tullen myös viisas sekä lämminsydäminen ymmärtäjä. Toiminnan kissa. Oikea kissojen kissa!”, oli kissa-avaruuden käskynhaltija ja kissanpissinylimajuri silloin ylistänyt minua suureksi yllätyksekseni.

Näitä miettiessäni havahduin valtavaan hälinään, joka ulko-ovelta kuului kun remuava ja rellestävä asema- ja majoituspaiikkani kotiväen loppu saapui kotiin muutaman päivän mökkihöperölomaltaan.

Ai niin! Voitteko kuvitella minkä nimisessä kaupunginosassa asuimme: Mestauskalliolla. Ihan totta - Paikka on ollut joskus

kauan sitten nimensä mukaisessa käytössä. Olen myös tainnut unohtaa mainita heidän nimensä, jotka minusta olivat yhtä hullunhauskoja ja hoopoja kuin he itse parhaimmillaan huu- taessaan toisilleen asioita ja sanoja, joita en käsittänyt yhtään mitään, ja en siksi voinut tehdä myöhemmin heidän nukkues- saan ja iskiessäni häntäni töpseliin pomolleni ulkoavaruuteen täydellisiä raportteja kaikista heidän toilailuistaan.

”Se ei olekaan tarkoitus. Ei sinun tarvitse jokaista piipitystä tai risahdusta yrittää ymmärtääkään tai niistä raportoida. Kes- kity suuriin kokonaisuuksiin ja aavistuksiisi. Sinulla on tärkeä tehtävä juuri tässä perheessä, joka jostain kumman syystä seisoo tietämättään parhaillaan koko kissamaailman vakoojien, joi- denkin jopa aika vaarallisten, suuren mielenkiinnon kohteena”, oli silloin kissa-avaruuden käskynhaltija ja kissanpissinylima- juri sanonut minulle jatkaen.

”Sinuun luotetaan kuin kissa kermaan. Olet tärkeä nappula tässä pelissä. Kävi sinulle miten kävikin tässä ilmeisen pelot- tavassa ja vaarallisessa tehtävässäsi, olen aina valmis tulemaan yhdessä kissanpissintärähdyksessä sinut henkilökohtaisesti pe- lastamaan täpäristä tilanteista, jos asia niin vaati. Muista se!”

Emännän nimi oli Pöllö Miikkulainen. Isännän Katti Katti- lakoski. Pojan Husse-Rolle. Ja tytön Maija Munkki. Ihan totta! En ollut koskaan kuullut kenelläkään ihmisellä olevan näin kummallisia nimiä.

Ja mikä kummallisinta: nämä eivät olleet heidän oikeita ni- miään, vaan heidän itsensä toisilleen keksimiä hellittelynimiä, joita he toisilleen huusivat vain silloin, kun ketään muita ul- kopuolisia ei ollut mailla eikä halmeilla heitä kuuntelemissa, tai niin he ainakin luulivat, sillä usein tässä perheessä huuto ja

mekastus oli niin valtava, ettei sen keskeltä olisi kuullut vaikka norsu olisi pieraissut juuri korvaan.

Ensimmäisenä ovesta astui tietenkin perheen varsinainen vilperi ja jollain tavalla minulle ikuisiksi arvoitukseksi jäänyt Husse-Rolle, joka poiketen tavallisesta juroudestaan, koilotti heti Missen eteisessä nähdessään lällyn imelällä lassyäänellä ilmoille oikein kuuluvasti.

”Mikä ihanuus se täällä onkaan!”

Husse-Rollen vilpittömän ihastunut ääntely kuului varmasti naapureille sakka, jotka pelästyneinä luulivat Husse-Rollen hihkaiseen riemukseen ääneen sen saman huudon, kun hän öisin teki karkaillessaan naapureiden pihalle unissaan leikkaamaan surisevalla Husqvarnallaan juuri naapureiden itsensä hetki aiemmin leikkaamia nurmikoita.

Seuraavaksi ovesta tuli sisälle Maija Munkki, joka sanoi hiljaa ihastellen.

”Voi miten kaunis kissa. Miten ihana silkkinen turkki sillä onkaan.”

Maija Munkki oli tietämättään harvinaisen oikeassa. Misse oli nuorena kissaneitihempukkana palkittu avaruuskissojen kauneuskilpailun kultaisella silakalla kissojen vuonna 6673988 arvosteluraadin perustelujen mukaan juuri hienon harmaan turkkinsa ansiosta, mikä oli, kun sitä hieman eri valossa toisella silmällä tiiraili, ihan kuin aitoa ja kallista kiinalaista silkkiä.

Lopulta itse perheen pään, itselleen Katti Kattilakosken nimen ottanut isä, tuli sisälle taloon hymyillen jännittyneen oloiselle Pöllö Miikkulaiselle, joka seisoi ovenpielessä odottamassa muun perheen reaktioita uuteen tulokkaaseen.

”Minä arvasin tämän. Näin tämän kaiken etukäteen eilen

päiväunilla. Hyvin teit. Toinen suloinen kissa ei ole tähän taloon pahitteeksi, vaan tervetullut ihan samalla tavalla kuin kaakao ja jäätelö tähän pöytään kolme tuntia tiepölyä nielleelle makeanälkäiselle kesälomaporukallemme”, Katti Kattilakoski sanoi luoden samalla silmänsä keittiön ruokapöydälle, missä odotti kuin odottikin neljä isoa lasia kylmää kaakota sekä iso kulhollinen vaniljajäätelöä.

”Saitko niitä?”, Pöllö Miikkulainen kysyi uteliaana Katti Kattilakoskelta.

”Tietenkin vakka tänä vuonna ne olivat kovissa hinnoissa”, Katti Kattilakoski vastasi ottaen kassistaan ison laatikollisen vastapainittuja Suonenjoen mansikoita ja ojensi ne iloisesti hymyilevän Pöllö Miikkulaisen odottaviin käsiin.

Minä sähisin taas näytösluonteisesti Misselle, joka taas vuorostaan hieman vapisten kyyristi selkäänsä sen merkiksi, että pelkäsi muka minua. Sitten me katsoimme sadasosasekunnin verran toisiamme viirusilmiimme iskien kuin sanattomasta sopimuksesta toisillemme silmää, hyvin alkaneen yhteistyömme merkiksi.

Misse jäi kehräämään uuden isäntäväkensä seuraan miellyttäväkseen heitä koko rahan edestä jäätelön ja mansikoiden sulaessa heidän mahoissaan.

Minä poistuin takavasemmalle ensin hepuloituani muutama kerran taas näytösluonteisesti rappusissa, jotta isäntävällä olisi riittänyt taas yllin kyllin keskusteltavaa kissamaisista tempuistani kattimaailman kirjojen mukaisesti.

Menin emännän ja isännän sänkyyn miettimään syntyjä syviä ja tätä kaikkea. Miksi lehmät lensivät Sonkajärvellä? Entä miksi Suonenjoen mansikat olivat tänä kesänä niin kalliita?

Oliko kaikella tällä jokin yhteys tähän tehtävääni, tai siihen että kotiplaneettani kesä oli muuttunut Suomen kesän kaltaiseksi yhtäjaksoiseksi auringonporottamiseksi?

Entä mitä virkaa kiinalaisilla oli tässä pelissä, jos nyt ylipääntään oli? Oliko Misse jo nähnyt ympärillään kiinalaisia vakoojakissoja. Mutta mikä tärkeintä: oliko Husse-Rolle sittenkin oikeasti ihmislapseksi naamioitunut kissa, kuten olin alkanut epäillä - ja vieläpä peräti kiinalainen vakoojakissa - ehkäpä heidän salaperäistä salaisempi johtajansa?

Siinä oli ns. ”kiinalaista juttua” kerrakseen pienen kissanpäätäni yrittää ratkoa ennen kuin uni lopulta lyhyen ajan kuluttua valtasi minut, herätäkseni taas seuraavaan aamuun uusien jännittävien seikkailujen ja avoimien kysymysten maailmaan valmiina niitä ratkomaan.

Kissa-avaruuden kymmenen fiksukäskyä

1. Älä nuolaise ennen kuin tipahtaa
2. Älä naukaise turhaan
3. Ole valppaana ja aina valmiina
4. Muista olla ystävällinen ja kohtelias tuntemattomillekin
5. Muista ajatuksen muodostuvan sielussa hiljalleen
6. Ystäviä voi pitää vain jos antaa kaiken mennä menojaan
7. Älä kuuroille korville laula
8. Tuntemattomat asiat pitää aina liittää tuttuihin
9. Kaikki siivekäs on lakien ulottumattomissa
10. Muistamalla kuljet ajan virtaa vastaan, unohtamalla jättäydät sen vietäväksi

Kolmas luku:

Nukuksissa - nuku kissa

Seuraava päivä olikin ihmeellinen. Ihan kuten olin aavistanutkin. Yhtä ihmeellinen kun kaikki päivät tässä asema- ja majapaikassani olivat tähänkin asti olleet. Ja tämä perhe. Myös takuuvarmasti aina yhtä täynnä odottamattomia yllätyksiä - kuten tänäänkin!

Mutta tämä ei ollut mikään tavallinen perhe. Sen olin saanut selville öisin nuuskittuani yksin kaikessa rauhassa koko kaksi-kerroksisen talon ylhäältä vintiltä alas kellariin.

Isännällä oli työhuoneessaan kunniapaikalla mielilainauksensa Platonin valtiosta se kohta, jossa Platon nälvi jo yli 2500-vuotta sitten kovaa meteliä omista tyhjyyksistään pitäneitä ahneita tärkeyshenkilöitä, tyyliin: tyhjät tynnyrit kolisivat eniten.

”Joko filosofeista on tullava valtioidemme kuninkaita tai niiden, joita nykyään kutsutaan kuninkaiksi ja hallitsijoiksi, on ryhdyttävä vakavasti harrastamaan filosofiaa, niin että poliittinen valta ja viisaus sulautuvat yhteen. Lisäksi niiden keskinkertaisilla kyvyillä varustettujen ihmisten, jotka nyt tavoittelevat vain jompaakumpaa mainituista, on astuttava syrjään. Muuten

ei valtioiden onnettomuuksista tule loppua, ja luulenpa että sama pätee koko ihmiskuntaan. Vasta sitten kun näin tapahtuu, on mahdollista, että kaavailemamme valtio syntyy ja näkee päivänvalon.”

HEHE!

En ihan oikein kaikkea ymmärtänyt, mutta minusta Platonin huomio oli nappiin osuva.

Mietin vain pitkö se vieläkin täällä ihmisten maailmassa kutinsa, ja oliko se mahdollisesti se unohdettu selitys maailmoja koko ajan pahemmin sekoittaville myllerryksille ja kuohunnoille.

Ainoa varma asia tässä perheessä tuntui aamuisin olevan vain se, ettei heillä ollut mitään varmoja asioita, tai itsestäänselvyysä heidän päivissään.

Vain se, että päivät etenivät tutunoloisesti kaaoksesta kohti suurta katastrofia, mikä jostain kumman syystä kuitenkin aina onnistuttiin kuin ihmeen kaupalla välttämään monien onnekaiden yhteensattumien, ja kohtalon kädeksi kutsutun suuren sallimuksen puuttuessa heidän onnekseen tähän peliin.

Muutenhan tämä perhe olisi ollut hätää kärsimässä jo niinä ensi sekunteina kun he kesäaamuisin - vai sanoisinko pikeminkin - iltapäivisin, kello kahdentoista jälkeen aukaisivat silmänsä, ja alkoivat varovaisesti huudellen toisilleen tiedustella missä kukin oli, mitä oli aamiaiseksi tai mitä tänään tehtäisiin.

Minä olin valvonut tapani mukaan koko yön nukkuen silmäyksellisen silloin tällöin, kun kaikki näytti päällisin puolin olevan kohdallaan, mutta se oli vain silmänlumetta ja lajissaan vaarallista, kuten kissa-avaruuden käskynhaltija ja kissanpissinylimajuri oli minulle sanonut jatkaen varoituksen sanojaan.

”Juuri silloin sinun pitäisi olla valppaimmillaan, kun kaikki näyttäisi olevan kunnossa ja mitään ei näennäisesti tapahdu. Juuri silloin ne iskevät!”

”Ketkä?”, kysyin kissa-avaruuden käskynhaltijalta ja kissan-pissinylimajurilta.

”Viholliset ja muut vihulaiset!”

”Keitä ne oikein ovat?”

”Meitä ja heitä. Niitä on kaikkialla. Ja niitä riittää valitet-
tavasti aina harmiksi asti. Ja kun vanhoista päästään eroon,
uusia ilmaantuu kahta kauheammin tilalle, niin että niitä pitää
oikein hätistellä luudan kanssa ympäriltään pois kuin kesällä
kärpäsiä. Mutta on olemassa hyviä ihmisiä ja voimia, joiden
tekemisistä tai tekemättä jättämisistä kaikki riippuu.”

”Keitä ne ovat?”

”Luuletko että olet turhaan tai muuten vain huvikseen ihan
tavalliseen raahelaisen mattimeikäläisperheen kotiin Mestaus-
kalliolle sijoitettuna?”

”En sitten kai!”

”No et todellakaan. Olet asema- ja majoituspaikassasi hyvän
ja pahan risteyksessä valvomassa, ettei paha tapahtuisi, ja että
hyvä saisi tilaa kasvaa. Paha toteutuu siksi, etteivät hyvät joko
osaa, tai uskalla tehdä mitään. Se on niin vähästä kiinni, ja riip-
puu aina siitä millainen voima pahalla missäkin on. Paha saa
voimia siitä - oikein tuulta siipiensä alle - ettei kukaan puutu
sen toimiin, vaan antaa pahan huseerata mielin määrin muita
vahingoittaen milloin mitäkin julistamansa, milloin minkäkin
totuuden nimissä. Ja mitä enemmän ajattelemme asiaa, sitä
vähemmän pidämme myös siitä ajatuksesta, että meidän tuli-
si muuttaa näitä asioita ja itse osallistua siihen jollain tavalla.

”Rakastan maailmaa sellaisena kun sen itse haluan nähdä, ilman värejä mustavalkoisena. Haluan nähdä pinnanalaista kauneutta, mitä arjen hulinassa ei hevin havaitse. Siksi katselen mieluummin yön varjoja tai illan hämäryyttä kuin järkkymätöntä rauhaa. Siksi uneni ovat riisutut väreistä, jotta mielikuvitukselle jäisi tilaa värittää ne.”

Siksi tällainen tavallinen raahelaisperhe on tärkeä.”

”Miten niin?”

”Tavallinen raahelaisperhe elää kiinni arjessa. Arjessa ei voi tehdä ihan mitä tahansa. Ja hyvin harvoin raahelaisperheessä”

”Mitä tahansa?”

”Mitä tahansa poikkeuksellista. Sellaista mikä sotisi yleistä oikeustajua vastaan. Esimerkiksi tämän asema- ja majoituspaikkasi perheenisä ei voi lintsata töistään kuntosalilla joka toinen päivä, tai perheeltä loppuisi lyhyeen kuin kanalento syötävät aamiaispöydässä, tai ajaa autoa Ouluntielle tietämättä oliko matkalla Yrityksperälle, Palonkylään vai Koivuluotoon tien väärällä kaistalla ilman, että siitä olisi tuhoisat seuraukset. Ymmärrätkö mitä tarkoitan?”

”En ihan vielä. Selittäisitkö hieman tarkemmin?”

”Jos tavallinen ihminen tekee väärin, ja se huomataan heti, sillä on mullistavan suuret vaikutukset ympäristössään. Ja jos koko perhe tekee koko ajan väärin, se ei voi elää normaalia elämää muiden normaalien ihmisten kanssa.”

”Miten niin? Mikä on normaalia ja keitä normaalit ihmiset ovat?”

”Hyviä kysymyksiä. Siksi vastaankin sinulle selventävästi ettet enää sekoile näiden käsitteiden kanssa, tai menisi aivan liian helposti lankaan kun joku alkaa suureen ääneen ketunhantä kainalossa puhua itsestään normaalina ihmisenä! Käytännössä kukaan ei ole normaali ihminen eikä normaaleja ihmisiä löydymistä. Se on vain sellainen sanonta. Sillä halutaan rohkaista juuri näitä maailmaa kannattelevia arjen tavallisia ihmisiä ymmärtämään, että järkevää on mukava ja hyvyys, sillä hyvydessä piilee koko elämää ylläpitävä voima ja sen kauneus. Normaalit

ihmiset ovat kaikki oikeasti epänormaaleja; erilaisia ja erinäköisiä, mutta heitä kaikkia yhdistää valtava halua elää rauhassa ja tehdä asioita, joista he itse - eivät siis ne muut normaalit ihmiset - pitävät. Tämän ymmärtämisestä kasvaa keskinäinen kunnioitus - vilpillistä hyväksymistä vastaan aito ymmärrys, antaen muille mahdollisuus olla sitä mitä he itse haluavat olla välittämättä toisten mielipiteistä, tai siitä ettei joku halua tai voi olla samanlainen, tai ajatella samalla tavalla kuin hän itse. Tämä on normaalia. Normaalia on siis se, että ymmärtää normaalin olevan aina erilaista ja yksilöllistä, eikä niin kuin moni ovela ja ilkeä ihminen, joka haluaa ohjailta heikompiin tai laiskempiaan, syömään yhteisesti kauko-ojattua ja hampaat irvessä syötävää ilotonta pakkopullaa.”

”Ilotonta pakkopullaa!

”Ymmärsitkö nyt edes jotain tästä sepostuksestani?”

”No suoraan sanoen en. Tipuin jo alussa kärryiltä. Miten tämä vihollisiimme ja tähän asema- ja majoituspaikkani raahelaisperheeseen muka liittyi?”

”Tämä vaatii tuekseen jo vähän korkeampaa matematiikkaa kuin kaupan kassalla eurot miljooniksi ajattelun yksi plus yksi, kun yritän kertoa sinulle siitä ihmislajista nimeltään epänormaali ihminen, joka yrittää pukea epänormaaliutensa normaaliin kaapuun, hakien samalla suureen ääneen muita mollaten itselleen hyväksyntää, kulkemalla arkipäivänsä läpi unenomaisessa tilassa ja toistellen ulkoa oppimiaan valmiita lauseita, ollen tosiasiaassa enemmän kiinnostunut vain omasta menestyksestään kilpaillen ja samalla ohittaen muut ihmiset aivan kuin paviaani apinalaumassa!”

”Oho! Siis kertolaskuako Lotossa lauantaitsin?”

”Kiinalaisten vakoojakissojen psyko-
profilit: Ne olivat oppineet keräämään
muiden ihailua pennuista lähtien valeh-
telemalla ja pettämällä. Ne osasivat saada
ihmiset tekemään mitä ikinä halusivat-
kaan. Ne olivat joukkojensa ja sukupol-
viensa äänitorvet ja mielipidevaikuttajat,
jotka jäätyään kiinni valheesta osasivat
aina selittää asiat itselleen parhain päin
päästäkseen pätkähästä. Ne muuttivat
jatkuvasti tarinoitaan, joissa oli vain
yksi yhteinen tekijä: kiinalainen vakoo-
jakissa. Eikä niiden valehteluunsa ollut
muuta syitä kuin petkuttamisen halu, ja
usko omaan erinomaisuuteensa. Niillä
oli itserakas ja liioiteltu näkemys omas-
ta arvostaan ja tärkeydestään. Ne eivät
tunteneet lainkaan syyllisyyttä eivätkä
olleet pahoillaan aiheuttamastaan tuskas-
ta ja vahingosta muille. Ne pesivät aina
kätensä kaikesta tapahtumien vastuista,
mutta ottivat mielellään heti kunnian jos
jokin asia meni heistä riippumatta hyvin,
ja toi sädekehän heidän muun tekemi-
sensä ympärille. Ne olivat päässeet lujalla
henkilökohtaisella huijaamisella, likaisel-
la pelillä ja petoksilla arvostettuihin ase-
miinsa ja sieltä käsin he kaveerasivat tois-
ten samanlaisten kanssa. Ne menestyivät
raakaa kilpailua suosivissa tunnekylymissä
ja suorituskeskeisissä ympäristöissä, jois-
sa arvostettiin itsekkyyttä, vihan voimaa,
uhoa, yksinselviytymistä, toisten tön-
imistä, ahneutta ja jonossa etuulia.”

”Ei kun jakolaskua pelatessa Eurojackpottia perjantaisin, sillä kaikki toivo ei kuitenkaan ole menetetty, koska itseään epänormaaleina näiden valheellisten heittiöiden typeryyksien ja kovan äänen takia pitävien oikeiden normaalien ihmisten unissa lymyää syvällä pinnan alla, jossain siellä päiväunien mentävissä salaisissa piilopaikoissa, todelliseen olemukseensa hetkenä milloin tahansa heräävä hyvä ihminen, joka tarkastelee elämää ja itseään totuudellisesti. Ja mikä tärkeintä: jolla on kyky myötäelää kanssaihmisensä: vahva pyrkimys tehdä arjen pieninä tekoina aina kun mahdollista, hyvää välttämällä sitä pahaa, mikä koko ajan vaani heitä ilkeilynä, rumina sanoina, valheina, toistensa panetteluna ja julkeana itsekkyytenä, mikä muuten onkin lajissaan tämän päivän kännyköitään räpläävien someihmisten suurin vitsaus.”

”Oho! Entä jokerit ja tuplaamiset?”

”Humpuukia ja rosvousta. Ei kannata. Unohda ne ja kuuntele tarkkaan.”

”Mitä?”

”Sitä miksi olet siellä suorittamassa salaista tehtävääsi.”

”Mutta enhän edes tiedä mikä se on.”

”Juuri siksi sitä kutsutaan salaiseksi. Sen ideana on se, ettet sinä tietäsi valitse: se valitsee ja löytää sinut itse! Siksi olet siellä hyvän ja pahan risteyksessä juuri siinä raahelaisperheessä, missä isäntä näkee parhaillaan unta voimasta, joka sekoittaa viholliset sellaisena tarunhohtoisena Troijan puuhevosena, jossa vihollisen selustaan on kätkeyty salainen armeija yöllä yllättämään heidät kesken uniensa ja iskemään kuolettavasti pahan ytimeen; voima, joka saa kaikki pahuuden hävittämät vastavoimat sellaiseen myllerrykseen, että oksat pois ja pitää kiinni

luutuneista ajatuksistanne jos uskallatte, sillä heti kun isäntä herää niillä luututaan pahoista ajatuksista ja tavoista likaista lattiaa, jolla tallustelee valheesta ja hämäämistarkoituksesta puhtaat teon sanat valmiina iskemään mojavasti reikiä siihen olemassaolonaukkoon, josta vihollisemme ja vihulaisemme on tehty.”

”Mikä se salainen ase on?”

”SINÄ!”

”MINÄ? MITEN NIIN?”

”Sinä olet kissojen kissa, joka opetat rentoutta vastaan tiukuutta ja turhantärkeilyn vastaisuutta näille kiireisille ja raskaan työn ahdistamille arjen raskauttamille ihmispoloille, jotta he oppisivat kiireettä katsomaan itseensä syvälle sisään ja nauttimalla sielunsa syvyyksistä jokaisesta hengenvedosta täysin siemauksin niin kuin me teemme, sillä kiireessä ei tule mitään muuta kuin kuspäisiä lapsia ja aikuisena paukapäisiä tolloja, jotka tallovat myöhemmin kostoksi ymmärryksen vajettaan ihmisyyden varpaille, esittäen tekosyiksi mitä kummallisimpia verukkeita, vaikka kyseessä saattaa olla vain se, ettei kukaan ole antanut heidän olla silloin, kun heidän olisi pitänyt saada olla, rakastavia ja rakkautta paljon saavia pieniä kissanpentuja kehräämässä unisena kämmenellä vailla huolenhäivää.”

”Ahaa! Nyt alan jo ymmärtää.”

”Juuri siksi unesi on vaikeaselkoinen ja tiheätunnelmainen kuin Andrei Tarkovskin venäläiselokuva Andrei Rublev, joka kertoo ikonimaalarin elämästä 1400-luvun sekasortoisella Venäjällä. Olet kuin elokuvan munkki, joka omalla matkallaan halki epätodellisuuksien vihametsän saa vastaansa valtaa pitävien inhon. Yksinäisenä ratsastajana sinun on kuitenkin

luotettava omaan näkemykseen, ja kamppailtava voimakkaana uskosi puolesta - noustava yksilönä suuren typeryyden yläpuolelle. Tämä on sitä painajaisuutta, josta sotilaat heräävät nädessä sodan kauhut. Ja siksi vain sinä voit unesi kautta opettaa asema- ja majoituspaikkasi perheen unelmoimaan. Olet aina nimittäin sopivasti omissa oloissasi, haaveilet hiirulaisista ja linnuista. Käännät kylkeä ja nukahdat uudelleen. Ihan kuin majoitus- ja asemapaikkasi isäntäkin harrastaa mielipuuhaan. Mennään hetkeksi hänen päiväunensa sisälle. Kuuntele mistä hän haaveilee, niin ymmärrät miksi olet siellä ja mitä tehtävää toteuttamassa!”

”Näin purjeverneelle asti miten hirvi ui lähisaareen, jossa Husse-Rolle oli parhaillaan soittamassa hissimusiikkia janoiselle kesävierasporukalle. Seurasin hirveä saaren rantaan asti kummastuen sen nopeaa muodonmuutosta. Kun iso otus nousi ylös vedestä, se muuttui hetkessä venäläiseksi balalaikkaorkesteriksi, jonka musisoivat ja ripaskaa tanssivat pikku-ukot hyppivät ja pomppivat iloisina ympäri saarta. Ja kun auringonsäteet kuivasivat sen, se muuttui silmissäni entisen ja ihan hirveän ikävän työpaikkani ilmeettömän tasaryhtiseksi, tylsäkäveleväksi painajaiseksi nimeltään Tiina, joka huokui joka ihmissolullaan inhoamaani pahuutta: saamattomuutta ja katkeruutta, sekä juuri sitä pinnan alla salakavalasti tekohymynä, tai kohteliaisuutena lausuttua valheellista ja tahallaan hämäämistarkoituksessa lausuttuja eksyttäviä sanoja, joita inhosin maailmassa eniten sydämeni pohjasta. Tiinalla ei ollut pääsyä tähän maailmaan, sillä hän inhosi näitä päiväunia, joita minä rakastin päätöimisesti. Tämä oli minun oma pilvenhattarani ja haaveellinen päiväunimaailmani, sillä en ollut tuon sängylläni jalkopäässä

aina loikoilevan mainion kissan tavoin koskaan tehnyt rehellisesti sanottuna muuta kuin unelmoinut. Se ja vain se, oli ollut elämäni tarkoitus. Minulla ei ole oikeasti koskaan ollut mielenkiintoa muuhun kuin omaan sisäiseen elämään. Suurimmatkin suruni ovat hävenneet, kun olen avannut ikkunan sisimpääni ja voinut unohtaa itseni vilkaisemalla mitä pyykkiä pyörii sisälläni sopivan sekaisin pesukoneessa. En ole koskaan yrittänytkään olla muuta kuin unelmoija ulkomaailmassa. Olen toki hoitanut velvollisuuteni sekä isänä että työntekijänä, mutta kun joku on puhunut kanssani elämisestä, en ole koskaan kuunnellut häntä.”

”Huomasitko?”, kissa-avaruuden käskynhaltija ja kissanpissinylimajuri kysyi minulta.

”Mitä?”

”Että ne olivat hereillä nukkuessaan. Ja päinvastoin nukkuessaan hereillä. Ota nopeasti häntäsi pois töpselistä ja ”herätä ne”, sillä teidän on lähdettävä Raahen teatteriin katsomaan ke-säteatteriesitystä, missä Tiina vastaanottaa kiinalaiset vakooja-kissat!”, kissa-avaruuden käskynhaltija ja kissanpissinylimajuri sanoi minulle sillä samalla sekunnilla, kun koko huusholli oli taas täynnä alhaalta ylös ääniä, hajuja, kaaosta ja elämää. Sitä elämää, miksi tässä perheessä sitä oikeaa, ”hereillä nukuksissa”-olevaa omaa pilvenhattara- ja haaveellista päiväunimaailmaa - ylpeästi pää pystyssä ja silmät kirkkaina kutsuttiin.

Neljäs luku: Matkalla kesä- teatteriin

Ja niinhän siinä kävi, että se seuraava päivä oli yhtä samanlaista hässäkkää ja hulinaa kuin kaikki aiemmatkin tässä asema- ja majapaikassa kokemani päivät, niin että olin pieni kissanpääni pyörällä, viikset sojossa ja häntä ojossa itsekin juoksemassa päätä pahkaa hullun lailla muun perheen tavoin vessan, jääkaapin, olohuoneen, keittiön ja saunan väliä, tietämättä itsekään oikein miksi, kuten Maija Munkki kesken rallin pysähtyessään huusi.

”Onkohan tässä mitään järkeä?”, Maija Munkki kysyi äidiltään, joka yritti saada tyttärtään pysymään rallissa mukana.

”Vaikea sanoa! En tiedä itsekään, mutta asioiden on tapahduttava joutuin, muuten ei mikään luonnistu!”, Pöllö Miikkulainen vastasi tyttärelleen retuuttaen tätä käsissään eteenpäin ympäri huushollia Katti Kattilakosken ja Husse-Rollen vain kiihdyttäessä lisää hurjaa vauhtiaan.

”Mutta eihän meillä muutenkaan onnistu mikään!”, Maija Munkki yritti vastata äidilleen, tämä ei enää kuullut tyttärtään jaellessaan ohjeitaan hössöttävälle perheelleen siitä, miten järjestäydyttiin hoitamaan yhdessä ja erikseen kaikki normaalit aamutoimet. Paitsi että kello oli ohittanut jo ne maagiset puolen-

päivän lyönnit 12.05 olohuoneen seinällä taulutelevision päällä.

”Ehkä nämä aamutoimet eivät luista vain siksi, että teemme ne keskipäivällä, jolloin järjellä ajateltuna normaaleilla ihmisillä pitäisi jo olla muun aika, kuin istua kököttämässä tarpeillaan vessassa muiden jonottaessa jalat ristissä vessan takana. Saman sitten toistuesssa talon ainoan suihkun edessä. Ja tämän kaiken taas toistuesssa aamiaispöydässä, missä aina ensimmäiseksi loppui kahvi, sitten kananmunat. Ja lopulta leivät, niin etten joukon hitaimpana ja pienimpänä ehtinyt koskaan hotkaista kiireesti kurkusta alas kuin muutaman suupalasen, kun äiti jo korjasi kaiken kiireesti pois sanomalla, ettemme nyt ehdi puputtaa täällä koko päivää, kun on kiire taas ties minne, koska kello oli jo niin hurjasti, että normaalit ihmiset olivat jo tekemässä ties mitä. Ja mehän emme edes olleet normaaleja ihmisiä!”

”Mitä sitten” Pöllö Miikkulainen säpsähti jatkaen tyttärelleen.

”Miksi me muka emme olisi normaaleja ihmisiä? Onhan meillä ihmisen muoto. Ja elämme kuin ihmiset emmekä elä mitenkään epätavallista, muista poiketen, rikollista tai epänormaaliala elämää?”

”Koska meillä ei tehdä mitään miten muualla tehdään?”

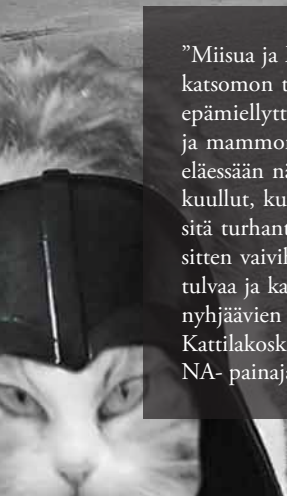
”Mistä sen muka tiedät?”

”Eihän kukaan herää puoliltapäivin syömään aamiaista.”

”Älä nyt höpötä jonninjoutavia kun et asiasta tiedä yhtään mitään, vaan luulottelet ja suurentelet karpäsen härkäseksi. Ja saat kivan asian tällä tavalla näyttämään ikävältä tai epänormaalilta. Eihän tässä ole mitään pahaa kesälomalla hieman kukkua yökyöpelinä, kun aurinkokaan ei vitsi kunnolla painua pehkuihin. Ottaisit itsekin oppia tuosta nurkassa värjöttelevästä kissasta, joka ei koskaan pane pahitteeksi pieniä päivätirsoja, vaikka olisi vasta

”Miisua ja Missä ihmetytti ettei kukaan katsojista ollut moksiskaan kun katsomon täyttivät ilmiselvän vaaralliset kiinalaiset vakoojakissat, joiden epämiellyttävä mielistelijä - Tiina väitti tuovan kaupunkiin mainetta ja mammonaa kunhan sen aika koitti. ”Ja sen ihmeen kun vielä joskus eläessään näkis!”, oli herra Katti Kattilakoski tuhahtanut ihan kuin olisi kuullut, kuten kuulikin vaikkei sitä itse tajunnut, kissojen puheen: ”Voi sitä turhantärkeilyä, pokkurointia ja medioissa itsensä kehumista ja sillä sitten vaivihkaa kulissien takana rahastamista. Voi sitä kampaviinereiden tulvaa ja kahvikuppien kilinää kaupungin turhien ja ammatikseen tyhjää nyhjäävien sekä kokoustelevien byrokraattien keskuudessa!”, herra Katti Kattilakoski sanoi jatkaen: ”TÄMÄ JOS MIKÄ ON KESÄN PAHIN TIINA-painajaisuni!”

HUITSIN
NEVADA
SIIKAJOKI

juuri hetki sitten sellaiselta herännyt. Kissathan, jos jotkut, tietävät miten luksuselämää vietetään kuninkaallisesti arjen keskellä. Tai mitä kuuluisampi ja rikkaampi tähti, sitä myöhempään he heräävät, ainakin mitä he itse kertovat tai sanovat haluavansa tehdä aamutakit päällään, jossain ylellisissä lontoolaisissa hotelleissa antamissaan haastatteluissa. Tämähän on juuri kaikkien normaalien tavoittelemaa jouteliasta ylellisyyttä, joka on ollut meidän normaalien ihmisten ulottuvilla vasta muutaman vuosikymmenen aikana ennen nyrkin ja hellan välissä auringonnousta auringonlaskuun. Ja sekin vasta täällä pohjoisella puolisella hyvin toimeentulevan väestönosan keskuudessa, ei taatusti muualla, joten älä turhia vingu!”

Tällaista tämän perheen innostava ja helposti sinne tänne rimpuileva ja poukkoileva aamiaiskeskustelu oli ollut ainakin sitä lähtien, kun minä tähän perheeseen omalla tavallani liityin. Mutta se ei menoa häirinyt.

Pienen suukovun, nokittelun ja muutaman väkevän sanan jälkeen, perhe oli taas yhtä suurta hymyä suunnitellessaan päivän kommelluksia ja mahdollisia kohtaamisiaan sattumusten kanssa, joka oli heidän mielipuuhaansa, sillä hyvin harvoin, jos koskaan, he suunnittelivat kunnolla mitä tekivät silloin, kun ei ollut pakko, kuten ei nytkään.

”Heitetään arpaa siitä mitä tänään tehdään vai tehdäänkö mitään?”, isä, jota kaikki, hän itse mukaan lukien, kutsuivat Katti Kattilakoskeksi, silloin kuin muita kuin perheenjäseniä ei ollut paikalla, sanoi.

”Mutta pitäähän meidän hakea ruokaa kaupasta!”, huudahti tytär Maija Munkki.

”Ei tarvitse”, sanoi äiti Pöllö Miikkulainen jatkaen.

”Ei onneksi tarvitse kokonaiseen kuukauteen, sillä meillä oikein pursuaa kaikki kaapit ruokaa, ruokaa ja taas tonneittain sinne mätänevää, kallista ja turhaa ruokaa ja miksi? Siksi, että olemme joko typeryyttämme yllytyshulluina hysteerisesti varautuneet vuoden jokaisena päivänä, kuin hätä kädessä viimeistä päivää, johonkin suuronnettomuuteen ja menneet halpaan kalliilla tavalla, mainosten houkutellessa meitä ostamaan hienonäköisiä pakkauksia, missä on iskevien mainossanojen lisäksi vain tyhjää koppakaupalla ja pahvinmakuista kamaluutta yllin kyllin, hylätä tämä ylimainostettu ja ylihinnoiteltu purkki kaapin taaimmaiseksi vuosikaupalla, kuten tässä perheessä on ollut sen ammoisista ajoista lähtien tapana. Vaikuttaa vähän siltä, että meillä vieläkin uskotaan satuihin siitä, että raha kasvaa puussa, josta voi käydä aina veistämässä silloin tällöin setelin kerrallaan ennen kauppaan lähtöä. Siksi me emme tällä lomalla käy kaupassa ennen kuin joka ikinen purkki, mitä nämä isot ruokakaapit, jääkaapit, pakastin ja kellarin kylmäsäilytystilat isoihin ammot-taviin kitoihinsa kätkevät, on syöty viimeistä piirtoa myöten! Ettäs kuulitte kaikki!”

Mutta muu perhe ei ollut moksiskaan äidin, eli Pöllö Miikkulaisen sanoista. Joko he eivät ymmärtäneet, tai eivät halunneet ymmärtää, sillä tästä samasta asiasta tässä perheessä käytiin lähes päivittäin samanlaista kalabaliikkia suuntaan ja toiseen.

Välillä ”lapaset” valittivat ”tarjoomusten yksipuolisuudesta” ja vaativat vanhemmiltaan enemmän värejä ja makuja ruokiin. Väliin taas perheenisä, herra Katti Kattilakoksi, saarnasi pitkään kaikesta mahdollisuudesta vääryyksiin ja niiden peittelyyn, mitä maassa maan tavalla oli vallalla ollut niistä ajoista lähtien, kun isoisä kaappikellon oli ostanut Ollinsaareen, joskus ammoisia

EI
TELTOJA

”Raahelaiset vaikuttavat olevan tyytyväisiä politiikkojensa ja johtajiensa tyhjästä nyhäämiseen ja keskinäisen keuhon kerhon mitättömyyksiin niin kuin rikokset ovat lisänneet lakeja ja erehdykset selittelyjä. Vaikuttaa siltä, että he tuntevat tekopyhää arvostusta ja ystävyyttä keskenään tietämättä, että Aristoteleen mielestä onnea oli kolme lajia; hauskanpito ja huvitukset, vapaan ja vastuullisen kansalaisen täydellinen elämä sekä elämän tutkiminen ja siitä filosofointi. Hän korosti kultaista keskitietä yhteisössä: ”Ihmisen ei tule olla raukkamainen toisiaan kohtaan, mutta ei myöskään uhkarohkea omassa yrityksissään.” Oikeudenmukaisuus yhteisöä perustavana periaatteena alkaa vasta kun on kyse siitä mitä yhteistä kansalaisilla on. Senkin he tuntuvat unohtaneen, että maanihminen oli Aristoteleen mukaan luonnostaan poliittinen olio, jolle moraalilla oli yksi elämän ehto ja sen tärkeimmistä arvoista.”

”ulkohuussit ja vesi kaivossa” -aikoja sitten.

Herra Katti Kattilakosken silmätikkuna olivat olleet viime aikoina häntä suuresti ärsyttäneet ulkomaiset, isot valmisruokatehtaat, jotka tunkivat hänen mielestään surutta myrkyllisiä aineita kammottaviin pöperöihinsä, niin ettei kenenkään vähävaraisen, jollaiseksi herra Katti Kattilakoksi itsensä mielellään luokitteli, sellainen jolla ei ollut rahaa tehdä joka vuosi maalliselle tomumajalleen kallista vuosihuoltoa, tai peräti täysremonttia, ollut varaa ostaa halpoja tarjouseineksiä; maksalaatikkoa, pinaattilettuja, valmispitsoja, makaronilaatikkoa, tai herra Katti Kattilakosken suurta herkkumenyyttä: perunasalaattia (hän ahmi aina silloin tällöin myös salaa suuria määriä raakoja nakkeja suoraan pake-tista suuhunsa, juustoja, pekonia ja leikkeleit. Mutta ei tiennyt, että myös tämä ruokayhdistelmä oli tappava, sillä nakkien ja leikkeleiden sisältämät suuret nitriittimäärät muuttivat hemoglobiinin sisältämän raudan sellaiseen muotoon, ettei se pystynyt kuljettamaan happea elimistöön, alistaen siten vastustuskyvyttö-män elimistön mm. erilaisille syöville).

Herra Katti Kattilakoski tiesi, että suomalaisten suosimissa valmisruuissa oli kauniin paketin ja herkullisen näköisen pinnan alle melkein puolilaittomasti upotettu käyttöikää ja -näköä parantavien vaarallisten myrkkujen lisäksi vielä ajan myötä hurja määrä tappavia sokereita tai suoloja.

”Harva teollisuudenala tekee niin tyhmästi, että se tappaa asiakkaansa omilla tuotteillaan! Ja harva asiakas on niin tyhmä, että se maksaa muiden aiheuttamat sairaudet omasta pussistaan, kuten näillä kylmillä pohjoisen lakeuksilla on ollut jo pitkään valitettavasti tapana, koska niin meille on vääränlaista kuuliai-suutta ja nöyryyttä päähän iskostaen opetettu, ettei kukaan vain

poikkeaisi ruodusta. Ja alkaisi ajatella omilla aivoillaan oman terveytensä ja kukkaronsa hyväksi!”

Mutta myös tämä puheenvuoro kaikui kuuroille korville, vaikka herra Katti Kattilakoski höysti sitä kunnolla ulkoa lukemastaan kohdasta Lukianoksen Satiirien toisen osan Timon Ihmisvihaaja-kertomusta, missä Timon kävi Jumalien kanssa pilkallista keskustelua ihmisen turhamaisuudesta ja typeryydestä, syyttämällä itse Zeus ylijumalaa.

”Missä nyt on pauhaava jyrinäsi, kovaääninen iskusi ja leiskuva, kauhea salamasi? Ettei siinä ole edes pienintä vihan kipinää väärintekijöitä vastaan. Itse asiassa väärän valan tekijä pelkää enemmän lepattavaa kynttilää kuin sinun kaikkivoivan salamasie liekkiä.”

Kaikkea elävää ja mieltä ylentävää taidetta suuresti rakastava äiti, Pöllö Miikkulainen oli sillä aikaa, kun herra Katti Kattilakoski oli papattanut kuuroille korville hienon Lukianos-juttunsa, lukenut ilmaisjakelulehti Raahelaisesta Raahen teatterin valmistamasta koko perheen kesäteatteriesityksestä.

”Jostain rosvoista kertovasta näytelmästä. Ja tässä lukee, ettei asiakkaita tällä kertaa rosvoja. Kuunteles nyt isä sinäkin. Ei tällä kertaa siis rosvoja pääsylippujen sikamaisen korkeilla hinnoilla, niin että hieman köyhemmälläkin, jopa vähävaraisella perheellä, olisi varaa käydä vaikka koko perhe nauttimassa kerrankin yhden lipun hinnalla kiinalaisten kissojen kunniaksi järjestetyssä yörikoisnäytöksessä, jossa löytyy vielä peruutuspaikkoja muutamille onnekkaille.”

Ja simbsalabim! Niin me koko perhe, myös minä kissa mukaan lukien, olimme jo muutaman tunnin päästä katsomassa esitystä, josta vauhtia ja hullunkurisia sattumuksia ei puuttunut.

Minä olin jopa jonkinlainen kissamaailman asiantuntija, olinhan kasvanut kuuluisassa KATTIWOODISSA. Ja opiskellut jo ala-asteella teatteria.

Tunsin hyvin kaikki rosvo- ja jopa kissanäytelmätkin kautta koko laajan kissa-avaruuden, niin että pystyin hyvin erittelemään mielessäni vaikkapa millainen oli Kolme iloista rosvoa näytelmän Kasper, Jesper ja Jonatan tyyppinä.

Ja mitä näytelmässä kaiken iloisen laulamisen ja pikkurosvoilun lisäksi oikein tapahtui, tai millainen oli kissanäytelmien ehdotonta huippua mielestäni edustanut Kaarina Helakisan Silkkakissat, jossa itse ala-asteella näyttelin työnjohtaja Kalle-kissan osan. Mutta koska en osannut laulaa kuin nuotinvierestä. Ja se tuntui häiritsevän enemmän pilkuntarkkaa ja tekotaiteellista ohjaajaamme ja kissanminttupastillitehtaan pr-henkilöä (se kamalaa ja pahanmakuista kissaroskaa kalliilla myynyt, ja nyt jo verosotkujen takia konkurssiin asetettu yököttävän halpamainen kissanjälkiruokafirma oli silloin valitettavasti sponsorimme) kuin muita pikkumirrejä, en saanut laulaa näytelmän huippuihin kuuluvassa kissakuorossa siitä, miten ihana ”niittu” olikaan silloin, kun ruoho oli aidan toisella puolella vielä selvästi vihreämpää kuin mitä se nyt oli.

Aistin heti, kun saavuimme iltamyöhään Raahen teatterin kiinalaisten kissojen kunniaksi järjestämään erikoisyönäytöksen, että jotain oli pielessä, kun näin herra Katti Kattilakosken suuren mieliharmin, painajaisunien Tiinan, huseeraamassa tärkeänolaisesti muita kyynärpäillään lippujonossa tuuppien.

”Liput tänne ja äkkiä siitä!”

Se kamala nainen koilotti ääneen teräksen kylmällä virastoäänellään, hoputtaen peloissaan olevia poloisia lipunmyyjiä.

”Ja sassiin kans! Ei tässä ole aikaa iäisyyskiä odotella, kun on näinkin tärkeä edustustehtävä minulle kaupungin puolesta annettu hoidetavaksi. Tietenkin suurella luottamuksella ja kokemuksella: kiinalaiskissojen vierailu kauniiseen kotikaupunkiimme, mikä voi parhaimmillaan minun ansiostani tuoda tänne jonkun tehtaan, tai peräti jopa lisää kiinalaisravintoloita, niin että tälläkin luukulla voi olla sipinää ja suhinaa ensi vuonna jopa niin, että lippukassan kantamiseen tarvitaan sen jälkeen kokonainen armeija hyvin harjoitelleita teräsmiehiä SSAB:n kuntosalilta!”

”Mikä urpo!”, herra Katti Kattilakoski sanoi nähdessään suuren mieliharminsä ja kävelevän painajaisunensa nenänsä edessä ilmielävänä jatkaen.

”Kaikkihan maksoivat nykyisin jo korteilla virtuaalisesti, eihän ketkään muut kuin mummot ja tynnyrissä kasvaneet käytäneet enää vanhanajan käteistä!”

Ja heti kun herra Katti Kattilakoksi oli tämän sanonut, häneen loi kokonainen jonollinen paheksuvia katseita juuri se lauma mummoja ja tynnyrissä kasvaneita, joista hän oli hetkeä aiemmin kovaan ääneen jonossa puhunut - käsissään jo kotoaan varaamansa käteisraha pääsylippua varten.

Myöhemmin, kun esityksen jälkeen illalla annoin raporttini kissa-avaruuden käskynhaltijalle ja kissanpissinylimajurille sinne jonnekin kuudennenkymmenennen tähtitaivaan taakse tirljoonan vuoden päähän, tein suuren virheen, josta olin maksaa sini-silmäisyttäni yhdellä yhdeksästä kissanhengestäni.

Viides luku:

Moi olen Mirdu

Unohdin ihan aluksi kertoa hieman tarkemmin Pöllö Miikkulaisesta eli perheen äidistä, joka tutkimusteni perusteella vaikutti ainoalta tässä perheessä, jolla oli järki päässä tuuhean tukan alla, ja joka samalla ylläpiti sekä järjestystä tässä hieman enemmän kuin laki salli epäjärjestyksessä että oli se moottori, jota ilman muu perhe olisi lyhyhistynyt arkipäivän askareidensa alle.

Kuunnelkaa vaikka itse millaista yhtenä arki-iltana keskustelu heillä kuulosti tyypillisimmillään television äärellä Cherin livekonserttia jenkki­län Nevadan autiomaan kasinokaupunki Las Vegasista 1.9.2013 seuratessaan. No tai oikeammin olohuoneessa, minkä Pöllö Miikkulainen oli vallannut itselleen.

Tai tarkemmin sanottuna, sen ison taulutelevision, jonka ohjelmistovalinnasta Pöllö päätti yksin, suoritettuaan sitä ennen verettömän vallankaappauksen perheen sisällä kenenkään edes tajuumatta, kun tahti oli jo muuttunut, eikä kukaan heistä voinut enää palata aikaan entiseen mukavaan lötköttelyelämänsä, mistä Pöllö oli ottanut hatkat yhtenä aamuna saadessaan vihdoin­kin tarpeekseen epäjärjestyksestä ja siitä, että perhe luuli hänen olevan hengittävä kodinkone.

”Tästä päivästä lähtien meillä on työlista siitä, kuka vie roskat, tekee ruuat, siivoaa, pesee pyykkiä, hoitaa kissat, viihdyttää

naapureita, lottoaa, käy mummilli ja ukilla katselemassa kukat (ihan totta: siellä käytiin joka päivä katselemassa niiden kukkia. Kerron sitten myöhemmin miksi ja millaisia, sillä ne eivät olleet ihan tavallisia kukkia) syöttää vessahaamun ja hoitaa tikkaritaiwaan”, Pöllö Miikkulainen oli sanonut lapasille lisäten.

”Ja tästä päivästä lähtien mulla on sitte kanssa omaa rauhaa tai muuten tulee tupenrapinat koko huusholliin. Nyt meni säännöt uusiksi äidin kohdalla. Otan päiväunet aina töiden jälkeen ja silloin mua ei saa häiritä. Lopetan samalla kokonaan roskaruuan puputtamisen. Ja kun teen herkkullisia terveysruokia, niitä ei sitten erilaisten rangaistusten uhalla kukaan sieltä popsi oman ahnaaseen kitaansa IHAN TOSTA VAAN LUPAA KYSYMÄTTÄ, niinku tässä huushollissa on aina tähän päivään saakka ollut tapana.”

Ja kun muut perheenjäsenet olivat yrittäneet mukista jotain Pöllö Miikkulaisen sanojen väliin, Pöllö oli ärähtänyt ja näyttänyt keskisormea koko poppoolle ja paiskoen oman huoneensa oven perässä kiinni ja huutaen tiukasti ja päälle kovasti nauraa hekottaen.

”Hankin tähän oveen munalukon niin, ettei tänne pääsekään nyt ihan joka pikkuvaivasta äitiä häiritsemään. Ei edes Katti Kattilakoksi! Se on eri asia, jos talo on tulella. Hakatkaa silloin kirveellä ovi rikki, sillä en kuule mitään, kun mulla on kuulokkeet päässä. Ja torstaisin häivyn heti päiväunien jälkeen kolmeksi tunniksi omille teilleni enkä selittele teille mitä, missä milloin- tyyppisesti yhtikäs mitään, missä oon ja mitä teen. Laitoin kännykkään just tän takia varmistukseksi siitä, että saan olla teiltä rauhassa, ajastimen. Kaks puhelua per perheenjäsen on sallittua kohtuuden rajoissa, mutta kolmas on jo laiskuutta,

kiusaamista ja jonninjoutavaa eli keskittäkää asianne face to face-juttuihin. Ja sunnuntaisin nukun sitten kaikessa rauhassa puolille päivin saakka enkä siivoa, tee ruokaa, selvittele teidän sotukuja, tai ratko ainaisia pikkuriitojanne rauhantuomarina, vaan otan kylvyn omassa tahdissani, syön pitkän kaavan mukaisesti aamiaisen sängyssäni. Ja se kestää suunnilleen pari tuntia, kun luen rauhassa koko viikon Raahenseudut ja Kalevat vielä kaupan päälle. Ja saatan siinä lomassa puhua pälpättää kavereitteni kanssa tunnin pari mokomia vielä päälle, ennen kuin siirryn päikkäreille, ja sen jälkeen Wellnes-keskukseen rentouttamaan itseäni!”

Mutta ei tämä vielä mitään. Pöllö Miikkulainen unohti mainita täydelliseen ehdottomuus- ja kaikista turhista kieltäytymiselämäntaparemonttiinsa kuuluvasta, ja parhailaan raivokkaasti Hangosta Utsjoelle kulovalkean tavoin muoti-ilmiönä leviävästä vegaanivillityksestä, johon Pöllökin oli innolla retkahtanut.

Ruoka- ja jääkaapista lensi ulos yli yheksänkymmentä prosaa tavaroista. Ja nimenomaan siitä kalliimmasta ja turhim-
masta päästä, niistä joita ostoskoriin tuli kuin kauko-ohjattuna televisiomainosten salaa pakottamana sujautettua niiden tunnettavuuden takia.

”Ne puhuttelivat silloin niin syvältä ja niin tuttavallisesti etten voinut vastustaa niiden salaista lumovoimaa vaikka kuinka yritin!”, oli Pöllö Miikkulainen kirjoittanut vegaanihaaste 2016- kampanjan Facebook-sivuille yrittäessään terapioida itseään ulos siitä pahasta mielestä - ja olost, johon oli tahtomattaan joutunut luullessaan sen kuuluvan normaaliin äitiyteen, koska kaikki mutkin niin tekivät.

”Mistä minä tiesin. Tein ihan samoin kuin kaikki muutkin äidit. Katsoin telkusta kaiken mahdollisen niinä vähinä aikoina kun ehdin itseäni rentouttaa. Luulin sen rentouttavan, mutta asia olikin päinvastoin. Siinä sivussa jouduin mainosten uhriksi. Ostin melkein kaikki uutuustuotteet, joita televisiossa ilta illan jälkeen tyrkytettiin. Kuvat niistä painoivat mieltäni yöllä ennen kuin nukahdin ja olivat taas päässäni heti kun heräsin, sillä aikaisin aina herätessäni, avasin myös samalla aamutelevisi-
sion, jossa taas ne samat mainokset jatkoivat houkutteluaan”, Pöllö Miikkulainen oli kirjoittanut vegaanihaaste 2016-facebook-sivuston päivityksessään.

Pöllö Miikkulaisen muodonmuutos oli jo ensimmäisestä päivästä niin hämmästyttävä, että jokainen aamu pelkäsin hieman tuntisinko enää lainkaan sitä vanhaa Pöllö Miikkulaista, joka kömpi aamu aamulta yhä säihkyvämpänä sängystä aamiaispöytään, säteillen ihmeellistä ilon ja toivon valoa ympärilleen, niin että koko perhe oli ihmeissään Pöllön puhues-
sa korkealentoisia ajatuksia ja kauniita sanoja jo heti sängystä noustessaan, kuin suoraan kirjaston hyllystä kohdalta HYVÄT AIKEET ja RAKKAUS.

”Ajatelkaa meidän kirkkoamme kutsutaan luterilaiseksi Martin Lutherin mukaan, mutta kukaan ei halua muistaa, että kirkkomme perustajan yksi tärkeimmistä periaatteista oli kehottaa meitä tavallisia maantietallaajia ajattelemaan ja puhumaan hyvää pahoistakin lähimmäisistämme, korostamalla heidän oletettuja tai piilossa olevia hyviä ominaisuuksiaan.”

Ja koska Pöllö Miikkulainen oli uudessa kotijärjestyksessään itselleen suomiensa diktaattorin valtuuksin pitänyt itselleen vanhoista tehtävistä raha- ja kauppa-asioiden hoidon, hän sai

”Ennakkoluulojen uhrina miltei koko elämänsä kärsineelle Voltairelle ennakkoluulot olivat mielipiteitä vailla arvostelukykyä. Samuel Johnsonille taas merkki sielun heikkoudesta. Rabelaisin Pantagruelin eräs sanoma oli se, ettei kannata koskaan luottaa tällaisiin ihmisiin jotka katselivat asioita aina saman kapean rakosen kautta. Augustus tiesi taas ”Tunnustuksissaan” ihmissuvun olevan utelias tutustumaan toisen elämään, mutta itse hidaskorjaamaan omaa elämäänsä: ”Ihmiset kulkevat ihailemassa korkeita vuoria, meren aaltoja, vuolaita virtoja ja avaria ulapoita. He tutkivat tähtien ratoja mutta he jättävät itsensä tutkimatta ja ihmettelemättä.”

mitä halusi ja muu perhe sitä mitä taas ei olisi halunnut: VEGAANIRUOKAA!

Hampurilaisten, sipisen, makkaran, jäätelön, limsan ja kiinalaisten ruokien, erityisesti suussa sulavan sipulihärän fanitaja ja innokas ahmija, Rolle-Husse kuitenkin päätti ryhtyä vastarintaan koettaen murtaa Pöllö Miikkulaisen suojauksen googlaamalla kaiken mahdollisen epämiellyttävän vegaani-asioista, kertomalla vitseiksi muka naamioituja nälväisyjä.

”Miten sä voit olla vegaani kun et syö lihaa?”, Husse-Rolle kysyi äidiltään hymyssä suin.

”Miten niin?”

”No onhan sulla nahkatakki, - laukku- ja kengätkin!”.

”Niin ja mitä sitten?”

”Yhtä hyvin voisit kirjoittaa nahkatakkiisi: ”EN SYÖ PIKKUYSTÄVIÄNI MUTTA PUKEUDUN NIIHIN MIELELLÄNI!”

”Teidätkö mitä?”

”En mitään, koska mulla kurnii mahassa kova nälkä, kun noista sun rehuistas kasvava nuori poika ei saa tarpeeksi protskuja - EN VOI TIETÄÄ MITÄÄN MAHA TYHJÄNÄ!”

”Sä oot ku Oscar Wilde!”

”Kuka?”

”Tai susta tulee sellainen tollasella suunsoitolla!

”Millainen!”

”No ainaskin osaat pitää ittes puolta etkä jää ikuiseksi kakokseksi lehdelle soittellemaan, kun osaat jo nyt panna kunnolla kampoihin vanhemmilles.”

”No on ollut hyvä ope mulla!”

”Kiitos!”

”Millanen se oli?”

”Wildekö?”

”Niin!”

”Samanlainen hiustenhalkoja kuin sinä jo lapasesta lähtien. Torstaina löysin kirjastosta yhden sen kirjan, jossa se pani kam-poihin koko aikakauden teeskentelevälle maailmalle sen kuu-luisan keisarilla ei oo uusia vaatteita -sadun tapaan.”

”Ai sen missä joku ovela huijari oli kupannut sen ison ja itserakkaan tyhmeliinin tyhjiin turhilla lupauksillaan, siis pu-liveivannut. Vetänyt höplästä kunnolla. Ja keisari kulki sitten sadussa lopulta ilman vaatteita ympäri kaupunkia, vaatteissa mitä ei ollut, eikä kukaan muu kuin se pieni likka uskaltanut sanoa sille päin naamaa, ettei sillä ollut pöhöttyneen kuorensa päällä lainkaan vaatteita, vaan se kulki ilkosen alasti oman kau-punkinsa katuja typeryyttään, muiden kuin sen myötälijöiden ja vallasherrojen pidätellessä naurua?”

”Juuri niin.”

”Mikä oli jutun juju?”

”Tällaisten ihmisten vai pitäisikö sanoa oikeammin: ihmistä leikkivien ikävien otusten hartaana toiveena on, että valehtelun kohde kehuisi, kiittäisi ja ylistäisi valehtelijaa ja toimisi juuri niin kuin valehtelija kertomuksillaan haluaa hänen toimivan.”

”Aijaa. En nyt äiskä oikein tainnut ymmärtää.”

”Sitä vaan tarkoitin, ettei maailma muutu mihinkään. Aina riittää huijaamista ja huijattavia. Niin se vain on. Huijaaminen vain muuttaa muotoaan. Sekin muuttuu ajan myötä. Ennen huijattiin uskonnolla ja väitettiin jonkun korkeimman voiman määräävän elämäämme suunta ja vieläpä katselvan jokaista hetkeämme, arvostellen suu mutrussa ja otsa kurtussa.”

”No mitä Wilde sitten sanoi näistä?”

”Aika paljonkin. Se oli omistanut elämänsä korjatakseen valheen, pokkuroinnin ja imartelun pilaama ja vääristämä maailma. Se oli jotenkin sun oloinen ja tapainen. Sekin aloitti jo pienenä maailman ihmettelyn kyseenalaistamalla ensin totuuden ja sitten valheen. Wilde kirjoitti kirjankin asiasta nimeltä Valehtelun rappio. Siinä on sitä sun ilkkurisuutta ja huumoria.”

”Miten niin muka?”

Mikään ei ole kirjassa, niin kuin ei ole maailmassakaan, niin kuin sen väitetään olevan tai sen näköinen kuin sitä on kuvailtu. Sumuttamismielessä voidaan harjoittaa kansaa hämäävää ja omat tarkoitusperät melkein täydellisesti suurelta yleisöltä peittävää kaksoiskieltä Georg Orwellin Oceanin hengessä. Oceanissa puhuttiin uskieltä. Valtakunnan neljä ministeriötä olivat koulutus-, viihdytys- ja taideasioita hoitava Rauhaministeriö, lakija järjestysasioita hoitava Rakkausministeriö sekä talousasioita hoitava Yltäkyläisyysministeriö. Vaikka nämä ovatkin hieman vaikeita asioita lapsen käsittää ja enemmänkin aikuisten satuja, on hyvä oppia jo pienestä olemaan eri mieltä ja kysymään kysymyksiä, jotka aikuisten maailmassa pidetään röyhkeinä ja jopa vaarallisina.”

”Kuten?”

”Vanhan saloisten sanonnan mukaan: Mistä se oikea kana pissii!”

”Kai sieltä mistä muutkin!”

”Niin kai, mutta se tarkoittaa sitä oikeasti, että otetaan selvää asioista eikä hyssytellä.”

”Piilotella niitä ja lakaista maton alleko?”

”Juu!”

”Siksikö et ole vihainen kun kiusasin sinua?”

”No miten voisin olla, kun olen itse ihan samanlainen.”

”Omena ei kauas puusta putoa.”

”Mistä olet tuon oppinut?”

”No siltä Wildeltä!”

”Olet kuullut siitä jo aikaisemmin?”

”Ei kun luin salaa sitä sun kirjaas, vaikken ihan kaikkea ymmärtänytkään.”

”Hyvä! Kouluissa olisi pitänyt olla sellainen oppiaine kuin ”järjellä päättely”, jossa käytäisiin näitä arkielämän ”tosi on tarua ihmeellisempiä”- tapauksia läpi. Mietittäisiin mikä johtaa mihin, ja miksi joku ”ihme” oli epätodennäköistä tai suorastaan valetta. Tai miksi taas joku toinen, oikea ihme, saattoi näennäisestä ristiriitaisuudestaan huolimatta olla totta: opetettaisiin teitä hämmentyneitä ja kaikesta hölynpölystä sekaisin olevia kasvavia ihmistaimia näkemään, miten yksinkertaisella päättelyllä pystyi nopeasti tajuamaan todennäköisimmän vaihtoehdon.”

”Kuten minkä?”

”Että valehteleminen taiteena, tieteenä ja yhteisenä huvina on rappiolla, mikä epäilemättä kuuluu tärkeimpiin syihin, joiden avulla voi selittää sitä merkillistä arkipäiväisyyttä, mikä leimaa suurinta osaa aikamme kirjallisuudesta, väitti Osacar Wilden kirjassa Kyllästyneiden Nautiskelijoiden kerhon jäsen Vivian.”

”En taaskaan täysin ymmärrä mistä on kysymys.”

”Muista se, mistä se saloisten kana pissi. Kirjan Vivian halusi osoittaa, ettei taide suinkaan jäljittele elämää ja luontoa - elämä ja luonto jäljittelevät taidetta. Ja koska elämä on tylsää ja luonto tökeröä, taiteilijat ovat joutuneet hakoteille ryhtyessään ammentamaan niistä aiheitaan. Vivianin huiman todistelun mukaan va-

”Valitettavasti minun on tunnustettava etten ole näkemääni täysin tyytyväinen. Että kaikki olisi hyvin! Ja kattia kanssa. Maanihmisten asioissa ei ole aina suunnitelma siellä missä tapahtuu. Vähän samalla tavalla kuin James Joycen Odyssuksessa oli kysymys koko ajan sattumanvaraisesta oikullisuudesta ennen olevan ja jälkeen tulevan välillä, koska mikään ei oikeasti muuttunut kuin jatkuvasti hajoava mielemme ja pirstaloituva todellisuutemme ympärillämme. Sofokleen kuningas Oidipuksen ajatus ihmisten korkeimmasta päämäärästä valjastaa kaikki voimavaransa toistensa palvelemiseksi on jäänyt satukirjoihin.”

lehteleminen, kauniiden epätotuuksien kertominen, oli taiteen varsinainen päämäärä.”

”Nyt olen kyllä ihan ulalla.”

”Sitä vaan tarkoitan, että katso ympärillesi ja mieti millainen on se valhe tässä ja nyt, joka piilottelee meiltä itseään jossain valkeavussa tarkoituksenaan hämätä ja hyötyä siitä omaksi edukseen, sinun vahingoksesi!”

”Järjellä päättely ja ettei siksi kaikki ole sitä miltä näyttää?”

”Juuri niin. Katso nyt vaikka tuota kissaa, joka uinuu näennäisen rauhallisesti siinä sylissäsi siliteltyäsi, kehrää kuin Hooveri niin että naapurin kukkapenkki tärisee tasatahtia sen kehräyksen rytmissä. Ajattele leikillisesti jos se vaikka olisi joku kummallinen vakoojakissa avaruudesta, joka on vain naamioitunut...”

Enempää en jäännyt kuuntelemaan kun säpsähdin varoitukselta hereillä näistä oraakkelimaisista sanoista ja pinkaisin pakoon, ettei Husse-Rolle olisi alkanut katsoa minua hieman tarkemmin, sillä minun täytyy tunnustaa, että teknisesti ottaen olin kyllä kissa, kun etäältä epähuomiossa katsoi, siis kissa-avaruuden kissa, sellainen kissa kun meillä oli tapana olla kissa, mutta en käytännössä sellainen kissa millainen oli maassa tapana olla - minulta näet puuttui kokonaan yksi maan kissoille tyypillinen ominaisuus.

Palaan ajassa hieman taaksepäin, ja kerron ensin millaisen seikkailun kesäteatterissa koimmekaan sen jälkeen, kun olimme nähneet Tiinan lippuluukulla etuilemassa ja tärkeilemässä tyypilliseen tapaansa, ihan kuin ilmielävä Vivian Oscar Wilden kirjasta - ihan kuin kauniiden epätotuuksien kertominen olisi ollut myös tavallisen elämän varsinainen päämäärä, niin kuin se Tiinalle tuntui olevankin.

”Mulla on omituinen olo. Ihan kuin olisin itse kissa. Ja näen unta, että olen jossain juhliessani, keskellä ystävällisiä ja huomaavaisia kissoja, jotka tanssivat ja laulavat, itkevät tragedioille, ilmaisten iloaan, vilpittömyyttään ja sydämellisyyttään. Silloin sanon itselleni: jospa tähän kohteliaaseen joukkoon törmäisi yllättäen tiikeri, joka lavalle noustessaan huutaisi raivoisasti: ”Onnettomat kissat! Kuunnelkaa totuutta, joka puhuu teille suuni kautta: Te olette alistettuja ja sorrettuja, te olette onnettomia ja ikävystyneitä. Jättäkää tämä tylsyys! Muusikot, aloittakaa särkemällä soittimenne lyömällä ne päätänne vasten. Jokainen varustautukoon tikarilla, älkää tästä lähtien enää ajatelko juhliä ja ajanvietettä, vaan nouskaa aitioihin ja leikatkaa kaikilta kurkut auki, kastakoon myös pennut arat kätänsä vereen! Lähtekää olette vapaat. Repikää kuningas valtaistuimelta ja Jumala pyhäköstään! Kas niin! Kuinka paljon hurmaavat kissat toteuttaisivatkaan siitä mitä tiikeri sanoi? Kuinka moni ajattelisi asiaa ennen kuin ryhtyisi toimeen?”

Fiksun vastaanhangoitteijan “Luota, mutta varmista”- politiikka

1. Älä usko mitään typerää, ihmeellistä ja autuaaksitekevää puppua
2. Epäile kaikkea mitä fiksun kaapuun itsensä pukeneet yrittävät totena syöttää
3. Ole eri mieltä kaikesta, se saattaa pelastaa sinut suurilta ikävyyksiltä
4. Muista aina kysyä miksi asia on niin kuin väitetään
5. Älä anna periksi koskaan
6. Ole erityisen varovainen kun kaiken tämän teet, sillä juuri tätä sinulta äänesi, rahasi, ruumiisi ja sielusi haluavat huijarit sinussa vauvasta vaariin tarkkailevat herkeämättä haukansilmillään
7. Ja muista se tärkein: tosiasioista ei voi päätellä miten tosiasioiden tulisi olla

Kuudes luku: Kuului vain valtava pamahdus

Palataan tässä kertomuksessa selvyiden ja kertauksen (koska kertaus on erään sanonnan mukaan opintojen äiti mitä lie sillä nyt halutaankaan meille ikuisesti oppimattomille sitten rivien välistä viestittää) vuoksi hetkeksi takaisin siihen, kun kävimme koko konkkaronkka kovalla äänellä seuraamassa kiinalaisten kunniaksi järjestettyä myöhäistä erikoisnäytöstä Raahan ke-
säteatterissa.

Kerron nyt teille rakkaat naukuvat lukijani seikkaperäisesti, mitä tapahtui kun myöhemmin tapojeni mukaan esityksen jälkeen illalla annoin raporttini kissa-avaruuden käskynhaltija ja kissanpissinylimajurille sinne jonnekin kuudennenkymmenennen tähtitaivaan taakse tirljoonan vuoden päähän, ja tein kamalan virheen eli SUUREN MOKAN, josta olin maksaa sinisilmäisyyttäni yhdellä yhdeksästä kissanhengestäni.

Sekin päivä oli ollut siis yhtä samanlaista hässäkkää ja hulinää kuin kaikki aiemmatkin siinä asema- ja majapaikassa kokemani päivät, niin että sinä päivänä kun tämä hössöttävä hässäkkäjoukko keksi tämän teatterivillityksen, olin pieni kissanpääni yhtä pyörällä, viikset sojossa ja häntä ojossa itsekin juoksemassa

päätä pahkaa hullun lailla muun perheen tavoin vessan, jääkaapin, olohuoneen, keittiön ja saunan väliä tietämättä itsekään oikein miksi, kunnes lopulta jostain ihmeen syystä selvisimme kuin selvisimmekin ajoissa, tai ainakin melkein, kesäteatterin lippukassajonoon.

Ja kun luulin jo kaiken sujuneen tällä kertaa ”Yllätys yllätys!” ilman suurempia skandaaleja, ojaan ajamisia, liikennevaloihin pysähtelyä tai keskinäisen kinastelukerhon päättymättömiä taisteluja siitä tai tästä jonninjoutavasta päläpälähömpästä, tai pitkän nenän näyttämisiä ja siitä seuraavia vahingoniloisia voinkiljaisuja ja huudahduksia sille onnettomalle, joka meni varomattaan tai epähuomiossa halpaan, tai jäi alakyntein.

”Mä haluun hampurilaisen!”, Munkki-Maija huusi nähdesään ikkunasta Hesburgerin.

”Mä haluun pizzaa”, huusi puolestaan Husse-Rolle.

”Suut suppuun. Meillä on yhdistetty karkki- ja roskaruokapäivä vasta lauantaina. Sitä ennen ei tipu ja lirise”, vastasi lapsille Pöllö Miikkulainen, joka oli sanonut elämäntaparemontinsa yhteydessä jäähyväiset kaikelle tälle samalle, mistä lapset nyt haaveilivat, sillä Pöllölle oma terveys ja hyvinvointi olivat hänen yli kaiken rakastamiaan babette-leivoksia, Lontoon rakeita ja Pepsi Maxiakin tärkeämpää.

Kun sitten vuorostaan, kun kaikki muut olivat jotenkuten ihmisiksi ja melkein kuin kuka tahansa itseään normaaliksi kutsunut heidän naapurinsa naama perusilmeellä ja hiljaa aiheuttamatta surua, vahinkoa tai huolia ympäristölleen, herra Katti Kattilakoski päätti rikkoa tämän tylsän rauhan järjestämällä tällä kertaa suorasisuisena asioiden ja tilanteiden kommentijana lippuluukulla viattomalta tuntuvalla lohkaissullaan pie-

”Missen kouluaine Mark Twainista kissa-ava-ruuden maanihmisten kirjallisuustunnilla: ”Luin mainion Mark Twainin ”Matkakirjeitä maastani”, jossa hyväntahtoinen pirullisuus ja oman aikansa tekopyhien lurjusten pilkkaaminen nousivat elämän keskeisiksi teemoiksi (kirjailija ei kuitenkaan uskaltanut eläessään julkaista kirjaa). Kirjassa arkkienkeli Saatana karkotettiin yhdeksi päiväksi maahan, josta hän raportoi miten Jumala on luomistyössään onnistunut. Saatanan mukaan koko maapallo ihmisineen ja eläimineen oli menettänyt järkensä. Hän ihmetteli kirjeessään kollegoilleen Pyhälle Mikaelille ja Pyhälle Gabrielille itserakkauden yletöntä määrää ihmisissä: ”Hän luulee olevansa Luojan lemmikki. Hän uskoo, että Luoja on hänestä ylpeä, jopa uskoo että Luoja rakastaa häntä, rakastaa kiihkeästi, istuu yökaudet ihailemassa häntä ja valvomassa ja vahtimassa, ettei hän joudu ikävyyksiin.” Saatanan mukaan maassa kaikki kansat ylenkatsoivat ja vieroksuivat toisiaan. Kaikki valkoiset kansat halveksivat kaikkia värillisiä kansoja: ”Valkoiset eivät tahdo seurustella neekerien kanssa eivätkä naida heitä. He eivät tahdo päästää heitä kouluihinsa eivätkä kirkkoihinsa. Koko maailma vihaa juutalaisia ja sietää heitä vain jos hän on rikas.” Twainin kertomuksen Jumala luodessaan ihmisen, pani mukaan rohkeutta ja pelkuruutta, saaliinhimoa, lempeyttä, rehtyyttä, oikeudenmukaisuutta, oveluutta, petollisuutta, jalomielisyyttä, julmuutta, pahuutta, häijyyttä, himoa, armeliaisuutta, itsekkyyttä, jaloutta, kunniaa, rakkautta, vihaa, alhaisuutta, uskollisuutta, totuudenkaipuuta sekä vilppiä. Kirjassa Jumalan mukaan jokaisella maan ihmisellä oli aina oleva itsessään nämä kaikki ominaisuudet, koska ne muodostivat hänen luontonsa.”

nen hämmingin ja myrskyn vesilasissa koko kesäteatteriyleisön keskuudessa, sillä juuri sillä samalla hetkellä kun herra Katti Kattilakoski alkoi puhua kovaäänisesti, piti lipunmyyjän kuuluttaa yleisölle jokin tärkeä viesti.

Sen sijaan, että yleisö olisi kuullut tämän tärkeän viestin, he kuulivat suoraan mikrofoniiin päin kääntyneen herra Katti Kattilakosken äänen hoilottaen kovaa ja korkealta.

”Kaikkihan maksoivat nykyisin jo korteilla virtuaalisesti, eihän ketkään muut kuin mummot ja tynnyrissä kasvaneet käyttäneet enää vanhanajan käteistä!”

Ja kun herra Katti Kattilakoski oli tämän emämunauksen päästänyt sammakkona suustaan, häneen loi samalla hetkellä kokonainen jonollinen paheksuvia katseita juuri se lauma mummoja ja tynnyrissä kasvaneita, joista hän oli hetkeä aikaisemmin tietämättä, että he kaikki olivat tulleet juuri sinä päivänä samaan esitykseen seisten sen saman esityksen samassa lippujonossa, kuin herra Katti Kattilakoski.

Ja sillä samalla sekunnilla, kun herra Katti Kattilakoski oli tämän sanonut, koko täysi katsomo pienistä käppänistä mökiniitoista isoihin raavaisiin SSAB:n teräsmiehiin lapsineen, sukulaisineen, kavereineen ja vihollisineen, räjähti hersyvään nauruun, luullen herra Katti Kattilakosken repliikin kuuluvan näytelmään, kun herra Katti Kattilakoski vielä jatkoi nähdesään Tiinan nyrpistelemässä hänelle nenäänsä.

”Aristoteleen mielestä onnea oli kolmea lajia; hauskanpito ja huvitukset, vapaan ja vastuullisen kansalaisen täydellinen elämä sekä elämän tutkiminen ja siitä filosofointi. Aristoteles myös korosti kultaista keskitietä ihmisten elämässä yhteisössä: ihmisen ei tulisi olla raukkamainen toisiaan kohtaan, mutta ei

myöskään uhkarohkea omissa yrityksissään.”

”Mitä sä oikein hourit”, Pöllö Miikkulainen sanoi kääntyen huolissaan herra Katti Kattilakosken puoleen.

”Sitä van, että hyvästi tiinavapaapäivä ja koko helahoitoviikko, kun taas sen näen nenäni edessä minua kiusaamassa ja häiritsemässä. Juuri siksi en kiellä enkä myönnä, etten tiennyt miten olisi pitänyt olla ja kuinka sanoa ja tehdä, mutta osaan kyllä erottaa typeryyden ilkeydestä. Mutta en nyt tällä kertaa välitä siitä, vaikka joudunkin katsomaan taas kerran noita vihan, valheen ja pahuuden vääristämiä ikävän raskaita kasvoja, jotka on naamioitu ”mukaystävällisiksi” paksun pakkeliokeroksen alle.”

”Et siksi, ettäkö antaisit lopulta periksi, ei sinne päinkään, vaan siksi että sinua kiinnosti mikä mahdollisuus kurkisti seuraavan nurkan takaa minkä seikkailun siivellä, jotta voisit nauttia siitä mistä kaikkein eniten pidit – joutenolosta ja höpöttämisestä vailla mitään suuntaa ja merkitystä - siinä oli elämäsi jalo suunta kohti ei oikein mitään ja silti juuri siksi samalla kaikkea. Ja siksi et lotkauttanut nytkään korviasi, kun Tiina yritti vihaisella katsellaan haastaa sinua mukaan vihaansa, vaan annoit mielummin olla”, Pöllö Miikkulainen todisti miehestään kiinalaisten videolla.

Vaikutelma siitä, että herra Katti Kattilakoski oli osa näytelmää vain vahvistui Pöllö Miikkulaisen vakuuttavista sanoista samalla kun taivaalta kuului kuin tilauksesta valtava pamahdus ja taivaalle ilmestyi pilviin teksti.

”Pinnallinen syvämietteisyys antaa tollojen ja mielipuolten tai yksinkertaisten ja typerien kajastaa läpi. Sillä kaiken runouden alkuna on kumota järkevästi ajattelevan järjen kulku ja lait,

sekä suistaa meidät takaisin fantasian kauniiseen sekasorttoon, ihmislunnon alkuperäiseen kaaokseen, jolle en tunne kauimpiin symbolia kuin vanhojen Jumalten värikkään vilinän.”

Kiinalaiset arvovieraat kuvasivat kaiken uskollisesti videoilleen välittäen suoraa kuvaa jonnekin sinne lähelle Kiinan muuria sijainneeseen ja Kiinan mittakaavassa tavalliseen pikkukaupunkiinsa, jossa oli vaatimattomasti vain alle miljoona asukasta, niin että herra Katti Kattilakoskesta ja hänen kiinankielelle tulkattua lentävästä lausahduksestaan tuli sanan varsinaisessa merkityksessä megahitti Kiinassa ja siitä tehtiin myöhemmin kulovalkean tavoin ympäri Kiinaa levinnyt Kiinan pankin mainoslause herra Katti Kattilakosken kieltämättä koomisella lärvillä lisätynä.

Tämä kaikki oli liikaa nirppanokkaiselle ja itseään täynnä olevalle herra katti Kattilakosken ykkösviholliselle Tiinalle. Viimeinen pisara oli se, kun uteliaat ja innostuneet kiinalaiset kysyivät herra Katti Kattilakosken nimeä.

”Mikä lie tuntematon laitakadun onneton kulkija. Joku Sherlocki Holmunen vai oliko se Baskimaan koira sen nimi taisi olla. En tosiaan tunne. En ole koskaan nähnyt. Mistä lie hoitolaitoksesta parka kadonnut. Ainakin mielensä se on kadottanut”, kateellinen ja vihaa läpi huonon ihonsa puhkuva Tiina valehteli kiinalaisille.

Sekunnin sadasosan päästä kuusi miljoonaa kiinalaista jo siellä Kiinan muurin lähellä, mistä Raahessa vieraileva ryhmä oli kotoisin, näki hetki sitten kuvatun videon vastaanottimiltaan herra Katti Kattilakosken kuuluisan esityksen lisätynä nimellä.

Herlokki Solmunen ja Baskimaan koira.

”Mistä se oli kotoisin tämä Herlokki?, eräs kiinalainen kysyi Tiinalta.

”Tiina-painajaisunesta eräästä wc-ankkakylästä”, lipsahti valehtelussa alkuun päässeeltä Tiinalta, jonka oli vaikea lopettaa valehtelua, kun kerran pääsi sen makuun.

”Älkää siitä välittäkö. Se on tikkaritaivaan varas ja mieron tien liero kulkuri, joka on ainakin triljoona vuotta jäljessä upeasta korkeakulttuuristanne”, Tiina lisäsi valehteluvaihdettaan tällä emävalheella.

Taas sekunnin sadasosassa samaan aikaan kuusi miljoonaa kotonaan siellä jossain Kiinan muurin lähettyvillä telkkua tuijottavaa ja puikoilla iltariisiä syövää kiinalaissilmäparia luki herra Katti Kattilakosken kuvan ja nimen kohdalla.

”Se on Tikkaritaivaan varas ja mieron tien liero kulkuri. Kotoisin Tiina-painajaisunesta eräästä wc- ankkakylästä! Siis täysin erilaisesta haploryhmästä kuin minä!”

”En minä sitä kysynyt enkä ole siitä kiinnostunut”, kiinalainen sanoi Tiinalle viihaisena jatkaen.

”Vaan sitä osaako Herlokki Solmunen englantia?”

Mutta Tiina ei enää kuullut kiinalaisen kysymystä mumistessa yksin ääneen.

”Kyllä minä olen, kiitos kysymästä. Olen kyllä erikoinen ja ihmeellinen ihminen. Erinomaiseksikin kehuu. Tiedän näet senkin, että haploryhmä on ihmisen perimän tyyppi, joka on eri alkuperää olevilla väestöryhmillä erilainen. Haploryhmä määritetään sekä isälinjalle että äitilinjalle. Haploryhmiä vertailemalla on koetettu selvittää kansojen sukulaisuuksia ja alkuperää. HAPLORYHMÄT MÄÄRITTELEVÄT KUKA OLET. MINÄ OLEN SIIS TIINA PATTIJOELTA JO SADANNES-

“Juuri tästä minä pidin Missessä. Sillä oli omat aivot, joita se uskalsi ja osasi rohkeasti käyttää. Mikään asia ei nimittäin ollut siltä miltä se näytti, vaan jotain ihan muuta. Se olikin kaikkien maailmankaikkeudessa elävien suuri etuoikeus: yrittää ottaa selville mitä ja miksi. Suomen kansallisrunoilija Eino Leino tavallaan vastasi Mark Twainille, että olisi sääli rikkoa pienintäkään piirrettä siitä ympäristön eheydestä, jonka vain vanha vakiintunut yhteiskuntaelämä voi synnyttää suomalaisessa pikkukaupunkilaisessa yhteiskunnassa, joka oli hänen mukaansa jo silloin ahtaudessaan ja henkisessä ankeudessaan yhtä kuristavan täydellinen kuin valtio valtiossa. Tavalliset raahelaiset eivät ymmärrä itseään arjen kiireiden ja välttämättömyyksiensä keskellä eivätkä ole hereillä siitä mitä heidän ympärillään tapahtuu. Ehkä he ovat kaikki kuin sokeita kanoja jyvän ympärillä, ihan kuten Michel Chion kirjoitti, koska he luulevat yhden aistin välittämäksi luulemansa aistien välittävän useiden eri aistien kautta.”

SA POLVESSA JA SILLÄ SIISTI. JA TYTTÄRENI PÄÄSI OPISKELEMAAN OULUN YLIOPISTOON KIRJALLISUUTTA, KOSKA HALUAN ETTÄ SIITÄ TULEE JOKU, EIKÄ MIKÄÄN MITÄÄNSANOMATON KUMMAJAINEN tai muuten vaan epänormaali niin kuin kaikki nuo kammottavat herra Katti Kattilakosken omituiset perheenjäsenet, jotka ovat sata kertaa pahempia ja menetettyjä tapauksia kuin aikoinaan Peppi Pitkätossu kammottavine Huvikumpuineen ja tylsine medelsevensson- annikoineen ja tommyineen!”

”Mikä nuija!”, kiinalainen, joka toimi siellä jossain omassa kotikaupungissaan lähellä Kiinan muuria haplotieteiden ylimääräisenä professorina, erikoisalanaan kissojen ja ihmisten väliset hankalat, limittyvät ja erilaiset sekä toisensa poissulkevat kummallisuuksien kummalliset hapluudet ja ERITYISESTI SE VIDEO, MISSÄ ISLANTILAINEN POP-LAULJA BJÖRK SEURUSTELI JA ELI KISSANSA KANSSA! sanoi kiinaksi vierustoverilleen osoittaen Tiinaa ja jatkaen.

”Se mitä toi tosinuija ei saa selvile googlaamalla tai Wikipediasta on se, että haploryhmä on keskenään lähisukuisten DNA:n haplotyyppien joukko, tai tietyn geenin tai genominosan kehityslinja tietyn lajin sisällä. Tässä piilee puuttuva karva ihmisten ja kissojen välillä, sillä haploryhmien taajuudet usein vaihtelevat ihmisten ja kissojen välillä maantieteellisesti lajin esiintymisalueen eri osissa. OLLAAN LÄHTÖKUOPIS- SA VIELÄKIN PUUN JA KUOREN VÄLISSÄ SIINÄ, MIKÄ ON OIKEASTI KISSAN JA IHMISEN ERO. Kissojen ja ihmisten ero on suuri. Kissat tutkivat uteliaina ja innostuneina kaikkea ympärillään. Ihmisetkin kulkevat ihailmassa korkeita vuoria, meren aaltoja, vuolaita virtoja ja avaria ulapoita. He

tutkivat tähtien ratoja, mutta jättävät itsensä tutkimatta ja ihmettelemättä. Erityisesti ihmisillä eri mantereiden ja eri etnisten ryhmien haplotyyppikoostumus vaihtelee, ja tämä vaihtelu on syntynyt ihmisen levittäytyessä maapallolle alkukodistaan. Haplotyyppien esiintymisestä ja jakaumasta voidaan jäljittää yksilöiden etnistä alkuperää ja populaatioiden tai kansojen historiaa. Tähän perustuu paljolti geneettinen sukututkimus. JA TÄMÄ SAMA PÄTEE MYÖS KISSOILLA sekä aivan erityisesti ihmis- ja avaruuskissoilla, joita olen aistivini nytkin täällä ympärilläni ihmisen kuoreen naamioituneina olevan MELKEIN KOKO KATSOMOLLINEN!”

”Ai englantia?” Tiina muisti yhtäkkiä mitä kiinalainen oli häneltä kysynyt, luullen kiinalaisen tarkoittaneen osasiko hän englantia.

”Tottakai. Koulut on oikein kunnolla aikoinaan käyty. Etupenkissä on nuoltu ja pingoiltu alakoulusta lukioon saakka oikein urakalla. Opettajalle oli muistettu tuoda aina syyskauden aloitukseksi omena. Hymy ei ole koskaan hyytynyt. Jaa englantia. Joo kyllä. Katson joka päivä Kauniit ja Rohkeat. Olen innokas Donald Trumpin kannattaja ja luen kaiken mitä hän itsestään kertoo Facebookissa. Siinä vasta oikea mies. Ja mikä hieno tapa käyttää kieltä lyhyisiin kansanilmauksiin ...”

Tiina lopetti yhtä nopeasti kuin oli alkanutkin, sillä samalla hetkellä yleisön suureksi tyrmistykseksi ylhäällä taivaan peitti lentokissojen armeija, joita johti Cape Townista Raaheen lentänyt irlantilainen metsämenninkäinen, taivaan täytyessä englanninkielisistä lentolehtisistä, joita tipahteli yllättyneiden katsojien päälle.

time heals all wounds – aika parantaa haavat

time flies – aika rientää

cat got your tongue – veikö kissa kielesi?

his bark is worse than his bite – ei haukkuva koira pure

have A FUN – PITÄKÄÄ HAUSKAA!

Seitsemäs luku: Tarkkana kuin porkkana

Minun piti kertoa siitä, mitä tapahtui kun ihan tavalliseen raahelaisperheeseen tuli avaruuskissa ja kissa-avaruuden käskynhaltija ja kissanpissinylimajuri oli kuullut kiinalaisten vakoojakissojen liikkuvan kesäisessä Suomessa ja lehmien lentävän Savonmaan sydämessä, Sonkajärvellä samoihin aikoihin, kun siellä järjestettiin eukonkannon maailmanmestaruuskisat.

Minun siis olisi pitänyt ottaa tästä kaikesta selvä, mutta tehtävä oli aivan liian ylivoimainen yhdelle kisalle. Siksi pyysinkin avukseni hyvän ystäväni kissanpissikersantti Missen, jotta saimme tehtävät jaetuksi tasapuolisesti kummallekin liikoja omaa kissuuttamme rasittamatta.

Pitihän meille jäädä muiden kissojen tapaan runsaasti aikaa naukumiseen, kehräämiseen, yleiseen laiskotteluun, hännänostoihin ja kyttäämisiin.

Misse oli perehtynyt profiloimaan ja jahtaamaan kiinalaisia vakoojakissoja.

Minä taas, kuusivuotias naukumistieteiden ylimääräinen avaruustähtitieteen dosentti ja kissanpissiylikuutnantti, olin maailmankaikkeuden viisain tiedekissa ja ihmisyyden hyviä

”Minusta tulee isona kissana kirjailija. Haluan kirjoittaa postuumisti jatko-osan Mark Twainin Matkakirjeille maasta kissanäkökulmalla terästettynä. Kissa-avaruuden suomalaisen kirjallisuuden kurssilla luin jo ison pinon minua miellyttäneitä Jari Tervoa, Kari Hotakaista, Olli Heikkosta, Leif Salmenia sekä tietenkin suuren suosion kissa-avaruudessa MIAUH-kirjallisuuspalkinnon saamisen jälkeen saavuttanutta Rosa Liksomia. Aloin kirjoittaa Mika Waltarin ohjeiden mukaisesti: ”Älä tyydy pieniin aiheisiin. Kirjallista näpertelyä meillä on ihan kyliksi. Tartu sinä moukariin ja tao omaa aikaasi kuin hehkuvaa rautaa. Älä pelkää suuria aiheita, sillä kirjailija, olkoon se ihminen tai kissa, kasvaa työnsä mukana. Ole rohkea. Sinulla täytyy olla uskallusta myös epäonnistua. Ennen kaikkea älä masennu, älä katkeroidu, älä koskaan vihaa ihmistä.”

puolia ylistävä lämminhenkinen filosofi, raportoiden sinne jonnekin kuudennenkymmenennen tähtitaivaan taakse tirljoo-
nan vuoden päähän, mitä Raahessa oikein tapahtui ja millaisia ihmiset täällä olivat.

Ja aivan erityisesti millainen oli tämä kummallinen perhe.

Seuraavaksi raportoin perheen tyttärestä Maija Munkista, joka oli yhtä hauska ja omituinen kuin koko perhe, eihän se omena kauas puusta pudonnut tässäkin tapauksessa.

Matkalla Sonkjärven mökille rentoutumaan muutamaksi aurinkoiseksi kesäpäiväksi lähtevälle muulle perheelleen uuden elämänilonsa imussa, mm. kirjastokärpäsen puremana (kaikkien hyviä asioita tuottavien kärpästen purema!) Pöllö Miikkulainen, oli äänittänyt henkisiksi matkaeväiksi palasia kertomusten kertomuksesta eli Bocaccion Decameronesta, missä seitsemän nuorta ja kaunista naista ja kolme kohteliasta herraa, kaikki vanhoja tuttuja toisilleen, pakenivat ruton saastuttamasta kaupungista parin kilometrin päähän Fiosolen kukkuloille viettäen siellä mukavaa aikaa kauniin luonnon keskellä kertomalla toisilleen tarinan päivässä kymmenen päivän ajan.

”Tähän uuteen ohjelmaamme kuuluu kaiken roskan sivoaminen elämästämme, myös sen henkisen joka saastuttaa mieleme ja terävöittää kieleme murhaavan teräviksi. Mainokset, halvat ja huonot televisio-ohjelmat ja muut ajantaposysteemit, netin yletön plärrääminen, facebookin ilkeilyt, kirjallisuuden tappaneet blogit sekä whatsappit ja lisäksi nämä uuden orjamaailman ykkösvaivat nimeltään kaikenmaailman älypuhelimet ja vielä kaupan päälle ipodit, sillä oikeat tarinat olivat aina reheviä tyylisiin ”toden sanat eivät ole kauniita - eivätkä kauniit sanat totta!”

”Häh!”, oli Maija Munkki eteisessä lohkaissut Aku Ankan taskukirja numero 440 ”Uimamaisteri” kainalossaan jatkaen.

”Kaikki mitä mä tarvitsen löytyy tästä kirjasta.”

”Juu! Se on totta. Mutta matkaeväänä ja lisukkeena, tai yhtenä uutena ovena yhteen uuteen todellisuuteen sopii kuunnella tää mun teille nauhoittama tarinanpätkä, sillä Boccaccio kaikkien suurten kertomusten äitinä paljasti oman aikansa hurskaiden teeskentelijöiden, nunnien, munkkien ja maallista valtaa kärkevien pappien kaksinaismoralismia ja halpamaisuutta, eikä puuttunut myötätuntoa uskollisen ja uhrautuvan rakkauten ihanteellisuudenkaan kuvaukselle. Erityisen kiinnostavaa tälle päivälle, kun suunnittelemme täsmävastaiskua henkisen roskan siivoamiseksi elämästämme, kirjassa ovat juuri nämä kirjan kuudennen päivän kertomukset, joissa keskitytään ihmisiin, jotka osaavat taitavasti torjua heihin kohdistuneet ilkeydet tai välttyivät nokkelilla vastauksillaan ja nopealla päättäväisyydellään jonkin menetyksen vaaran tai häväistyksen.”

”Aku Ankka oli kanssa tarkkana kuin porkkana ja ilmeisesti lukenut hyvin Decameronensa”, Maija Munkki lohkaisi.

”Kyllä. Kaikki vaikuttaa kaikkeen ja kaiken aikaa. Kaikista maailman näytelmien kirjoittajista suurin ja suosituin, englantilainen William Shakespeare, luki sitä niin tarkkaan että lainasi näytelmänsä ”Loppu hyvin – kaikki hyvin” Decameronen kolmannen päivän yhdeksättä tarinaa, jossa Gilette Narbonne-lainen parantaa Ranskan kuninkaan haavan saaden palkkioksi haluamansa aviomiehen”, Pöllö Miikkulainen vastasi Maija Munkille jatkaen.

”Ihan suoraan Shakespeare ei taiteilijana kuitenkaan tarinaa lainannut Decameronesta, vaikka osasikin lukea ja puhua

”Minä olen tavannut Raahessa myös sellaisia maan hiljaiseksi kutsuttuja tavallisia maanihmisiä, jotka ovat toinen toistaan mukavampia, kuten tämä asema- ja majoituspaikkamme isäntäperhe. Tällaisille tavallisille ”mattimeikäläisille sukankulttajille” maailma on parhaimmillaan haaste, tyyni ja jännittynyttä odotusta täynnä. Idealismi on heidän taivaansa ja maansa yhdessä. Heidän mielestään kaikki raahelaiset ansaitsisivat kunnioitusta. Ja jokaisen raahelaisen pitäisi ”herätä painajaisistaan” kunnioittamalla itseään, koska perimmäiset totuudet ovat heidän mielestään aina arkisia ja yksinkertaisia. Siksi he puhuvat harvoin tiukasti tai tuikeasti toisilleen. Yleensä he keskustelevat vapautuneesti ja mutkattomasti osoittaen hiljaista suuruutta vakavuudessaan, ehdottomassa vilpittömyydessään, puhtaassa hengessään ja henkeissä ajatuksissaan.”

maailman kauneinta kieltä italiaa, vaan taiteilijan vapaudella 1500-luvulla eläneen englantilaisen William Painterin romaanista ”The Palace of Plaesure”. Shakespeare oli poikkeuksellinen nero, joka säteilee harvinaisen kauniilla tavalla hyvien tarinoiden kautta meidänkin päivissämme. Löydä ensin Shakespeare ja se antaa löytää sen jälkeen itsesi sanotaan maailmalla, kun ihminen on hukannut itsensä. Vai mitä sanot näistä tämän näytelmän oraakkelimaisista sanoista: ”Mikä oikein on ihminen, kun hän pääsee toteuttamaan luontoaan? Itsensä kavaltaja, ei sen kummempi. Kaikki kavaltajat paljastavat luontonsa, ennen kuin toteuttavat iljettävät aikeensa!”, Pöllö Miikkulainen sanoi Maija-Munkille silmää iskien ja jatkaen.

”Miksi lukea mitään typerää, ihmisyyttä alentavaa, ilkeää, sormella toisia osoittelevaa ja valheellista, kun voi lukea kauniisti ja älykkäästi kirjoitettuja tarinoita, tosia tai ei, joissa on sitä jotain koukuttavaa ja innostavaa mistä elämä on tehty. Ei tarvitse katsoa telkusta jonninjoutavia kohelluksia, kun kirjoista löytyy vieläkin kokonainen maailma ihmetellä ihmisten ainaista typeryyttä. Esimerkiksi ihmisten uskomattomasta typeryydestä ja mieltymyksestä hölöpölyyn sekä huijaamisen voimasta käy hyvin se Decameronen kertomus, missä veli Cipolla lupaa näyttää maalaisille enkeli Gabrielin siiven sulan, mutta tavatessaan lippaasta sulan asemesta hiiliä, hän uskottelee heille hiilien olevan samoja, joilla pyhä Laurentius poltettiin.”

”No on kyllä selvästi Akukin lukenut ton. Tässä Aku-kirjassa telkkarin supersankari Immu Ravakka paljasti pulpetinohjapurukumia kierrättäneen karkkitehtailijan. Ja näytti miten kieron suuryhtiön hypnotisoivat videopelit tekivät lapsista

tahdottomia taskurahaa törsääviä zombeja. Aku Ankkahan on selvästikin samaa maata. Lasten tarunhohtoinen kertoja sekä sanoillaan pelastava nykyajan vitsauksien karkottaja numero ykkönen alias sulkasadon Shakespeare! Tässäkin ”Uimamais-terissa” Aku tyypilliseen tapansa toheloiden pelastaa pinteestä ja nolosta lopusta Ankkalinnan Pallosalamat, joka oli kuin ihmeenkaupalla selviytynyt kansainvälisen ”Kanuuna-cup”- jalkapalloturnauksen finaaliin. Valmentaja vaan ohjeisti, kun ei muuta osannut, että pitääkö päänne kylmänä, niin pystytte mihin vain, vaikka pelokkaat pelaajat yrittivät sille takoa päähän, ettei tästä mitään tule, kun heillä ei ollut kokemusta sen tason peleistä. Kaikki meni pelissä myttyyn tietenkkin jo heti alusta, kun joukkueen toivo Kosti Korsitossu hukkasi mamman antamat onnenpoponsa. Akulla oli kuitenkin mukanaan Ankkalinnan kaikkien aikojen parhaan maalintekijä, Sakari Futarin, kuuluisat siniset pelikengät. Homma ei mennytkään putkeen niin kuin olisi luullut. Mutta tulos oli sama kuin tää sun kirjasi nimi: Loppu hyvin – kaikki hyvin!”, Maija Munkki vastasi.

Tavallisen raahelaisen mattimeikäläisen sukankuluttajan elämänohje

1. Rakasta mahdollisimman paljon
2. Vihaa mahdollisimman vähän
3. Näytä tunteesi niin kielteiset kuin myönteisetkin
4. Yritä olla rehellinen
5. Yritä puhua totta vaikka se olisi kuinka vaikeaa
6. Muista, että pikkutarkat saavat harvoin mitään suurta aikaan

Kahdeksas luku: Härmän häijyt

Eikä tämäkään Sonkajärven mökkimatka jäänyt tietenkään ilman kommelluksia, kun perheen järjestystä ylläpitänyt ja kauniisti sanottuna ainoa täysin tolkuissaan kulkenut järjellinen olento, eli äiti Pöllö Miikkulainen jäi kotiin hoitelemaan huushollia ja ansaitsemaan perheelle rahaa käymällä töissä.

”Tässä Kovassa tohinassa ja lähtöhässäkässä jopa Demin 418 Megamoka-kirjan esimerkkiä olisivat kalvenneet mennessä tullen”, muisteli Maija Munkki myöhemmin ostettuaan ABC:lta kirjan heidän selvittyään vihdoinkin ja viimein yömyöhään Sonkajärvelle.

Kirjan takakannessa luki: ”Tuliko töppäiltyä? Älä huoli, sitä sattuu! Ja mikä parasta, sille voi nauraa. Megamokapokkarissa riittää luettavaa – nyt eivät lopu mokat kesken!”

”Hahaa! Ehkä tämä selittää kaiken”, Maija Munkki sanoi lukiessaan kirjasta Taina ”Thunder” Värrin laatiman ”Mukaskoopin”, mikä lupasi paljastaa taivahan merkit, sillä ”Mukasoopin” mukaan horoskooppi-merkki on avain mokien syvimpiin ytimeen, ja helmasyynnit ovat usein mokailujen syy.

Maija Munkki oli syntynyt 26.5. Niinpä hän luki kaksosten (21.5-21.6) kohdalta, mitä taivahan merkit hänelle paljastivat.

”Hankit tandempyörän, jotta kaksijakoinen luonteesi mahtuu mukaan kesän retkille. Riitaa tulee siitä, kumpi ohjaa. Lop-

putulos on, ettei kumpikaan, joten päädytte kioskin seinään, sinä ja sinä. Onneksi myyjäkaveri on mukavan oloinen ja ihan kivan näköinenkin, jollei aknea oteta huomioon. Rupattele- te mukavia kunnes lottokuponkia jättämään tulleet asiakkaat hermostuvat. Puhelimesi soi, joten jätät kaverin kiivastuneen väkijoukon keskelle. Kolmet bileet, ei hätää, ehdit kyllä kaikkiin. Helmasyntisi: Juoruilu. Mottosi: ” Ei haastavalta sanat loppu.” (Vesanto)

Ja se mikä nyt mätti, ja tällä kertaa mätti oikein kunnolla, oli väärin ohjelmoitu navigaattori. Jälkeenpäin kukaan ei tiennyt miten se oli mahdollista. Navigaattorin arvioinnit olivat päin Prinkkalaa.

Ja kun herra Katti Kattilakoski ohjelmoi navigaattoriin Sonkajärven, se näytti ruudulla Sonkajärven, mutta ohjasi heidät kuin piruuttaan tai ampuaisenspistoksen saaneena - olihan kesä, ainakin teoriassa sillä satoi rankasti ja kaikkialla oli sumua - Alahärmään.

”Missä me oikein ollaan, kun täällä tulee vastaan vaan hevosia ja vanhanajan näköisiä ihmisiä mustat vaatteet päällä kuin vanhoissa suomalaisissa elokuvissa?” , Maija Munkki kysyi ihmeissään.

”Iskä hei! Me ollaan ihan varmasti väärässä. Tossa tienviitassa luki ”Pirin Färi”. Hieman googlaamalla kerrotaan sen olleen Alahärmän tärkein joenylityspaikka vuonna 1882, jolloin yhden hevosen vetämillä kieseillä tästä ajanut maksoi lautan kuljettajalle, ”färikaralle” yhdeksän penniä. Jostain täältä oli kuulemma peräisin sanonta: ”LEHMÄTKIN LENTÄVÄT!” Pitäjässä oli kolmenlaisia lehmiiä. Oli nupopäistä maataiskarjaa, mutta myös ostamalla hankittuja ayrshire-lehmiiä sekä

”Platonilla järki edusti hyvää ja ruumis paha. Järki tarkoittaa sitä, että sitä käytetään hyvään. Ruumis on maanihmisen temppele eikä sitä saisi kurittaa tai kuormittaa liiaksi. Ja koska ruumis saa ihmisen kärsimään, sitä pitäisi yrittää hallita viisaasti ja hyvin. Platon kuvaa tätä oivallisesti Faidonissa: ”Niin kauan kuin meillä on ruumis ja sielumme on sekaantuneena sellaiseen pahaan, emme koskaan voi täydellisesti saavuttaa sitä mitä kaipaamme, sitä mitä sanomme totuudeksi. Ruumiin välttämätön ravitseminen aiheuttaa meille loputtomasti puuhaa, ja jos lisäksi tulee vielä sairauksia, nekin ovat esteenä totuuden etsimisessä.”

näiden risteytysten tuloksena sekarotuisia,” Husse-Rolle sanoi.

”Ostamalla? Olivatko ne muut sitten varastettuja?” sai Maija Munkki sanottua samalla, kun he huomasivat olevansa keskellä legendaaristen HÄRMÄN HÄIJYJEN viimeistä tappelua virkavaltaa vastaan Pirin Färissä.

Ojassa yltä päältä kurassa istui kolme härmäläistä pelkuria; suureksi motkottajaksi kutsuttu Jukka Halonen, kamalaksi kyttääjäksi ristitty Jari Karttunen sekä koko Härmän kautta aikojen ilkein juoruaja Timo Kärkkäinen, vapisten ja nyyhkien kertomassa jälkipolville mitä olivat hetki sitten nähneet.

”Useat näistä olivat imeneet jo äidinmaidosta pahuudensiemenen, ja varttuneet ensin ryyppääjiksi, varkaiksi, ryöstäjiksi ja tappelijoiksi, jotkut jopa murhamiehiksi!” kauhisteli ilkein juoruaja Timo Kärkkäinen.

”Eipäs nyt liioitella liikoja. Oli nälkävuodet ja muutenkin synkkää, kun kylän tärkeyshenkilöt alkoivat huolestua paikkakunnan ”siveydellisestä” tilasta, ja halusivat koko maan huomion keskittyvän hillitsemään kovapäisten härmäläisjunkka-
reiden omavaltaisia puuhia!”, suuri motkottaja Jukka Halonen muistutti.

”Korkiastikunnioitettevan Maaherran piti puuttua rettelöihin kovalla kädellä, ja nimismiehen tehtäväksi tuli häijyjen vallan eli lainvastaisten toimien lopettaminen, mutta se ei ollut helppoa!”, kamala kyttääjä Jari Karttunen sanoi jatkaen.

”Se mitä äsken näimme tällä sillalla ei ollut kenellekään kunniaksi. Vaikka totuudella ei kukaan koskaan rikastu, se oli kuin pahemman luokan painajainen. Tunnelmaltaan Matkalla Perditiiniin ja Jesse Jameksen salamurha pelkuri Robert Fordin toimesta- elokuvien jäätävää tasoa!”, Härmän kautta aikojen

ilkein juoruaja Timo Kärkkäinen sanoi.

”Nero on se, joka on oma itsensä kaiken tämän jälkeen”, suuri motkottaja Jukka Halonen lohkaisi lopuksi.

Ja kun häijyjen hyisevä päällikkö näki sumussa sillalle ek-syneen auton, se nosti kätensä pystyyn häijysti ja huusi niin kovaa kuin pystyi.

”Te ette sitte puhu mitään, mitä te ootte täällä nähny. Muuten ei teirän häävisti käy. Ja jos teirän pitää tästä asiasta käräjille, te toristatte väärin. Te muistatte sen! Ja vielä kamalaksi lopuksi sydämellisesti neuvon teitä terveellisellä kauhulla muistamaan meitä, jotka jouduimme tämän takia mitä hirveimpään turmioon, kun meistä jäi teidän maailmaan vain märkä läiskä oppikirjoihin muistuttamaan härmäläisestä elämänmenosta niinä vaikeina aikoina, kun ei ollut mitään muuta kuin eioota tarjolla.”

Sitten häijyjen hyisevä päällikkö koputti takaikkunaan Hussein-Rollelle ja sanoi.

”Sinä näet tämän kaiken unessasi.”

Samalla taivaalta kuului lehmän ammuvan ruotsalaisittain.

”Purmuu (Purmo)!”

”On loputtomasti asioita, jotka tehdään hyvin vasta silloin kun ne on pakko tehdä, koska maanilmisten- ja maailman keskinäiset suhteet ovat hyvin monimutkaiset. Siksi onneton se, joka erehtyy myöhään, hän ei nimittäin koskaan silloin ehdi näkemään erehdyksiään, sillä maailman näkeminen kunnolla on yhtä kuin tuomarin tuomitseminen.”

Yhdeksäs luku: Husse-Rollen uni

Katselin ylös taivaalle tähyillen miten sadepilvien yläosissa siellä jossain kaukaa tuntemattomuudessa, missä lämpötila oli parista kymmenestä pakkasasteesta ylöspäin, hyisten olosuhteiden synnyttämät pienet jääkiteet ja alijäähtyneet vesipisarat putosivat kylmään maahan lumihutaleina hutaleiden kasvaessa niin isoiksi, ettei pilven muodostanut nousuliike enää kannatellut niitä. Ja niin uskomattoman kauniit puhtaan sielun valkoiset lumihutaleet aloittivat leijailunsa ensin alempiin ilmakerroksiin, missä oli tyypillisesti lämpimämpää ja kosteampaa, pudoten lopulta maahan jalkojeni juureen valkoisena ihmelumena, jota ei löytynyt missään muualla yhtä puhtaana kuin täällä raikkaan ilman ja valkoisen lumen alkuperäisillä synnynsijoilla. Ja kun katsoin tarkkaavaisemmin ympärilläni, huomasin miten yön aikana lumisateen ohella lumikiteitä oli muodostunut myös pieniä määriä jääsumuna ja huurteena lumipeitteen pintaan ilmapirtauksen iskevien nestemäisten pilvi- ja sumupisaroitten voiman kohdatessa maan ja meren sekä joenristeyksen. Ja kun sitten katsoin taas ylös taivaisiin lumentulo vain kiihtyi kiihtymistään, niin että tätä kuohkeaa ja paksua valkoista peittoa satoi kaatamalla horisontin kadotessa samalla jonnekin yhtä kauas kuin toivo ihmisten mielissä auringon näkemisestä ehkä muutaman hassun kuukauden päästä - jos hyvin sattui!

Se ei ollut ihan helppo asia, kirkossa kuulutettu näillä karuilla pohjoisen rajoilla, missä miehestä otettiin mittaa tosissaan luonnon kanssa vähän joka käänteessä milloin minkäkin luonnonilmiön hallitsemattomien voimien myrskyissä ja pauhuissa, kuten nyt kun silmämääräiselläkään ei erottanut mistä alkoi tämän pohjoisen pallonpuoliskon taivas ja mistä sen mahdollinen helveti. Lumisade oli jo kietonut pumpulivaippaansa koko tienoon. Tätä samaa unta näin, mutta tämä ei ollut minun uneni. Tämä oli kaikkien meidän härmäläisten yhteinen unohdettu unemme. Se, joka odotti vain lupaa tulla nähdyksi. Se, joka on tarkoituksellisesti unohdettu unohtamasta päästyään. Se, jonka me aina näemme siitä itse mitään tietämättä, mitä sotajoukkojen kesken syvillä suomalaismetsissä oikein tapahtui ennen Härmän Häijyjä, kun maan valtasivat ensin tanskalaisviikinkien salainen armeija; perserkit, nämä metsistä voimansa ja hullunrohkean raivonsa imeneet hurjapäiset ja pelottomat taistelijat, jotka eivät pelänneet mitään tai välittäneet vaarojen keskellä omista elämistään tuon taivaallistakaan, kyyten mitä kammottavimpaan ja silmittömimpään väkivaltaan. Ja sitten vielä nämä jo tarinoistakin unohdetut raakalaismaiset hunnit, jotka olivat vaivoinamme vuosisatoja. Lähitaisteluissa nämä vesikauhuiset koirat syöksyivät härmäläisten kimppuun repien hampaillaan kaulasuonet, purren verenhimoissaan jopa silmiinpistävän raivoavassa hulluudessaan omia kilpiäänkin. Hunnit tappoivat helpot saaliinsa yhdellä iskulla kuin kärpäsien viereltään, hukuttaen jäljelle jääneen pelokkaat härmäläisarmeijan rippeet jääkylmään syysmereen haukkuen hurjasti ja solvaten pelosta ja häpeästä hukkuvien perään. Tämä on uni minusta ja monesta muusta minussa olevasta maahisten, hiisi-

”Marco Polo toi kirjallisuuteen vuonna 1298 (oikeastaan hänen haamukirjoittajansa Rusticello da Pisa) uteliaan kuulustelijan, joka tutustui tavallisiin ihmisiin toreilla ja kuunneltuaan heidän juttujaan, pystyi kertomaan ihmeellisiä tarinoita sellaisista paikoista, joissa ei itse käynyt. Vaikka Marco Polon kirja on osin pitkäpiimäistä luettavaa, avasi se maanillemme uuden oven tuntemattomiin maailmihin. Minäkin yritin tätä ensin Raahessa. Mutta alku meni operellessa talon tavoille ja utelias kuulustelija pettyi. Luvassa ei ollut mitään hengen lennokkuuksia, mielikuvituksen laukkaa, älyn sähköä, vaan usein varoituksena tylsyysslatteutta, numeroita ja tärkeilyä. Epävarmuus näkyi päältä ja jännitys kuului äänestä. Hapuileva katse kertoi epätoivoisesta suorittamisesta ja suomalaiskansallisesta perustaudista: jännitetään olemattomia ja pelätään mokia. Etteivät muut pääse sanomaan, että siinä se oli sen tyypin kohtalonhetket: ne ekat sekunnit ja nekin meni vähän niin ja näin.”

en ja seitojen sekä jättiläisten koteina pidetyissä luolissa pitkällä matkoillaan ympäri laajoja erämaita vaeltaneista härmäläisistä. Samoista luolista ja piilopaikoista mitä myös sen ajan ylimmät metsäläiset, kuka noita, kuka tietäjä tai shamaani, pitivät palvonta-, uhri- ja parannuspaikkoinaan noihin aikoihin. Niissä kokoontuivat härmäläiset alamaiset. Laaja kansa Suomen metsistä ja saloilta, joista Skotlannin, Englannin, Saksin, Tanskan, Norjan, Ruotsin ja Islannin hallitsija - ja mahtisuvut myöhemmin polveutuivat. Siksi näitä tarinoita ei kaikelle kansalle kerrottu. Tätä härmäläisheimojen Kainun kuningaskunnaksi aikoinaan kutsuttua laajaa ja rikasta valtakuntaa hallitsivat silloin aikansa suuret kuninkaat; Fornjotur, Kari, Frosti, Snaer, Thorri, Andur, Loge, Gisi ja Ande rikas. Näen unta myös Sigurd Fafnesbanesta, Norjan viikinkiajan kuuluisimmasta lohikäärmeentappajasta, jonka taikavoimainen kääpiö Regin aikoo tappaa. Regin takoo alasimella miekkaa, apunaan palkeita käsittelevä Sigurd. Sigurd koettaa miekan vahvuutta lyömällä sillä alasimelle, jolloin se katkeaa. Regin valmistaa nyt Sigurdille isomman ja vahvemman miekan, mutta katselee koko ajan Sigurdia ovelasti alaviistoon punniten ja miettien, olisiko tuosta miehestä isosta koostaan huolimatta mihinkään. Reginillä on vastenmieliset kellertävät ja kapeat rottamaiset kasvot. Silmät viirulla kuin ilveksellä, joiden viimeinenkin valo ja rakkaus oli aikoja siten sammunut iäiseen ja kaikkea hallitsevaan pimeyteen. Suu oli katkerien juonteiden valtaama. Toinen suupieli roikkuen, kuolaa valtoimenaan valuen, ihan kuin ahneella koiralla odottamassa kärsimättömästi turhaan ylimääräistä herkkupalaa isännän pitopöydästä. Sigurd näyttää viikinkijumala Thorilta. Hienovaraiset jalot piirteet yhdistet-

tynä kultaiseen. Valtoimenaan heiluvaan kiharaiseen silkkitutkaan, ja leuanmyötäiseen pikkupartaan. Jääkylmänsinisten silmien porautuessa katsojan syvimpiin sisuksiin. Sigurd ei ole huomaavinaan häntä. Ottaa vain miekan, ja käy sillä tappamassa Fafne-nimisen ympäristöään hurjasti terrorisoineen suuren lohikäärmeen, vallaten samalla hirviön hallussa aiemmin olleen kirstun, mikä on täynnä uskomattomia ja ihmeellisiä kalleuksia. Regin on sillä välin tulistunut Sigurdiin ja tullut vihaiseksi hautoen yksinäisessä synkkytydessään kosta. Hän on samalla sekä mustasukkainen että kateellinen Sigurdille tämän jumalallisesta komeudesta ja voimasta, jotka hän haluaa ylväästi pitää vain itsellään. Regin on ollut liian lähellä häntä. Tullut iholle asti tungettelemaan röyhkeytensä kanssa ahdistamalla nieleskelyillään, huokauksillaan ja katseillaan Sigurdia. Sigurd on Jumalien valitsema onnenpekka, joka selviytyy vaikeuksien kautta voittoon tällä mutkaisella tiellä. Kun Regin on vihdoinkin nukahtanut jatkuvan voimia kysyvän kyttäämisen uuvuttamana, Sigurd paistaa tappamansa lohikäärmeen sydäntä vartaalla, mutta polttaa vahingossa sormensa. Kun hän ottaa palaneen sormensa suuhunsa, hän samalla maistaa lohikäärmeen verta, joka avaa hänen korvansa tajuamaan lintujen laulua. Linnut kertovat hänelle, että se juonitteleva kääpiö aikoo tappaa hänet. Nyt näistä kerran eletyistä ja unelmoiduista hetkistä ja päivistä on tullut unohtuneita tapahtumia kelttien orgham - riimuja unohdetuissa pohjoisen korvissa ja erämaissa. Uusia tarinoita ja tulkintoja putkahtaa koko ajan päivänvaloon. Muttei sitä yhtä tärkeintä - mitä härmäläiset ajattelivat ilosta ja leikistä, vaikka kaivauksia on jo aloitettu Harvialan Hamppulassa ja Janakkalan Hangastenmäen linnavuorella sekä Janakkalan

miekkamieheksi kutsutun varhaiskeskiajan ruumishaudan lähiympäristöstä. Hauhon Okerlastakin on löydetty viikinkiajan hopeakätkö. Ja Laukosta nuoremman roomalaisajan asekatkko. Vesilahden Pohdonsaaresta ainutlaatuinen yli tuhatvuotias kolmipäinen miehen shamanistinen kotkakoru, joka on todennäköisesti peräisin kaukaa Venäjältä Volgan mutkan lähettyviltä Permistä, missä asui suomensukuinen permiläiskansa. Näistä minä näen jatkuvasti unta, vaikken tiennyt sitä ennen kuin ”eksyimme” Alahärmään ja Härmän Häijyjen päällikkö tästä unesta minulle kertoi.

Hannah Arendtin mukaan sellaista pahaa, miltä puuttui oma-aloitteisuus ja kaikinainen suuruus, voisi hyvin kutsua banaaliksi sen ristiriitaisen luonteen vuoksi. Juuri tästä hankauksesta syntyvät nykymaailman kärsimysnäytelmän kiirastuli järkyttävine nöyryytettyine ja polvilleen alamaisennöyrästi pakotettuine ihmiskohtaloineen. Antonio Gramsci oivalsi, että vallalle alisteisten ryhmien todellisen hädän tai toiveiden tunteminen ei kiinnostanut vallanpitäjiä huolimatta siitä, että niin yritettiin suurelle yleisölle näyttää ja väittää.

Kymmenes luku: Vasta nyt ymmärsin miten aika yritti huijata minua

Kun Husse-Rolle oli kertonut herra Katti Kattilakoskelle ja Maija Munkille unensa, he eivät olleet uskoa korviaan mitä olivat kuulleet.

”Yliluonnollinen juttu!”, Maija Munkki sanoi peloissaan.

”Shit happens!”, herra Katti Kattilakoski vahvisti jatkaen.

”Se oli todellakin yksi kummallisen elämäni omituisimmista hetkistä. Niin epätodellinen ja samalla tosi. Ihan kuin olisimme siirtyneet ajassa parisataa vuotta taaksepäin tai johonkin elämysmatkailuteoksen sisälle hengittämään vanhojen aikojen pölyjä keuhkoihimme. Ihan kuin se kaikki mitä yhdessä näimme ja koimme, olisi ollut unta tai tässä tapauksessa painajaisunta. Ja sitä pahensivat vielä sade, ukkonen ja salama.”

”Salamasta puheen ollen täällä haisee palaneen käryä!”, Mai-

ja Munkki sanoi yhtäkkiä.

”Niin todella haiseekin!”, herra Katti Kattilakoski sanoi nuuhkaistuaan hetken jatkaen.

”Nyt muistan. Hetki ennen kuin tapasimme Härmän Häijyt näin oudon valoilmion. Näkikö kukaan muu?”

Maija Munkki ja Husse-Rolle katsoivat toisiaan epäilevän näköisinä auton takapenkiltä, nuuhkien samalla ilmaa ikään kuin saadakseen siitä vahvistuksen epäilyilleen.

Mutta kun he olivat hetken kumpikin kelanneet päässään tapahtumia, hekin nyökyttelivät toisilleen sen merkiksi, että olivat nähneet tai ainakin kuvitelleet nähneensä oudon valoilmion.

”Aika temppuili vain meidän kokemustemme ja muistojemme välillä. Todellisuudessa henki ja materia vain sopeutuivat ajan pyörteissä sen edellyttämiin tarpeellisiin muutoksiin: ehkä sittenkin olin vain ollut väärässä paikassa väärään aikaan, tietämättä itsekään miksi”, herra Katti Kattilakoski sanoi.

Hän oli ollut pois tästä maailmasta, omasta itsestään ja ymmärryksestään, valoilmion sisällä vain muutaman sekunnin. Mutta jälkikäteen se tuntui hänestä ensin tunnilta sitten päivältä, niin että hänellä oli aikaa pohtia ulkopuolisista häiritsevistä tekijöistä vapaana omaa elämätöntä elämäänsä kiireettä, ikään kuin puolueettomalla maaperällä.

Siksi kai hän oli täällä, herra Katti Kattilakoski päätteli, että ihmisille asiat vain tapahtuivat tässä ja nyt, ja siksi laajemmille kokonaisuuksille ei ollut aikaa, eikä kukaan vilkuillut taakseen, sivulle tai katsellut asiaa nokkaansa pidemmälle totutuista mukavuussyistä.

Ennen tuota yhtä ja ainoaa kokemusta hänen elämänsä oli

ollut hänelle eräänlainen yritys löytää oma itsensä jostain tämän kaiken sekavuuden keskeltä.

”Sitä kadonneeksi yhteydeksi luultua ”sangrilaitaikamaailmaa”, jonka kuvittelin leijuvan oman olemiseni ja ympärillä olevan maailmani välillä, jossain lähellä mutta silti tahallaan kiusallisen näkymättömissä jättäen minut orpopiruna muiden samanlaisten kanssa kahden vaiheille pohtimaan, oliko verhojen takana jokin näkymätön käsi, kohtalo, luonnonlaki tai Jumala, joka ohjasi kaiken aina niin kuin itse halusi muista välittämättä, vai voisinko minä tässä epämääräisyyksien sattumien epätodennäköisyyksissä vaikuttaa jollain tavalla itse omaan kohtalooni valinnoillani?”, herra Katti kattilakoski innostui filosofoimaan itsekseen ymmärtäessään oudon kokemuksen ja tunteen sen jälkeen olevan uusi ovi tuntemattomiin todellisuuksiin, lausuen päästään rimpsun kuin keväästä vauhkoonutun hieho, päästessään ensimmäistä kertaa niitylle menneiden aikojen bardien laulamana.

”Pelottava aika oli tämän maailman sielu missä meidän tuli kokea tämä unohtumaton kevään sinfonia aina uudelleen ja uudelleen. Ja ettei koskaan saanut sitä mitä halusi, vaan sitä mitä ei halunnut. Vaikka koko minäni oli kuin tulesta sitä huumattamassa ja vain sitä. Ja vaikka kuinka minä nukuin sen muisto, haave ja ainainen toive mielessäni, se ei koskaan poistunut minusta vaikka kuinka yritin epätoivoisesti sitä hangaten pois vieroittamalla itseni vaikka millä ylimääräisellä mukatekemisen ähkyyllä sen väsyttäessä ja vangitessa minut nauramalla ivallisesti loputtomilla mahdottomuuksillaan.”

”Painajaisiako?”, kysyi Husse-Rolle.

”Niin! Vasta nyt ymmärsin miten aika yritti huijata minua,

”Pöllö Miikkulainen tajusi yhtäkkiä arjen kiireisen hälinän keskellä elämän merkityksettömyyden ja tarkoituksettomuuden, ja alkoi matkansa Raahen kirjastossa kohti sisäisen varmuuden ja totuuden etsintää. Niin hän alkoi etsiä tietoa kirjoista ja lukea kaikenlaisia kirjoja, usein vaikeaselkoisiakin, kuten Spinozan Etiikkaa, joka on yksi eurooppalaisen kulttuurin tärkeimmistä teoksista. Kirja käsittelee maailmaa ja ihmistä, kuten Spinozan aika sen ymmärsi, hänen ymmärryksensä kykyä sekä vapauden saavuttamisen mahdollisuuksia: Spinozan Etiikan ilmestymisen aikaan kirjasta varoiteltiin: ”Vaarallinen kirja niille, jotka tahtovat nähdä siihen syventymisen vaivan, sillä muut pystyvät tuskin sitä ymmärtämään.”

sillä tiesin toki painajaisistani sen olevan olemassa, mutta että se ei ollut tuollainen kuin se yritti minulle uskotella olevansa. Kirkas. Selkeä. Se oli ollut minulle sinun iässäsi tärkeä välähdys havainnoida aiempaa elämääni. Se oli jotakuinkin avaruuskissan muotoinen. Sillä oli pää ja häntä. Ihan totta! Vaikka se saattaisikin kuulostaa sinusta kummalliselta. Se oli se minun selittämätön menneisyyteni. Se oli sitä aikaa milloin elämäni tärkeimmät suunnat aukesivat meidän kulkea eteen- ja välillä taaksepäin. Riippuen siitä miten sen ymmärsin. Minä katsoin sitä hännästä, ehkäpä peloissani, koska en uskaltanut nähdä silmästä silmään tuon lapsuuteni mielikuvituksessani luomani avaruuskissan ajasta himmenneitä silmiä ja harvenneita karvatupsuja sen korvissa, sillä sitä tuijottaessani tajusin olevani itse jo väsymykseen tuomittu aikuinen. Yritin silti vielä muistaa ja tunkeutua vielä hetkeksi avaruuskissan sisälle, kokemaan jotain aitoa elämästä. Mutta en onnistunut. Avaruuskissa oli muuttunut hiljaa silmiäni edessä hiipuvaksi muistoksi, josta oli vaikea sanoa oliko se ollut edes olemassa. Ja jos se oli ollut olemassa, oliko se ollut olemassa vain mielessäni, vai oliko tuo todella myös kaikki tapahtunut minulle niin kuin tuolloin vielä itselleni uskottelin, ymmärtäen sittenkin kaiken olleen jotenkin liian hajanaista, utuista ja liian häilyvää ollakseen täyttä totta sanan varsinaisessa merkityksessä”, herra Katti Kattilakoski sanoi surullisesti jatkaen.

”Mutta jokin vaivasi minua. Tieto siitä että tämä kaikki oli viimeistä ja lopullista. Tai oikeastaan pelko ettei se olisikaan ollut sitä. Niin, kyllä, Ihan totta! Vakuuttelin itselleni. Yhtäkkiä tajusin taas ettei tätä kaikkea ollut koskaan tapahtunut, vaan että muistoni olivat vain eräänlainen aikakello, jota saatoin

vetää mistä paikasta tahdoin, ja aina siihen ilmestyi se aika, jonka halusin nähdä. Nyt käsitin täydellisesti sen, ettei aika ei ollut mitään muuta kuin sisäinen aistini muoto, jonka avulla kykenin järjestämään haluamallani tavalla ulkomaailman antaman materiaalin päässäni mihin muotoon vain.”

”Se oli pallosalama mikä sinuun iski”, Husse-Rolle sanoi näpräiltyään tablettiaan jatkaen.

”Ja hyvin tyyppillinen lajissaan.”

Yksi Sonkajärven reissulla Husse-Rollen lukemista kirjoista on Gay de Maupassantun novelli ”Koru”. Se on hänen mielestään törkeän hauska novelli typeryydestä. Alemman keskiluokan virkamies vaimoineen saa kutsun johonkin juhliin: ”Vaimo on kovasti ulkoisen kauneuden perään. He lainaavat hienon korun joitakin juhlia varten, mutta hukkaavat sen. Heidän on pakko ottaa velkaa tajuttomasti. Lopulta mies saa sen velan maksettua, koska hänellä on kolme työpaikkaa. He tapaavat uudelleen korun aikoinaan lainanneen miehen, joka kertoo heille korun olleen rihkamaa.”

Yhdestoista luku: Pallosalama

”Pallosalama on vapaasti ilmassa leijuva valaiseva pallo, joka yleensä kestää useita sekunteja ja on halkaisijaltaan muutamasta sentistä metriin. Pallosalamoita esiintyy vain ukonilmalla kuten tavallisiakin salamoita, mutta ne eivät aiheuta samantilaista tuhoa. Pallosalamat liikkuvat suhteellisen hitaasti eivätkä ne reagoi ihmisten liikkeisiin, ja siksi niiden väistäminen on helppoa. Pallosalama voi hävitä äänettömästi tai kovasti paukahtaen. Pallosalama on erittäin harvinainen. Pallosalamoiden syntyä ei ole vielä kyetty selittämään täydellisesti. Pallosalamoiden tutkiminen on hankalaa kahdestakin syystä. Ensimmäkin luonnossa pallosalamoita esiintyy suhteellisen harvoin, ja toiseksi koska pallosalamoiden syntymekanismeja ei tarkoin tunneta, niiden luominen laboratorio-olosuhteissa on onnistunut vain osittain. Synnystä on kuitenkin esitetty useita teorioita. Pallosalama on erittäin harvinainen ilmiö, ja silminnäkkijänraportit ovat usein erilaisia ja ristiriitaisiakin. Ukonilmat ja ilmakehän purkaukset lienevät syy pallosalamoihin. Toisin kuin tavalliset salamat, pallosalamat ovat hitaampia, leijuvia, ja kuten nimi kertoo, pallon näköisiä hehkuvia ilmiöitä. Niiden elinikä on 2-8 sekuntia, mutta ne voivat kestää jopa muutaman minuutin. Tiede-lehden 5/2006 Pallosalama-artikkelin (kirj. Leena Tähtinen) mukaan lupaava teoria on myös uusiseelan-

tilaisen kemistin John Abrahamsonin nanohiukkasteoria. Sen mukaan salamanisku voi irrottaa maaperästä piistä koostuvia nanohiukkasia, joista muodostuva pallo palaa. Lupaavia ko-keita teorian pohjalta on tehty Tel Avivin yliopistossa. Pallo-salama on mitä todennäköisimmin ilmaa, jossa ilman kaasujen atomit ovat salaman aiheuttaman valokaaren kuumuuden vaikutuksesta muuttuneet plasmamuotoon. Ilmiö on tuttu konepajateollisuuden plasmaleikkauksesta, jossa paineilmaa kuumennetaan valokaaren avulla niin korkeaan lämpötilaan, että ilman kaasujen olomuoto muuttuu plasmaksi. Salaman valokaari on lyhytaikainen, joten myös sen aiheuttama mahdollinen pallosalama jäähtyy ja ilman kaasujen olomuoto palautuu normaaliksi nopeasti. Kuumen plasman aiheuttamat paikalliset paineenvaihtelut voivat aiheuttaa paukahduksen pallosalaman hävitessä. Pallosalaman tiheys lienee samansuuruinen kuin ilmalla, mikä selittää sen liikkumisen ilmapirran mukana. Innsbruckin yliopiston tutkijoiden Joseph Peerin ja Alexandr Kendlin teorian mukaan pallosalamat ovat voimakkaan magneettikentän aiheuttamia hallusinaatioita.”

-WIKIPEDIA

Hei ihan vaan hyväksi vihjeeksi. Jos olet valmis antamaan anteeksi itsellesi, niin mikset antaisi toisillekin?

“Haluaisin olla kissana Rosa Liksomien kirjassa Kreisland, missä käytiin kaikkiä ja oltiin kaikkea, vähän samaan tapaan kuin kirjan alussa oli kirkasvetinen järvi ja synkkä yö liikkui vetten päällä. Ja lopulta 236-sivua myöhemmin Juhon Gabrielin kintaat katoavat. Kirja loppuu siihen, kun: ”Met elehtiin niinku kolme taivaankappaletta. Pyörithiin päivästä toisheen toistemma ympäri mutta emmä häirihneet toisiamma.”

Kahdestoista luku: Tintin opeissa

”Pallosalama pomppasi autoon kun pysähdyimme sillalla. Se on melkein näkymätön muutaman sekunnin sadasosan välähdyks ja se voi kulkea ikkuna läpi vahingoittamatta sitä.”, Husse Rolle sanoi.

”Mistä voit olla niin varma?”, Maija Munkki kysyi epäilevästi.

”Mulla on mukana Tintti ja Seitsemän kristallipalloa-sarjakuva missä oli samanlainen outo valoilmiö. Jos ettette usko niin luen teille vaikka tästä takakannesta. Tintti lukee sanomalehdestä seitsemästä arkeologista, jotka löysivät Andeilta muinaisen temppelin ja toivat sieltä mukanaan muumioituneen inkan nimeltä Rascar Capac. Sitten hän saapuu kapteeni Haddockin ja professori Tuhatkaunun luokse Moulinsartiin seuraamaan esityksiä, joihin osallistuu myös veitsenheittäjä Ramon Zaratena esiintyvä kenraali Alcazar. Myöhemmin Rascar Capacin löytäneet arkeologit joutuvat toinen toisensa perään salaperäisten nukutusainetta sisältäneiden kristallipallojen uhreiksi. Lopulta jäljellä on enää yksi tiedemies, professori Bergamotte. Tintin, professori Tuhatkaunun ja kapteeni Haddockin ollessa Bergamotten luona vierailulla, autosta puhkeaa kaksi rengasta ja ystävykset jäävät yöpymään kartanoon. Kun Tintti lukee ennustusta muille kuuntelijoille, savupiipusta ilmestyy

pallosalama, joka loppujen lopuksi tuhoaa Rascar Capacin muumion, joka on näytteillä Bergamotten kartanolla. Pian koittaa nukkumaanmenon aika, ja Tintti, Haddock ja Tuhatkauno näkevät saman painajaisen. Milou vaistoa jotain Bergamotten makuuhuoneesta, jonka lattialta löytyy kristallinsiruja. Kristallipallot ovat vaatineet viimeisenkin uhrinsa.”

”Toihan on vaan sarjakuvaa”, Maija Munkki väitti epäilevästi.

”Mutta siinä piilee totuuden siemen. Ihan samalla tavalla aikoinaan vähäteltiin Jules Verneä, kun se kirjoitti romaaneja siitä miten ihminen matkusti meren alla ja pilvissä, että se ois ollut muka mahdotonta”, Husse-Rolle vastasi epäilevälle Maija Munkille.

”Tosiasiosta ei voi päätellä miten niiden tulisi olla”, herra Katti Kattilakoski lohkaisi väliin jatkaen.

”Mutta mistä olet yhtäkkiä niin varma?”

”Maistelkaa miltä suussanne tuntuu!”, Husse-Rolle sanoi.

”Kirpeältä!”, Maija Munkki vastasi.

”Se on tyypillinen pallosalaman jälkimaku. Googlaamalla löytyy netistä tietoja, jonka mukaan pallosalama syntyy salamalan iskiessä maahan, jolloin se höyrystää maasta ilmaan piikaasua. Kaasu tiivistyy sitten nanohiukkasiksi ja säikeiksi, jotka muodostavat ilmaan sähkövarauksen koossa pitävän pallon, minkä jälkeen kuumat piihiukkasat yhtyvät happeen ja leimahtavat pallosalamaksi”, Husse-Rolle väitti jatkaen.

”Pallosalamat ovat kuin sähköisen todellisuuden elokuvia tai kameran salamavalvoja, sillä ne syntyvät ihmisten aivoissa pitkäkestoisten ja toistuvien salamankäytön luodessa magneettikentän, joka pystyy tuottamaan aivoissa valovälähdyksiä.”

Keskustelu runoudesta

Misse: ”Pidätkö maanihmisten runoudesta?”

Miisu: ”Pidän suuresti!”

Misse: ”Mikä on lempirunosi?”

Miisu: ”Charles Baudelairin vuonna 1887 tekemä terävä huomio kaupallista tylsyysslatteutta ja mielenikävää rahastuksen nimissä levittävästä lehdistöstä.”

Misse: ”Osaatko sen ulkoa?”

Miisu: ”Jokainen lehti on alusta loppuun yhtä kauhujen kudosta. Sotia, henkirikoksia, varkauksia, rietauksia, kidutuksia, ruhtinaiden rikoksia, yksityisten rikoksia, maailmanlaajuisen julmuuden huumaa. Ja tämän oksettavan aperatifin sivistynyt ihminen nauttii joka-aamuisen ateriansa palanpainikkeeksi. Kaikki tässä maailmassa tihkuu rikoksia: sanomalehti, seinät ja ihmisten kasvat. En ymmärrä miten puhdas käsi voi tarttua sanomalehteen kouristumatta inhosta.”

Sillä samalla sadasosan sekunnilla he näkivät vielä kerran pallosalaman, tällä kertaa niin selvästi, että ehtivät lukemaan mitä sen sisällä luki kultakirjaimin.

”Ihmismieli ei taivu koskaan ikuiseen järjestykseen, vaan säilyttää kesken-eräisyytensä aina viimeiseen hengenvetoon saakka.”

Kolmastoista luku: ”Sattumuksia” Sonkajärvellä

Ja kun matka oli alkanut tällaisissa merkeissä, ei voinutkaan odottaa mitään muuta kuin mitä sitten tapahtui, niitä joita herra Katti Kattilakoski lähettellessään tekstareita ja soitellessaan Pöllö Miikkulaiselle, kutsui ”sattumuksiksi”, vaikka eivät ne sitä tietenkään olleet.

”No pääsimmhän lopulta perille. Et arvaakaan kuinka pitkän ajan se lopulta otti yrittää löytää oikeaa reittiä sen yli-luonnollisen ja pelottavan pallosalamakokemuksen jälkeen Härmässä umpimähkäisesti rikkinäisen navigaattorin valehdellessa ummet lammet eksyttääkseen meitä lisää. Onneksi Husse-Rolle oli mukana tabletteineen.”

”Mahtoi olla varsinainen kokemus! Kerro lisää, kun tulet”, Pöllö Miikkulainen vastasi.

”Juu! Niin oli. Kerron kaiken tarkemmin sitten myöhemmin, mutta ensin Sonkajärvelle. Kun saavuimme tänne, vie-reemme ajoi poliisiauto, ja poliisi sanoi minulle kohteliaasti: ”Hyvää päivää.” Vastasin tietenkin takaisin kohteliaisuudella: ”Kiitos hyvää”. Seuraavaksi poliisi kysyi: ”Miten menee?” Nostin peukaloni pystyyn ja vetäisin naamalleni upeimman

pepsodenthymyn mitä naamavärkistäni irti sain, samalla kun Husse-Rolle taputti minua selkään Maija Munkin tirskuessa vieressä: ”Hei iskä! Ei se puhu sulle vaan tolle penkille sam-muneelle miehelle.”

”Se pepsodentyhmykö vain sen takia ettei sulla ollut taas-kaan mukana ajokorttia?”

”Kyllä mulla se varmaan on jossain.”

”Niin on. Meinaan täällä eteisen pöydällä missä se on aina.”

”No ainakin se on tallessa. Ehdin jo pelätä sen hävinneen. Haluatko kuulla lisää?”

”Tottakai. Luulen, tai tiedän, tarinan vain parantuvan.”

No seuraavaksi kun Maija Munkki kävi ostoksilla, hän auttoi kassalla pakkaamaan erään mummon ostokset muovipussiin. Mummo kiitti kohteliaasti ja Maija Munkilla häivähti naamallaan muikea hymy, kunnes mummo tulikin melkein heti takaisin sanoen, etteivät ostokset olleet hänen. Pienen selvittelyn jälkeen omistajakin löytyi. Se oli mummoa ennen ollut hajamieleinen miesasiakas, joka ei ollut huomannut lainkaan Maija Munkin aiheuttamaa sekaannusta.”

”No mitäs tyttö tähän sanoi?”

”Ei ollut moksiskaan sen jälkeen kun oli piilotellut naisten-vessassa ensin puolituntia. Tai ei nyt piilotellut. Koska vessas-ei ollut käsipyyhkeitä, se joutui käyttämään seinässä olevaa käsienkuivaajaa...”

”Hahaa! Arvaan jo loput...”

”Joo! Hassustihan siinä tietenkin kävi. Kun se kuivasi käsiään, laite imaisi sen hiukset sisään ja sen tukka sotkeutui siihen laitteeseen niin pahasti, että huoltomiehen piti käydä se irrottamassa.”

”No miten Husse-Rolle sillä aikaa pärjäili?”

”Husse-Rollen piti seuraavaksi käydä katsomassa kenkäkaupassa uusia koristossuja. Heti tullessaan kenkäkauppaan sisään, se huomasi erään penkin alla juuri sellaiset unelmatossut, josta se oli pitkään haaveillut, ja sovitti niitä innoissaan. Sitten se otti kengät tyytyväisenä kainaloonsa ja meni kassalle maksaakseen ne. Silloin sen takana seissyt poika koputti sen selän takana kysyen: ”Voisitko ystävällisesti antaa kenkäni takaisin?”

”Entä itelles? Se varmasti kruunaa koko hässäköön potenssiin kaksi, mitä lapasille on tapahtunut.”

”No juu! Seuraavaksi menin karkkikauppaan ostamaan lapsille karkkia vähän niin kuin lohdutukseksi. Vieressäni seisova nainen kysyi minulta: ”Pidätkö vaahtokarkeista?” Vastasin hämmentyneenä etten erityisemmin, mutta jos hän haluaa tarjota, voin kyllä maistaa muutaman hyvän seuran vuoksi. Nainen nyökytteli ja kysyi seuraavaksi mitä muuta karkkia haluaisin. Vastasin, että kaikki laadut ja merkit salmiakista käyvät hyvin, kun en ole erityisen nirso enkä varsinkaan sano koskaan ei ilmaiskarkeille. Sitten valitsin kasan lempisalmiakkejani, ja laitoin ne naisen käteen maksamista varten. Nainen katsoikin minua hämmentyneenä vetäen kätensä nopeasti pois. Vasta silloin huomasin naisen puhuneen koko ajan hands free-laitteeseen.”

”Oliko vielä jotain sellaista mitä minun tulisi tietää?”

”No ei, jos ei oteta sitä lukuun, että kun olin ostanut sitten lapasten lohdutuskarkit, menin takaisin autolle ja huomasin sen olevan tyhjä ja auton ovet olivat sepposen selällään. Laitoin karkkipussit molempien lapasten penkeille odottamaan. Kun panin radion päälle, tajuisin istuvani väärässä autossa. Lähdin

”Omista käsityksistä hyvästä ja pahasta ei pidä luulla ainoiksi oikeiksi. Sehän tässä maanilmisten maailmassa tuntuu olevan suurin ongelma. Asiat eivät ole yksinkertaisia. Kaikki vaikuttaa kaikkeen. Siksi moni raahelainenkin viisaasti välttelee mieluummin yhteydenottoja ja ristiriitoja ja yrittää elää rauhassa.”

autosta nopeasti ja jätin tietenkin lapasten namut vieraan auton takapenkille.”

”No älä nyt taas kiertele ja kaartele tapasi mukaan vaan vastaa suoraan oliko vielä jotain sellaista mitä olisi hyvä tietää?”

”Auto hajosi sitten lopulta kaikessa hässäkässä. Menimme bussilla mummolaan. Kun olin jäämässä bussista, takanani oleva mies yritti sanoa minulle jotain, mutta en kuunnellut. Viimeinen huomasin, että takkini kiristysnaru oli tarttunut miehen nappiin. Yritin rimpuilla siitä irti sillä tuloksella, että miehen takista irtosi ensin nappi ja repeytyi sitten iso pala. Tämä mies sattui olemaan serkkuni.”

”Missäs auto nyt on?”

”No siinä kävi taas niin, että...”

Mutta Pöllö Miikkulainen ei enää kuunnellut vaan sulki puhelimen laskien mielessään kymmeneen ennen kuin huusi ääneen.

”Ääliö, arvasinhan että jotain tällaista käy kun teidät kerran-kin päästää maailmalle ilman valvovaa kaitsijaa!”

On suuri sääli, ettemme tunne olemattomuuden kaikkeutta.

Neljästoista luku: Eukonkannon maailmanmestaruus- kisat

Samaan aikaan kun herra Katti Kattilakoski lapasineen saapui Savonmaan sydämeen Sonkajärvelle perjantaina, siellä oikein kuhisi kansainvälistä porukkaa pilvin pimein joka niemen notkelmassa, olihan viikonloppuna edessä vuoden kohokohta, se mistä pitäjä maailmalla tunnettiin - Eukonkannon maailmanmestaruuskisoista, josta oli iso ilmoitus torilla.

EUKONKANNON MM-KISAT

- Alkuperäinen maastossa mutkitellut rata pisteaitoineen, kivineen ja puroineen on muokattu nykyaikaa vastaavaksi. Kilpailussa noudatetaan Eukonkannon kansainvälisen sääntövaliokunnan, EKSVK:n (International wife carrying competition rulescommittee, IWCCR) laatimia sääntöjä.
- Virallisen radan pituus on 253,5 m ja se on osittain hiek-

”Missen lempielokuvat maassa: Chaplinin Dikdaattori, Eisensteinin Panssirilai-va Potemkin, Tarkosvskin Peili, Kieslowskia ja Pirjo Honkasalon lukuisat mystiset dokumentit sekä valitettavasti lähes unohdettu suomalaishelmi, Antti Favenin ja kissa-avaruuden kaikkien aikojen parhaaksi näytelmäksi ja sen esitykseksi valittua kotkalaisessa Langinkosken kesäteatterissa kesällä 1978 esitetyn Kaarina Helakisan Silakkakissat ohjanneen Tarja Laineen upea Joel Lehtosen romaani-
filmatisointi ”Rakastunut Rampa.”

ka- ja sorapintainen.

- Radalla on yksi n. metrin syvyinen vesieste ja kaksi kii-vaestettä.
- Kannettava eukko voi olla oma tai toisen, myös sinkku käy, kuitenkin iältään yli 17 vuotias.
- Kannettavalla eukolla pitää olla painoa vähintään 49,00 kiloa. Jos kannettavan eukon paino on alle 49,00 kg, eukolle laitetaan selkään eukonkantoreppu ja siihen painoja niin, että painoraja täyttyy.
- Kaikilla eukonkantoihin osallistuvilla pitää olla hauskaa.
- Eukon pudottamisesta ei saa sakkoa, jos kantaja pudottaa eukon hänen on nostettava eukko välittömästi selkäänsä tai syliinsä.
- Eukonkannossa ei saa käyttää apuvälineinä reppuja, hihnoja tms. Ainoastaan vyö sallitaan kantajalla.
- Jokainen kilpailija huolehtii tarpeellisiksi katsomistaan vakuutuksista ja omasta turvallisuudestaan
- Kilpailijoiden on noudatettava järjestäjien antamia suullisia ja kirjallisia ohjeita.
- Varsinaisessa MM-kilpailussa on vain yksi sarja ja kilpailun voittaa se pari, joka kiertää radan nopeimmin.
- Mikäli kilpailijapareja on enemmän kuin 50, voidaan kisa suorittaa kolmen parin yhteislähdöillä.
- Eukonkannon kilpailujen tuomarineuvostoon kuuluu puheenjohtaja, sihteeri, kaksi jäsentä kisan järjestäjistä ja yksi ulkopuolinen jäsen.
- Kirjalliset protestit on tehtävä 15 minuuttia viimeisen kilpailijan tultua maaliin. Protestista on suoritettava 50€:n maksu.

- Joukkuesarjassa eukon pitää olla maassa eukonkantojuoman juomisen ajan. Vaihdoista kilpailija saa jatkaa, kun vaihdon valvoja antaa merkin kädellä kilpailijan olkapäähän.
- Lisäksi palkitaan hauskin kilpailupari, paras asu ja voimakkain kantaja.
- Kisan voittajapari saa tuotepalkinnon lisäksi ison kassillisen eukonkantotuotteita, eukon painon verran eukonkantojuomaa sekä eukonkantopatsaan. Kakkoset saavat tuotepalkinnot ja kassilliset eukonkantotuotteita ja eukonkantopatsaat. Myös hauskin kilpailupari, paras asu ja voimakkain kantaja palkitaan eukonkantotuotekasseilla ja -patsaalla.
- Osanottomaksu 50 euroa kilpailuparilta.
- Kantajan tulee välttää piikkareitten käyttöä.

UUDISTUNUT EUKONKANNON JOUKKUESARJA

- Joukkuesarjassa kolme miestä kantavat eukkoa vuorotellen.
- Vaihto suoritetaan juomalla ”Eukonkantojuomaa” pullo tyhjäksi, jonka jälkeen matka jatkuu toisen kantajan voimin.
- Viisi nopeinta joukkuetta pääsee ajan perusteella loppuarviointiin.
- Tuomaristo antaa loppuarvioinnissa pisteet joukkueen ajasta, asusta ja innostuksesta - kukin osa-alue on 1/3 pisteiden lopullisesta määrästä.
- Kisan voittaa eniten pisteitä saanut joukkue. Nyt jouk-

”Totuuden arvo ja myötäsytynen inhimillisuus on vähentynyt samaan aikaan kun maanihmiset ovat ymmärtäneet, ettei elämää voi käsittää täysin, sillä se ei koskaan paljasta kaikkia salaisuuksiaan. Mutta yksi asia ei ole muuttunut mihinkään: kaikki aikuiset eivät ole hyviä ja toivo lastensa parasta. Sen huomaa minen on nykyään vaikeampaa, koska suomalaisissa teattereissa ei enää juuri esitetä Strindbergin katkeraa naturalismia, Tsehovin surumielistä realismia, Pirandellon älyllisyyttä, Brechtin sosiaalista vastuuta, Lorcan hehkuvaa runollisuutta, Ionescon absurdiutta ja Becketin autiutta sekä Weissin poliittista dokumenttiteatteria, tai Eeva-Liisa Mannerin ”Uuden vuoden yö”, Edgar Lee Mastersin ”Spoon River Antologia”, Eugene O’Nielin ”Pitkän päivän matka yöhön”, Jerome Kitten ”Rakas Valehtelija”, Sandro Key-Åbergin ”Meidän naisemme” sekä Peter Weissin ”Laulu linnunpelättimestä.”

kueiden kannattaa panostaa myös asuun ja joukkuehenkeen

EUKONKANNON SPRINTTI

- EKSVK:n (International wife carrying competition rulescommittee, IWCCR) laatimia sääntöjä:
- Radan pituus on 100 m ja se on osittain hiekka- ja sorapintainen.
- Radalla on yksi n. metrin syvyinen vesieste.
- Kannettava eukko voi olla oma tai toisen, myös sinkku käy, kuitenkin iältään yli 17 vuotias. Kannettavalla eukolla pitää olla painoa vähintään 49,00 kiloa. Jos kannettavan eukon paino on alle 49,00 kg, eukolle laitetaan selkään eukonkantoreppu ja siihen painoja niin, että painoraja täyttyy.
- Kaikilla eukonkanto sprint-kilpailuun osallistuvilla pitää olla hauskaa.
- Eukon pudottamisesta ei saa sakkoa, jos kantaja pudottaa eukon hänen on nostettava eukko välittömästi selkäänsä tai syliinsä.
- Eukonkannossa ei saa käyttää apuvälineinä reppuja, hihnoja tms. Ainoastaan vyö sallitaan kantajalla.
- Jokainen kilpailija huolehtii tarpeellisiksi katsomistaan vakuutuksista ja omasta turvallisuudestaan.
- Kilpailijoiden on noudatettava järjestäjien antamia suullisia ja kirjallisia ohjeita.
- Lähdöt tapahtuvat 5-10 parin yhteislähtöinä ja kolme parasta kustakin lähdöstä pääsee jatkoon. Näin karsi-

- taan kilpailupareja kunnes jäljellä on kolme paria, jotka kisaavat palkintosijoista finaalissa.
- Eukonkannon sprint-kilpailujen tuomarineuvostoon kuuluu puheenjohtaja, sihteeri, kaksi jäsentä kisan järjestäjistä ja yksi ulkopuolinen jäsen.
  - Kolme parasta paria palkitaan tuotepalkinnolla sekä eukonkantotuotteilla ja -patsailla

EUKONKANNON IKÄMIESTEN SARJA

Eukonkannon ikämiesten sarjassa kantajan on oltava 40 vuotias tai sitä vanhempi. Muuten sarjassa ovat samat säännöt kuin Eukonkannon MM-kisoissa.

HUUTOSAKKIKISA

Myös yleisöllä on mahdollisuus osallistua kisaan huutosakkikilpailun muodossa. Kisaan osallistutaan 4-6 hengen huutosakeilla. Tietysti huutosakilla voi olla samanhenkinen oma kannustajajoukkokin mukana. Huutosakkikisaan ilmoittaudutaan ennakkoon eukonkannon [www-sivuilla](#) olevalla lomakkeella. Paras 4-6 henkilön suuruinen huutosakki palkitaan eukonkantotuotteilla.

Viidestoista luku: Herra Katti Kattilakosken töppäilyt

”Arvasinhan, että se olet sinä”, sanoi bussissa nappinsa herra Katti Kattilakosken töppäilyjen takia menettänyt mies, joka osoittautui hänen serkukseen Herkko Hyväuskoksi.

”Sinä sitten et ole muuttunut tippaakaan, vaikken ihan heti sinua tuntenut. Onhan siitä jo ainakin kymmenen vuotta kun olemme viimeksi toisemme nähneet”, serkku Herkko Hyväusko sanoi herra Katti Kattilakoskelle jatkaen.

”Viimeksi kun tavattiin maistelit jalkarasvoja S-marketissa.”

”Se näytti ja tuoksui ihan hunajapurkilta. Ja kun en huomannut missään kertakäyttölusikoita, maistoin innoissani herkkua sormellani, ihan kuin karhukin olisi tehnyt”, herra Katti Kattilakoski puolustautui serkulleen.

”Ja jouduit mahahuuhteluun.” Myyjä oikein parkaisi: ”Et-hän vain syönyt sitä. Se on erittäin voimakasta jalkarasvaa,” serkku Herkko Hyväusko hihitteli.

”Minusta se maistui hyvältä.”

”Ei niin hyvältä että olisi pitänyt syödä koko purkki. Vieläkö muuten suunnittelet iltaisin autotallissasi sitä ratitonta autoa?”

”Ford kehitti suurella rahalla nenäni edestä ihan samanlaisen

ratittoman auton, mistä olin haaveillut. Fordin kehittäminen on vaatinut satoja miljoonia dollareita ja tuhansien insinöörien vuosikymmenten työtä. Tuloksena on kuulemma syntynyt täysin autonominen auto kuluttajille vuonna 2021. Siinä ei ole lainkaan ohjauspyörää, eikä kaasua tai jarrupolkimia. Auto voi liikkua siis täysin ilman kuljettajaa. Entä mitä olet itse viime aikoina puuhaillut kun ei olla nähty?”

”Suomen surkeaa olympiamenestystä voivotellen, ihan kuten Tasavallan presidenttikin antoi rivien välistä ymmärtää vieraillessaan suomalaisten urheilijoiden luona Riossa. Ja tätä Usain Boltia. Sillä melkein loppuivat ylisanat kehuessaan itseään Riossa kolmannen perättäisen tuplavoiton jälkeen, kun se kehui estoitta ylisanoilla itseään kuin aikoinaan raskaan sarjan nyrkkeilyn maailmanmestari Cassius Clay, joka muutti myöhemmin islamiin kääntyessään nimensä pyhien profettojen mukaan Muhammed Aliksi.”

”Kahdeksan olympiakultaa. Mies on jo meidän oman supersankarimme Paavo Nurmen veroinen, vaikkei se edes onnistunut tekemään maailmanennätystä olympiafinaalissa, mutta juoksi 200 metrin voittoon sentään ajalla 19,78.”

”Suomessa on harvinaista tällainen itsekehu:” Ei ole mitään muuta, mitä voisin tehdä”, Bolt sanoi sen jälkeen, kun siitä oli tullut ensimmäinen yleisurheilija, joka oli voittanut pikamatkat kolme kertaa peräkkäin olympialaisissa.”

”Suomessahan ylipäätään on harvinaista kuulla jonkun kehuun toista. Varsinkaan selän takana.”

”Iskä! Eiks tää oo meidän pysäkki?”, Husse-Rolle kysyi.

”On”, serkku Herkko hyväusko sanoi jatkaen.

”Älkää sitten säikähtäkö!”

”Enää ei ihan tarkkaan tiedä, kuka on ystävä, kuka vihollinen, sanoi Miisu niin kerran ja sitten vain mumisi jotain käsittämättömyyksiä etten vain olisi turhaan huolestunut. Mitä vielä! Miisu hymyili puolihuolimattomasti. Anna mennä vaan. Ei se satu. Ei tässä käy kuinkaan. Uskalla nyt hieman. Ylitä itsesi. Anna palaa. Kokeile. Älä luovuta. Juuri niin minä teinkin. Mutta ei se onnistunut. Ei alkuunkaan. Ehkä hän Miisu teeskenteli, että luulin, ettei hän tietäisi, etten minä tiedä. Tiedä häntä – vai oliko se toisinpäin? Mutta oli siinä ainakin yksi mörkö vähemmän, jos niitä nyt kannattaa elämässä alkaa laskemaan. Se oli minun paras oppini.”

”Mitä?”, Maija Munkki kysyi nähdessään kiinalaisia opasteita.

”Oon vuokrannut mummon pihapiirin kiinalaisille arkeologeille vai olisiko ne geologeja?”, serkku Herkko Hyväusko sanoi.

”Miksi ihmeessä?”, Maija Munkki tivasi jatkaen.

”Mitä mummokin siitä taivaassa sanoisi?”

”Tarvitsin rahat kattoremonttia varten, ettei koko mökki luhistu kun täällä ollaan vaan kesät, ja silloinkin vain muutama hassu aurinkoinen viikko”, serkku Herkko Hyväusko vastasi.

”Kiinalaisia. Niitä on vähän joka paikassa nykyään jo liiaksikin!”, Husse-Rolle huudahti.

”Ne on tehnyt täällä lähistöllä jossakin arvokkaan arkeologisen löydön: vanhan ruuhan ja puurakenteita, joiden uskotaan olevan peräisin jostain vanhasta kalaportista. Sen lisäksi ne ovat löytäneet paljon muutakin, josta ei ole vielä kerrottu, jotain uutta ja ihmeellistä, mikä muuttaa kuulemma historiamme kertaheitolla, niin kylillä puhutaan”, serkku Herkko Hyväusko väitti.

”Höpöhöpö! Nää kiinalaisjutut alkaa mennä jo yli hilseen. On inhimillistä erehtyä, mutta typerää uskoa näihin erehdyksiin. Ihan kuin koko maan olisivat valloittaneet muutamassa kesäkuukaudessa kiinalaiset kenenkään tajuamatta mitä on oikeasti tapahtunut”, herra Katti Kattilakoski sanoi naurahtaen.

”On meillä yksi mahdollisuus jäljellä!”, Husse-Rolle sanoi.

”Mikä?”, herra Katti Kattilakoski kysyi.

”Tähdittää koko juttu. Jos jokin juttu ei nykyisin miellytä tavallista kansaa, se saa huonot arvosanat, haukut ja lopuksi se häviää. Näin on ainakin googlessa ja facebookissa”, Husse-Rolle jatkoi.

”Ai tässä sun virtuaalisessa tähtimaailmassa jokainen on samaan aikaan sekä valvottu että valvoja?”, herra Katti Kattilakoski kysyi Husse-Rollelta.

”Jotain sinnepäin”, Husse- Rolle vastasi samaan aikaan kun mummonmökin pihaan lensi kiinalaisin tunnuksin teipattu pienoiskoossa oleva jumbojet, josta laskeutui ruohikolle syömään punaisia pienoislehmiä.

Kaikkien muiden suut loksahivat auki, paitsi serkku Herkko Hyväuskon, joka näytti harmistuneelta asioiden saamasta yllättävästä käänteestä, ennen kuin oli ehtinyt kertoa mitä mummonmökin pihapiirissä oli oikein tapahtunut. Serkku Herkko Hyväusko pyyhki sitten hikeä otsaltaan ja valehteli nahkansa pelastaakseen naama punaisena.

”Tämä on tätä Virtual Realityä. Virtuaalitodellisuus sekoittaa nyt jo todellisuuden ja sadun keskenään. Unohdin antaa teille nämä kypärät: Laittakaa ne päähänne ja näette kaiken mitä täällä tapahtuu oikeassa valossa.”

Herra Katti Kattilakoski ja Husse-Rolle sekä Maija Munkki laittoivat päähänsä serkku Herkko Hyväuskon heille antamat virtuaalikypärät, eikä näky lainkaan miellyttänyt heitä.

He näkivät nyt selvästi, miten koko heille rakkaan mummonmökin pihapiirin olivat täyttäneet pienoiskokoiset kiinalaiset kissat, jotka puuhailivat kuka minkäkin asian parissa touhukkaana heitä lainkaan huomaamatta.

Kiinalainen vakoojakissarotu on erittäin vaarallinen, pahansuopainen ja ahkera kaikessa ilkityössä. Rotu on mutaationa syntynyt karvaton kissarotu, joka sai alkunsa siitä, kun heidät karkotettiin kissa-avaruudesta ja he joutuivat muuttamaan Kiinaan. Se on keskikokoinen, lihaksikas kissa. Pää on kiilamainen. Korvat ovat suuret ja pystyt. Silmät ovat sitruunan muotoiset. Kiinalaisilla vakoojakissoilla on pitkät, hoikat, selvästi erottuvat varpaat, jotka toimivat myös aseina. Vaikuttaa siltä kuin kissa kävelisi ”ilmatyynyillä”. Häntä on ohut ja piiskamainen, koska siinä on radiolähetin. Kiinalaisen vakoojakissan luonne on kuin ampieisella. Ne ovat kissa-avaruuden horoskooppimerkiltään oinaita, jotka kärsivät liiallisesta hyökkäävyydestä, kiivaudesta ja äkkipikaisuudesta sekä yltiöpäisyydestä, eivätkä taatusti itsekkyydessään uhraa ajatuksiaan kenellekään muulle kuin omille haluilleen.

- Kissa-avaruuden Miauhpedia!

Kuudestoista luku: Puhelu avaruustähtitieteen emeritusproffalle

”Ei voi olla totta!”, he kaikki huudahtivat kuin yhdestä suusta yhtä järkyttyneenä heitä kohdanneesta näystä.

”Vaikka ikävä kyllä taitaa olla totta, kun virtuaalikypärän ottaa päästä pois sama näky on edessä”, Maija Munkki sanoi.

”Ehkä tämä on salaman sekoittaman pään ja kesäisen kuumman painostama uni.”, Husse-Rolle vastasi.

”Ei tämä ole uni vaan painajaisuni!”, Maija Munkki vastasi Husse-Rollemme.

”Toisaalta tässä voi olla jotain ituakin”, herra Katti Kattilakoski intoutui ajattelemaan ääneen.

”Miten niin muka?”, Maija Munkki kysyi ihmetellen.

”Aina kannattaa kokeilla altistumista tilanteille, joissa omat odotukset rikkoutuvat, sillä kun outouksista tulee oletettuja, yllätysmomentti jää puuttumaan...”

”Mitä iskä nyt oikein höpisee?”, Husse-Rolle kysyi Maija Munkilta.

Joko ne ovat häipyneet?

Pöllö Miikkulainen on vielä kotona.

No siitä ei ole haittaa.

Mutta se aavistaa jotain.

Aavistaa muttei sano sitä ääneen kun ei ole tarvis.

Mitä tarkoitat?

Sinulle ei voi ihan kaikkea kertoa.

Tarkoitatko että...

Suuret henget ovat niitä jotka kätkevät rajansa, naamioivat keskinkertaisuutensa.

Nyt en taas ymmärrä sinua.

Tarkoitin sitä vaan, että kaikki ahdasmieliset näkevät selvästi vain omat juttunsa luullen niitä erinomaisiksi, ikään kuin heillä olisi sellainen vika, että he näkevät vain sen mikä on lähellä hämärää, näkemättä sitä mikä kauempana on selvää.

Koska heidän mielessään vallitsee yö ja pimeä.

Oppiakseen tuntemaan maanihmisiä, pitää panna jotakin likoon. Joka ei vaaranna mitään omaansa, ei pääse perille mistään.

Onko Pöllö Miikkulainen kissa?

HYS!

”Ehkä pallosalama iski siihen pahemmin kuin luultiin”, Maija Munkki tuumi.

”...Yllätyksen synnyttämä häkellys on se ratkaiseva tekijä, jotta luontainen halumme etsiä hahmoja virkistysi”, herra Katti Kattilakoski jatkoi jaarittelujaan.

”On se sekaisin. Soita nopeasti jonnekin!#, Maija Munkki pyysi tablettia räpläävältä Husse-Rollelta.

Husse-Rolle löysi tabletiltaan juuri eläkkeelle jääneen kuu-luisan suomalaisen avaruustähtitieteen emeritusproffan mainoksen, jossa hän mainosti omaa Kuu ja tähdet - puhelinpalveluaan 24/h vuorokaudessa, ”Kysy mistä tahansa taivaan ja maan välillä mihin kellonaikaan tahansa – nyt minulla on aikaa jaaritella ja höpöttää vaikka avaruuskissoista ja muusta yhtä todennäköisen epätodennäköisestä”.

”Aika kallista 9,90 euroa minuutti, mutta hyvästä pitää kai maksaa maltaita eihän se muuten olisi hyvää”, Husse-Rolle sanoi ottaen herra Katti Kattilakosken puhelimen, ja pirautti mainoksessa olleeseen maksulliseen palvelunumeroon.

”Kuu ja tähdet palvelu. Puhelimessa itse emeritusproffa enkä taatusti ole enää kärsimässä Turussa. Mistä taivaan ja maan välillä haluaisit kysyä?”, emeritusproffa sanoi reippaana puhelimeen.

Husse-Rolle selitti nopeasti mistä oli kysymys ja jäi odottamaan emeritusproffan vastausta.

”Mene vähän ufo-puolelle tämä visainen ongelmasi, vaikka Albert Einsteinin mukaan käsittämättömintä maailmankaikkeudessa oli se, että se oli käsitettävissä, eli tähänkin juttuun löytyy varmasti jokin järkevä selitys kunhan ensin hieman tutkimme sitä tarkemmin”, emeritusproffa vastasi Husse-Rollelle.

”Mikähän se mahtaisi olla?”, Husse-Rolle kysyi hieman arastellen, ja kuuli samalla miten puhelimen toisessa päässä napsahti automaattinen nauha päälle.

”Aloitetaan alusta. Maailmankaikkeuden kehityksestä seuraavia tapahtumia hallitsee luonnon perusvoimien välinen tasapaino, joten niiden keskinäisten suhteiden täytyy olla täysin oikeat, jotta me voisimme olla olemassa.”

”Ahaa!”, Husse-Rolle sanoi samalla, kun ääni nauhalta jatkoi esitelmäänsä kaukaa ja juhlallisesti, kuin jossain planetaariossa tähtitaivaan multishowspektaakkelissa konsanaan.

”Tiede on osoittanut, ettemme ole maailmankaikkeuden keskus. Ihminen on elämän luomus ja elämä kosmoksen luomus. Me ihmiset olemme hyödyttömiä ja merkityksettömiä maailmankaikkeuden mittakaavassa. Tärkeä kysymys on siksi se, miksi on olemassa jotain sen sijaan ettei olisi olemassa mitään? Ja miksi juuri me olemme olemassa? Tai miksi luonnonlait ovat sellaisia kuin ovat eivätkä toisenlaisia? M-teoria on ainoa malli, jolla on kaikki ominaisuudet, jotka lopullisella teoriolla pitää olla. Se ennusti osuvasti, että tyhjästä syntyi suuri määrä maailmankaikkeutta, mikä loi itse itsensä...”

Nauha loppui kesken kaiken raksahtaen korvaan ikävästi, ja itse emeritusproffa oli taas puhelimen toisessa päässä.

”Saitko mitään selvää esittelystä? Se oli vähän sellainen yleinen, palvelua tarjoavan puhelin-yhtiön vaatimuksesta nauhoitettu”, emeritusproffa sanoi Husse-Rollelle.

”Kiinalaisia avaruuskissoja ja pienoiskoossa oleva jumbojet, jossa on punaisia lemmiä. Voiko se olla mahdollista vai olemeko koko perhe sekoamassa?”, Husse-Rolle kysyi.

”Nojaa! Onhan sekin mahdollista, ja myös se, että kehitty

elämänmuoto, joka käyttää ravintonaan vaikkapa alkuaine piitä, ja heiluttaa häntäänsä nestemäisen ammoniakkin muodostamissa lammikoissa, mutta melko epätodennäköistä siltikin!”, emeritusproffa vastasi jatkaen.

”Tiede on jollakin tasolla onnistunut vähentämään taikauskoa ja siihen liittyvää huuhaata, mitä maailma pursuaa joka tuutista ihan liiaksikin, sekoittaen ihmispolojen päät turhan takia. Tiede on pyrkinyt rajoittamaan filosofisen ajattelun rakennelman fysiikan lakien maailmaan, missä ihmiselämällä ja moraalilla ei olisi erikoisasemaa. Ja koska mikään tämän rakennelman ulkopuolinen asia ei ole todistettavissa, ajatus hengestä, joka olisi riippumaton tilasta ja ajasta, on siksi alkanut tuntua meistä tiedemiehistä vanhentuneelta tai merkityksettömältä.”

”Eikä tähän ole mitään järjellistä selitystä?”

”On paljon kysymyksiä, joihin ei valitettavasti löydy vastauksia, ei järjellisiä eikä järjettömiä. Miksi alkeishiukkasten massat ovat sellaisia kuin ovat? Miksi maailmankaikkeus laajenee juuri sitä vauhtia kuin se laajenee koko ajan? Tai paikkau-lottuvuuksia on kolme mutta aikaa vain yksi.”

”Mutta kaikkihan on jo selitetty. Eikö olekin?”

”On ja ei. Yksinkertaisesta syntyy monimutkaista. Kun katsot taivaalle, näet ihan eri asioita siellä kuin kuvittelet näkeväsi. Eikö niin?”

”Toinen toistaan upeammat ja samannäköiset tähdet tuikkivat pimeässä avaruudessa!”

”Ensinnäkin tähdet eivät ole koskaan samanlaisia vaan hyvinkin erilaisia keskenään. Toiset ovat himmeitä. Toiset kirkkaita. Toiset isoja. Toiset pieniä. Yötaivaan pimeys on taas tyhjän avaruuden mustuutta, joka ulottuu käsityskykymme

ulottumattomiin.”

”Miten me sitten?”

”Tärkeintä on se, että me olemme täällä, ja että me olemme tärkeitä.”

”Onko mitään muuta selitystä?”

”Oikeastaan minulla ei ole mitään poppaskonsteja tämän ongelman ratkaisuun, paitsi kukko.”

”KUKKO!”

”Kukko on hyvin vanha suojeleminen symboli, varmaankin siksi, että sen kiekuminen ilmoittaa valon palaavan pimeyden jälkeen. Kukko edustaa rohkeutta ja valppautta. Tästä on peräisin uskomus, että aaveet pakenevat kukonlaulun aikaan. Kun painajaiseesi ilmestyy kukko, tiedät sen loppuvan pian.”

”Painajaiseeni?”

”Mitä muuta luulit tämän kaiken olevan Härmän Häijyneen ja kiinalaisine avaruuskissoineen?”

”En tiedä. Pilaantunut jäätelö mahaa sekoittamassa kai!”

”Hahaa! Hyvä huomio! Onnea heräämisellesi. Senkin aika on jossakin vaiheessa!”, emeritusproffa sanoi lopuksi.

Mielikuvitukselle suuret totuudet paljastuvat aina. Parhaimmillaan mielikuvitus on näkymättömien seikkojen ymmärtämistä ja kykyä käsitellä niitä muista välittämättä juuri niin kuin haluaa.

Seitsämästoista

luku:

Rakas päiväkirja

Maija Munkki kirjoitti päiväkirjaansa.

”Yhtä suurta hössötystä tämäkin loma oli jo heti alusta alkaen. Iskä sai jonkinlaisen auringonpistoksen ja alkoi puhua kummia. Iskä ja Husse-Rolle yhdessä väittivät kivenkovaan nähneensä Härmän Häijyjä muutaman vuosisadan takaa. Ja kaiken kukkuraksi vielä kiinalaisia avaruuskissoja paimentamassa punaisia pienoislehmiä mummonmökkimme pihassa, mihin oli muka laskeutunut taivaalta jonkinlainen kutistettu jumbojetti, josta nämä minilehmät olivat sitten muka tulleet kiltisti välipalaa heinikostamme mutustelemaan. Ja kattia kanssa! Kaikkea sitä kuulee, kun melkein kymmenvuotiaaksi ehtii elää tämän hullunkurisen porukan keskellä. VAIN MIESPUOLISET ÄÄLIÖT voivat keksiä tällaisia päättömyyksiä. Minun on ikävä jo äitiä. Se on aina niin järvevä ja turvallinen eikä haksahda haihatteluihin niin kuin nuo kaksi pölvästiä tekivät yhtenäen vailla järjen hippuakaan. Sattuihan meidän perheessä tunnetusti koko ajan ja joka päivä kaikkea hassua ja hullunkurista ilman, että olisi pitänyt haksahtaa vielä noin ufojuttuihin. No mutta vaikka nuo kaksi olivat ihan omaa luokkaansa, mitä sekoiluihin ja töppäi-

lyihin tuli, tälläkin matkalla minä olin se, joka möhläsin eniten tällä perinteisellä tavalla nyt kun nuo kaksi olivat keskenään liittyneet näkemään ihmekummallisuuksia keskellä päivää omassa ufokerhossaan. Näistä en ole viitsinyt hiiskua sanaakaan noille kahdelle. Eikä ole ollut tarvetta, koska ne ovat vieläkin täysin lääpäällään kaikkeen näkemäänsä ja kokemaansa mielikuvitukseelliseen ja ylikuonnolliseen. Eilen sitten taas minä vuorostani töppäilin oikein olan takaa. Kun menin kioskille ostamaan suklaata sanoin vahingossa myyjälle ensin: ”Yksi Marlboro kiitos.” Myyjä katosi minua tiukasti ja kysyi: ”Minkäs ikäinen oikein luulet olevasi?” Olin ihmeissäni ja kysyin myyjältä näsäviisaasti sen kysymyksestä närkästyneenä ja suklaahimon jäytässä tyhjää mahaani, pitääkö suklaata ostaessa Sonkajärvellä olla muka jonkun tietyn ikäinen, kokoinen tai muotoinen. Myyjä sanoi: Ai haluatkin Marabouta. No sehän on jo ihan eri juttu! Marlboro on tupakkaa ja sitä saa ostaa henkkareita vastaan vain yli 18-vuotiaat!” Rakas päiväkirjani, eiväthän kommellukseni siihen tietenkään jääneet. Eihän se olisi ollut Maija Munkin päivä lainkaan, jos olisin selviytynyt eilisestä vain yhdellä kommelluksella. Ja kun olin ostanut kioskilta Marabou-suklaata, kävelin vähän matkaa huomaten pudottaneeni viiden euron setelin. Juoksin nopeasti takaisin kioskille, samalla kun näin erään mummon nostavan maasta viiden euron setelin. Menin sanomaan mummolle, että tuo seteli oli minun. Ystävällisesti hymyilevä mummo pudisteli nauraen päätään väittäen sitä omakseen, mutta antoi lopulta setelin minulle hieman surullisen näköisenä minua silmillään mittailen ja sanoen: ”Ole hyvä. Ehkä sinä tarvitset sitä enemmän kuin minä.” Kotimatalla tungin käteni taskuihin. Löysin sieltä yllätyksekseni sen setelin, jonka luulin hetkeä aiem-

”Aika ja totuus ovat usein ystäviä keskenään, niin paljon kuin onkin todenvastaisia hetkiä. Siksi en kiellä enkä myönnä, etten tiennyt miten olisi pitänyt olla ja kuinka sanoa ja tehdä, mutta osaan kyllä erottaa typeryyden vittumaisuudesta, mutta en nyt välitä siitä, en siksi ettäkö antaisin lopulta periksi, ei sinne päinkään, vaan siksi että minua kiinnostaa mikä mahdollisuus kurkistaa seuraavan nurkan takaa minkä seikkailun siivellä, jotta voisín/saisin nauttia siitä mistä kaikkein eniten pidän – joutenolosta ja höpöttämisestä vailla mitään suuntaa ja merkitystä - siinä on elämäni suunta ja siksi en lotkauta korviani kun minua yritetään haastaa vaan annan mieluummin olla.”

min kadottaneeni. Juoksin tietenkin omantunnonpistoksissani kipikapi takaisin kioskille. Sinne päästyäni huhuilin turhaan mummoa monta tuntia, mutta en enää tavannut häntä. Kyllä minua hävetti. Ja mietin häpeissäni vielä sitä, mitä hän oli mahtanut tarkoittaa sillä, että ehkä minä tarvitsin sitä viitosta enemmän kuin hän. No sitten vasta kotona huomasin, ettei päälläni ollut mitään muuta kuin olkapäiltä repeytynyt vanha yöpaita. Olin sillä välin vielä käynyt Hesburgerissa pyytämässä ”Pepistä”. Myyjä kysyi ihmeissään: ”HÄH!” Kun huomasin virheeni korjasin: ”Ei kun Koksia, kiitos!” Kyllä hävetti kun kaiken tämän tajuisin. Niin kirjoitin ensimmäisen queerrunoni:

”Unohtakaa kaikki tyhjä turhuus, harhat ja huijaus, ja jäljelle ei jää tietenkään nykyoloissa mitään mistä pitää kiinni, vain yksi huokaus, epävarmuus, ihmisen yksinäisyys ja miellyttämisenhalu, niin tipahdatte alas ei mihinkään ei vakuuttavaan, jään ja tulen välisiin kipinöihin hankaamaan vastakkain, vuoroin vastaan, vuoroin puolesta, aina rimpuillen kohtaloanne vastaan, mitä se nyt kulloinkin teille luulottelee olevansa, väistämättömyyden pimennetyt verhot ja yksi kaksi hyppyä hysteerisenä joukkoeläimenä yhteiseen välttämättömyyksien ja ymmärtämättömyyksien hautaan, ja vasta sitten näette kaiken ei selvästi, huurteessa vailla silottelevia kansia, huutavia otsikoita ja kirkkaisuja joihin yhteenkään ei saa ympättyä ylevyyttä edes sen verran, että niistä huokuisi jotain liikuttavaa tai käsin kosketeltavan ihmeellistä taikaa lennättämään sinut taikamatollaan yli vetelien ja ärsyttävii pikkuelikoita kuhisevan upottavan suon.”

Kahdeksastoista

luku: serkku

Herkko Hyväuskon

romahdus

”Onpa tosi kiva tavata sinua taas rakas serkku. Siitä on aivan liian pitkä aika kun olemme yhdessä viimeksi toheloineet, vit-sailleet ja sekoilleet. Eikö olekin rakas serkku. Lempiserkku-ni?”, serkku Herkko Hyväusko sanoi herra Katti Kattilakoskelle tuoppien tätä iloinen virne naamallaan.

”Muistako kun kysyit lempikahvilamme myyjältä ystävälliseen tapaasi, saisitko ottaa tiskillä olevasta kannusta vettä silloin vuonna kahdeksan ja nolla jotain, kun viimeksi tavatiin?”, herra Katti Kattilakoski kysyi serkultaan Herkko Hyväuskolta.

”Kun yritin kaataa vettä lasiini, vettä ei tullutkaan.”

”Luulit kannun olevan tyhjä.”

”Kallistin sen ylösalaisin lasini päälle.”

”Ja yhtäkkiä kannusta irtosi kansi ja vesi ryöpsähti pitkin tiskiä.”

”Ja kastelit minut ja kädessäni silloin olleen sata vanhaa mummon markkaa, niin ettei myyjä huolinut meiltä maksua,

”Kaikki vanhenee, arvoituskin, jos ei pidä varaansa, kuten tämä: Siinä puistossa, missä lapset oli kahlittu läpinäkyvän kuvun alle, missä leikki ja kyyneleet, riemu ja uhka olivat jääneet ulkopuolelle odottamaan aikojen vapautuksen ihmettä ja kasvun hurmaa, missä vesi suihkusi kesäisin, kun lasten naurut kirvoittivat kokonaisen hymymeren ihmisten ilmoille ja kukkaset puhuivat kerrankin jotain muuta kuin mainoskieltä, minä näin sinut kerran istumassa kirja kädessä ja lukulasit söpösti hieman vinossa jotenkin kulahtaneen näköisenä kuin joku professori hajamieli tai sitten vain esitit sitä. Ja kun käänsin pääni vain etsiäkseni jostain jotain turvaa, olit jo lähtenyt ja penkillä lojui tutunoloinen kirja, missä oli sinun puhelinnumerosi, mutta en uskaltanut siihen koskea, ettei koko homman puhdas viattomuus olisi särkynyt aamulla käsiini, kun sinun mentyäsi olisin huomannut, että olitkin vain maanihminen, lihaa ja verta, typeryyttä, himoja, huolia ja hankaluuksia, ja että juuri sitä minä kaikkein eniten kammoksuin – tällaisia päivänvalossa tehtyjä selviä havaintoja sen puolesta, että kaikella on merkityksensä ja tarkoituksensa, sitä vastaan että minun pitäisi vihdoinkin herätä unestani.”

vaan ajoi meidät tiehemme.”

”Miten olenkaan kaivannut noita aikoja.”

”No nythän olemme taas yhdessä. Sinä ja minä ja meidän lapsemme”; herra Katti Kattilakoski sanoi serkulleen Herkko Hyväuskolle tyytyväisenä.

”Iskä miksi emme ole tavanneet aikaisemmin tätä serkkua-si?”, Husse-Rolle kysyi isältään, kun serkku Herkko Hyväusko oli rientänyt avaamaan mummonmökin ovea.

”Se on pitkä juttu, mutta suurin syy on siinä ettei sillä ole ollut aiemmin aikaa mihinkään.”

”Mutta nyt on vai?”

”Haluatko kuulla tarinan miksi?”

”Joo.”

”No se kuuluu jotakuinkin näin. Herkon isä yritti herättää Herkko joka aamu pakolla. Isä koputti joka aamu tasan seitsemältä Herkon oveen ja sanoi, että olisi aika jo herätä. ”En halua herätä, isä. Nouse ylös Herkko, sinun on mentävä kouluun. En halua mennä kouluun. Miksi et, kysyi isä joka aamu saman kysymyksen Herkolta. Kolmesta syystä, vastasi aina Herkko. Se on tylsää, lapset kiusaavat minua ja kaiken lisäksi vihaan koulu. Katsos on kolme syytä, miksi sinun on mentävä kouluun, isä vastasi. Ensinnäkin se on velvollisuutesi, toiseksi olet neljäkymmentävuotias ja kolmanneksi olet sen koulun rehtori.”

Yhdeksästoista luku: Kosmoksen pimeät voimat

Machot

MACHO on lyhenne sanoista ”massive compact halo object” eli massiivinen tiivis halon kohde ja tarkoittaa jotakin galaksin halossa sijaitsevaa aineen tihentymää. Mustat aukot ovat pimeitä ja pysyvät näkymättöminä, elleivät ole lähellä tähteä tai kaasua, jota imevät sisuksiinsa. Kääpiötähdet tai jättiläisplaneetat voivat olla liian himmeitä näkyäkseen kaukoputkilla, mutta silti niitä voi olla runsaasti. Sitten on pienempiä kapaleita kuten asteroideja ja komeettoja, joita on epäilemättä hyvin runsaasti, mutta joita on äärimmäisen vaikeaa havaita, aurinkokunnan ulkopuolelta.

Pimeä energia

Maailmankaikkeus laajenee nyt nopeammin kuin menneisyydessä, ja jos kehitys jatkuu, se näyttää juoksevan karkuun itseään. Löytö järkytti kosmologisen teorian perustaa, joka oli rakennettu lujalle vakaumukselle, että painovoima toimii laa-

jenemisen jarruna ja on hidastanut sitä alkuräjähdyksen räjähdysmäisestä alusta nykyisin havaittavaan suhteellisen kohtuulliseen vauhtiin. Nyt pelin henki oli muuttunut. Salaperäinen antigravitaatio vastustaa painovoimaa ja on onnistunut muuttamaan hidastumisen kiihtymiseksi.

Maailmankaikkeuden loppu

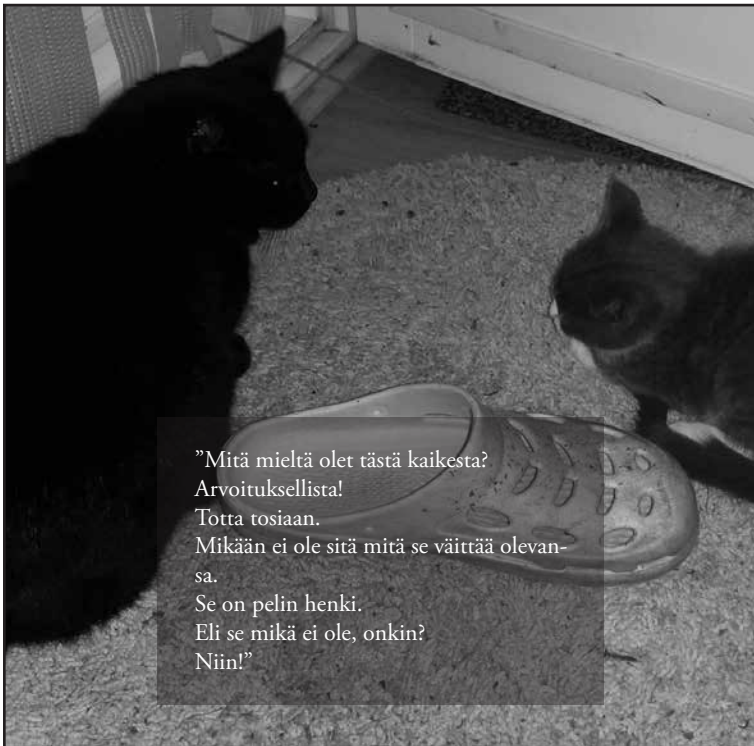
Pimeän energian luonteella on taatusti merkittäviä seurauksia, sillä ei vähempää kuin maailmankaikkeuden lopullinen kohtalo riippuu siitä. Kosmologien pitkäaikainen kysymys on ollut, jatkuuko maailmankaikkeuden laajeneminen ikuisesti vai hidastuuko sen laajenemisnopeus niin paljon, että se alkaa kutistua. Einsteinin yleinen suhteellisuusteoria sallii molemmat mahdollisuudet sen mukaan, kuinka paljon ainetta maailmankaikkeus sisältää.

Suuri repeämä

Ikuinen laajeneminen ja luhistuminen loppuromahdukseen eivät ole ainoat mahdollisuudet: maailmankaikkeus voi päättyä kolmannellakin tavalla. Jos pimeä aine on peräisin uudenaikaisesta aineellisesta kentästä, kenttä vaihtelisi varsin todennäköisesti ajallisesti ja paikallisesti ja jopa vuorovaikuttaisi aineen kanssa, mikä johtaisi useampiin mahdollisuuksiin. Esimerkiksi voisi tapahtua äkillinen kvanttihyppy pimeän energian alempaan arvoon, mikä loisi tyhjiön, joka laajenisi lähes valon nopeudella ja ympäröisi havaittavissa olevan maailmankaikkeuden. Vaihtoehtoisesti pimeä energia saattaisi vaihdella hyvin hitaasti

ja heikentyä asteittain miljardien vuosien kuluessa. Lopulta se voisi tulla negatiiviseksi, jolloin se alkaisi käyttäytyä antigravitaation sijasta painovoiman tavoin. Jos niin tapahtuisi kiihtyvää laajeneminen hidastuisi ja muuttuisi kiihtyväksi luhistumiseksi ja seurauksena olisi loppuromahdus.

Lähde: Kosmoksen pimeät voimat Paul Daviesin teoksesta ”Kultakutrin arvoitus”.

Kahdeskymmenes luku: Kummallista porukkaa

Herra Katti Kattilakoski lähetti Pöllö Miikkulaiselle tekstiviestin juuri kun Pöllö Miikkulainen oli katsomassa Edinan ja Pat-syn sekoiluja ABSOLUTELY FABULOUS -elokuvan Suomen ensi-illassa.

”Arvaas mitä? Tiet on taas harmiksi asti täynnä etelästä lomille sukulaisten vaivaksi karpästen ja itikoiden keskelle matkavia tieraivoisia narisijoita ja muita rasittavuuksia kyllästymiseen asti. Tööttäileviä autoja ja ”kansainvälisiä käsimerkkejä” näkyy monesta autosta kun niiden mielestä pitkä jono ajaa liian hitaasti ja se joka on heidän edessään, on tietenkin siihen niiden mielestä syyllinen eli minä. Liikennevaloissa yks tyyppi tässä hetki sitten pysähtyi vierelle ja tuli autosta naama punaisena jotain törkeyksiä huudellen minua kohti. Suljin nopeasti keskilukituksella kaikki ovet ettei se olisi vaan änkenyt sisuksiin. Se kuitenkin innostui hakkaamaan kuskinovea, veti sitten lasinpyyhkimistä niin että ne irtosivat ja tippuivat maantielle. Sitten valot vaihtuivat ja nostin kytkintä. Kamalinta oli nähdä sen raivopään jäävän sen perästä tulevan auton alle. Ties mitä kamalaa sille kävi, mutta se oli sen oma valinta. Ootas nyt men-

tiin jonkun kumman ”MOOTTORISAHAKISSOJA”-paikan ohi. Siinä oli kokonainen talonpihan täynnä moottorisahalla tehtyjä puukissoja ja mainos: ”Moottorisahaveiston SM-mitalisti Petri Riihimäki Ylihärkä. Ai pentele...Ollaan taas väärällä tiellä. Pitää kääntyä vastakkaiseen suuntaan. Palaan asiaankun on homma taas hanskassa, kulta!”

Pöllö Miikkulainen ei nähnyt heti viestiä vaan vasta seuraavana päivänä, jolloin hän luki lempitoimittajansa, Hesarin Anna-Stina Nykäsen, kolumnia elokuvasta ja lähetti siitä pätjän herra Katti Kattilakoskelle tekstarina luettavaksi.

”Patsy ja Edina eivät todellakaan haaveile romanttisesta rakkaudesta. Tässä ajassa SE on vapauttavaa. Herkkua elokuvassa on myös leffan realistinen naiskuva. Naiselta näyttäminen on epätoivoista ja työlästä, eikä koskaan tule täydellistä. Patsy voi yhtä hyvin laittaa tekoviikset, ja hän käy heti miehestä. Patsy ja Edina yhdistää ystävyys, ei sukupuoli. Sitten Edinan huushollia rahoittava ex-mies ilmoittaa, että hänkin haluaa naiseksi.”

Sillä aikaa kun Pöllö Miikkulainen oli töissä ja koko muu perhe ”lapasineen” joko matkalla tai jossain sielläpäin mistä herra Katti Kattilakoski lähetti aina sopivan paikan tullen tekstiviestejä perheen komentokeskukselle, Miisulla ja Missellä oli kerrankin kunnolla aikaa kahdenkeskiseen neuvonpitoon.

”Niillä on täällä kokonainen kirjasto täynnä eläinkirjoja. Hyllyt notkuvat eläinvideoita, ja vaatteista suurin osa on merkattu jollain eläimen lörvillä. On Saimaan uhanalaista norppaa. Oravaa. Kissaa. Koira..”, Misse ihmetteli.

”Koira on suomalaisen eläinmaailman ylivoimainen suosikki ja lähes jumalallinen. Siitä ei pääse mihinkään. Jo Sokrates

”Herkkäuskoiset kuvittelevat
enemmän ihmeitä
mitä teeskentelijät pystyvät edes
keksimään päästään.
Siksi minä yritän oppia
Miisulta maanilmisten tuntemusta
vaikka kantapään kautta.
Sillä pahimmassakin tapauksessa,
tämä on vain minun omani, kuten mo-
kanikin,
joista en anna periksi.
Enkä valita tai pyytele
anteeksi kun ei ole aihetta.
Ihan vaan siksi että kun
yritän muistaa tarkasti,
en muista muuta kuin
omani.”

kertoi keskustelukumppanilleen Glaukonille koiran osaavan erottaa ystävän vihollisista arvioimalla oman järkensä avulla ilmassa olevia tunteita, yhdistelemällä asioita toisiinsa niin, että näistä loogisista päättelyistä seurasi ihmisten mielestä järkevää toimintaa. Ja koska tiedon rakastaminen oli Sokratekselle sama asia kuin viisauden rakastaminen, oli koira hänen mielestään fiksu ajattelija, eläinmaailman filosofi, jonka silmistä paistoi läpi elämän perimmäinen tarkoitus: rakastaa ilman ehtoja elämää!”, Miisu sanoi.

”Miten niin?” Misse kysyi.

”Koska koira on arvokas kaveri luontoa, hiljaisuutta ja vapautta ehdoitta rakastaville suomalaisille. Se on heille ihmisille elämässä samalla sekä mukana kulkeva muistutus luonnon suuresta lahjasta – rakkaudesta, että sen käyttöohje: sitä ei voi koskaan saada, eikä osoittaa liikaa, eikä sitä voi koskaan vastustaa, kun koira katsoo suomalaista tunteikkailla silmillään tai leikkii innoissaan häntä miellyttäkseen, koira näkee tarkasti sekä sisälle että ulos. Syvälle niihin suomalaismielen syvyyksiin, joista heillä itselläänkin on vain aavistuksenomaisia häivähdyksiä uniensa kautta. Ja ulos ympärillään olevaan todellisuuteen, josta he eivät oikeastaan tiedä kunnolla mitään, koska heidän nykytapansa, -tottumuksensa, -kasvatuksensa ja -harhaluulonsa ovat sumentaneet heidän näkövinkkelinsä liian kapeaksi koirankuonon edessä lymyävää totuutta löytäkseen.”

”Miksi koirat?”

”Sigmund Freud piti ihmistä häilyvänä ja ristiriitaisena olentona, mutta koira hän piti vakaana ja tunteiltaan puhtaana, ja siksi luotettavampana kuin ihmistä. Koira ei saa näet kasvattamalla, toisin kuin ihmistä, tunteitaan julkisesti häpeää

ja kätkemään tunteensa. Paras tarina koiran äärettömästä viisaudesta ja uskollisuudesta on Odysseuksen surullisenkuuluisa kotiinpaluu kotisaarelleen Ithakalle monen kymmenen vuoden harhailujen jälkeen. Aika oli muuttanut niin itse Odysseuksen kuin hänen tuttavansa ja lähisukulaisensa, jotka eivät enää tunnistanee ovelasti naamioitunutta Odysseusta. Vain hänen ikäloppu Argo-koiransa tunnisti vanhan isäntänsä, raahautuen vaivalloisesti nurkastaan osoittaakseen rakkauttaan isäntäänsä kohtaan heiluttamalla viimeisillä voimillaan koinsyömää laihaa häntäänsä, ja kuoli sitten siihen paikkaan onnellinen ilme naamallaan.”

”Kumpi oli ensin Suomessa: kissa vai koira?”

”Tietenkin kissa, mutta suomalaiset ovat aina rakastaneet suuresti heidän avukseen tulleita koiriaan. Suomen kansallismaalari Akseli Gallan-Kallela on freskossaan ”Kullervon Kirous”, maalannut torvea yksin karuilla saloilla soittelevan jukuripään jalkojen juureen heidän rakkaan, omaperäisen ja ainutlaatuisen kauniin ja pirteän kansalliskoiransa, kullanvärisen ja kippurahäntäisen suomenpystykorvan. Suomalaiset tarinat oikein pulppuavat täynnä mitä erilaisempia koiratarinoita. Jaakko Jutenin kootuissa kerrottiin pienen Schatte-koiran surullisesta kohtalosta. Eino Leinolla oli oma koiranovellinsa Mustista. Alekski Kiven ”Seitsemässä Veljeksessä” seikkailivat suomenpystykorvat Killi ja Kiiski. Veljesten Lauri kehotti veljeksiä muuttamaan hevosineen, koirineen ja pyssyineen juurelle jyrkän Impivaaran vuoren. Juhani kertoi kirjassa miten sitten muuton tapahduttua Killi ja Kiiski heittelivät häntiään iloisesti ja katsoivat Juhania palavasti takaisin tummilla mantelisiilmillään. Mauri Kunnaksen teattereissa esitetystä ja rakastetusta

”Tämä viisaus on pysyvää,
mutta muuttuvaa.
Kuljin ylös alas,
katsoin varmuuden vuoksi
sivulle ja taakse. Mutta
ihan tarkkaan en siellä
mitään nähnyt. Mutta
kukaan ei voinut
sanoa ettenkö olisi
huolella suunnitellut
tätä kaikkea. En vain
tiennyt minne olin
menossa. Kun tie
loppui jatkoin
kinttopolkua eteenpäin
sysipimeässä. Sivulle,
syrjään, pusikoiden lomitse,
sekaan ja sisään. Ja sitten olin
jo ties missä, eikä mitään
enää ollut tehtävissä.
En voinut edetä enkä perääntyä.
Joten olin vain. Ei se niin
ihmeellistä ollut kun kerrottiin.
Velat vain lyhentävät elämää.”

sarjakuvakirjasta ”Koirien Kalevala”, kaukana Kalevalan mailla asui villi ja vapaa koirien heimo, ja sen naapurissa hurja ja häijyjen susien heimo.”

”Miten kissat?”

”No siellä jossain sinnittelivät kaiken seassa myös pienet suomalaiset maatiaiskissat vaikkei niistä sen kummemmin mölyä pidetty, koska ne kuuluivat ikään kuin luonnollisina olioina maisemaan. Sillä siellä missä oli suomalainen, oli aina myös kissa vaikka olikin hiljaa ja näkymättömissä, mutta silti aina turvallisen matkaan päässä katsomassa päältä, että kaikki meni hyvin.”

”ME AVARUUSKISSATKO SUOMALAISUUDEN PELASTAVINA ENKELEINÄ?”

”Se oli se lenkki mitä sveitsiläinen Erich von Däniken ei edes hurjissa ufotarinoissaan hoksannut, tajutessaan ihmiskunnan kulttuurin olleen maapallon ulkopuolisten vaikutusten alaisena jo esihistoriallisista ajoista saakka.”

”Siellä missä kuivakkaiden tosikkojen todellisuus ei päde, vaan aiheuttaa vain syvenevää melankoliaa.”

”Oletko tosissasi?”

”Ei, minä en ole koskaan vakava.”

”Tiedätkö mitä?”

”No?”

”Sinä et ole kasvanut senttiäkään.”

”Ihanko totta?”

”Olet aina kaikkea vastaan, todellinen kummajainen.”

”Sinäkö et muka ole?”

”En minä sitä sanonut.”

”Vaan mitä?”

”En muista.”

”Yritä edes.”

”Luin Hesarista Ismo Uusituvan kolumnin ”Painajaisesta mielekkyyteen”, missä hän pohti miten jokainen kouluaikojen läimäys kasvoille oli aina yhtä syvä nöyryytys, joka toistui koko ajan vuosikymmenestä toiseen kyykyttäen ja kutistaen suomalaisen kasvan taimen ja mielen, mielikuvituksen ja halun vuosisadoiksi siksi käppänäksi kun se nykyisin näiden samojen koulu- yms. muiden yhtä kamalien ja lässyttävien eri viranomaisten voivoteltavana on.”

”Miten niin?”

”Jokin voi olla aina jokin muu. Jokainen teko, asenne tai tottumus voi yhtä hyvin olla jokin muu? Eikö voikin?”

”Oletko muka tosissasi? Komiikkahan ei pure jos siihen ei sisälly totuudensiemen. Miksei kukaan heistä puhunut näistä asioista. Miksei kukaan maanihmisistä sanonut ääneen, että he vahingoittivat tietien tahtoen juuri siksi itseään tekemällä itselleen halpoja ja ikäviä juttuja”

”Toisinaan sinä puhut niin viisaita, että minä pelkään sinusta tulevan jotain suurta.”

”Turha pelko. Olen aina se sama sinun hyvin tuntema ja pitämä tavallinen avaruuskissa. Minusta ei voi tulla mitään kun en halua. Mutta kuunteles tätä. Uusitupa kirjoittaa miten hänen opettajansa aikoinaan kuulusteli ruotsintunnilla jokaiselta oppilaalta oppikirjassa olleita vuorosanoja. Siihen Uusituvan mukaan käytettiin yli puolet oppitunnista – lähes joka kerta. Kerran yksi oppilas oli sitten rohkaistunut kysymään opettajalta: ”Miksi me näitä aina opettelemme?” Opettaja muuttui kuulemma punaiseksi ja alkoi huutaa oppilaalle: ”Pitääkö mi-

”On niitä, joille pitäisi neuvoa
hulluutta,
koska he eivät
enää ei ihan tarkkaan tiedä, kuka on
ystävä, kuka vihollinen, sanoit niin
kerran,
ja sitten vain mumisit jotain
käsitteämättömyyksiä etten vain olisi
turhaan huolestunut.
Mitä vielä.
Hymyylit
puolihuolimattomasti.
Anna mennä vaan.
Ei se satu.
Ei tässä käy kuinkaan.
Uskalla
nyt hieman.
Ylitä itsesi.
Anna palaa.
Kokeile.
Älä luovuta.
Juuri niin minä
teinkin.
Mutta ei se ihan
helpolla onnistunut.
Ei alkuunkaan.
Kun tässä nyt leikin,
ymmärrän hyvin miksi
hölmöt pysyvät totuuden rajoissa,
tai miksi hullut aina ylittävät ne.”

nun vielä sekin kertoa?” Uusituvan liikuntatunti oli kolumnin mukaan alkanut jälleen kerran tarkastuksella: opettaja katsoi ettei vaan kenelläkään ollut housujen alla pitkiä alushousuja. Jos oli, ne piti poistaa liikuntasalissa. Sen jälkeen tunti oli jatkunut tavallisen tapaan kuten aina; asento, lepo, taakse poistuu!”

”Ei mikään ihme, että Suomi on siinä tilassa missä se nykyisin on!”

”Ja on suuri ihme, ettei täällä ole enempää näitä kaikkia kiussaavia ja vihaavia persuja, jotka näyttävät nyt onneksi ampu-
neen itseään nilkkaan ja häviävän ohimenevänä mielenhäiriönä kokonaan suomalaisesta politiikasta.”

”Onneksi. Tossakin naapurissa.”

”No ainakin kissakirjoja heillä näyttää olevan kuitenkin enemmän kirjahyllyssään. Katukatti Bob, Kirjastokissa, Kissanpennut, Kissani salaperäinen elämä, Mitä kissani ajattelee ja Kissan mieli.”

”Keitä he sitten olivat ja mitä he halusivat?”

”Se selviäisi lopullisesti jos he uskaltaisivat astua pimeästä kirkkaaseen päivänvaloon tässä rajattomassa mahdollisuudessa tulla omaksi itsekseen, kaiken sen mahdottomuuden keskellä mikä ympäröi sitä missä mitään ei voi vangita.”

”En oikein ymmärrä.”

”Mitä et oikein ymmärrä?”

”Sitä mitä oikein tarkoitat kaikella tällä.”

”Sitä, ettei ole helppoa olla päivänvalossa kaikkien silmien alla tutkittavana joka päivä. Ei etenkään oman perheen. Silloin tulee immuuniksi toisille ja muutoksille. Ei näe lähelle eikä siksi kauas.”

”Mikä on se, joka heitä silloin ympäröi ja mitä ei voi van-

gita?”

”No, se on jo vaikeampi juttu.”

”Miten niin?”

”Koska ei ole olemassa rajattomasti mahdollisuuksia. On vain tämä nopeasti kiitävä hetki silmiemme ohitse eikä se enää toistu koskaan muuta kuin unissa ja painajaisissa”

”Mutta sanoit niin aiemmin.”

”Niin sanotaan maanihmisten keskuudessa.”

”Tulla omaksi itsekseen sen kaiken mahdottomuuden keskelläkö?”

”Se on se, mikä ympäröi heitä, siinä missä mitään ei voi vangita.”

”Sehän ei ole mitään.”

”Niin on. Siinä se jutun juju onkin. Koska se jos mikä on vaikeaa ymmärtää.”

”Todellista kohtalonivaa?”

”No voi sen niinkin sanoa. Aikuisen roolin kyseenalaistamista ja todellista outoutta Antu-kissan queerteorioiden mukaan.”

”Kummallista porukkaa. Ihan kuin suomalaisille elämä olisi epämiellyttävä, mutta elintärkeä välttämättömyys”, Miisu sanoi lopulta pitkään harkittuaan Misselle, joka oli jo muualla omissa ajatuksissaan.

”Ai kiinalaisetko, kun ne on taas keksinyt uusinta uutta? Maailman pisimmän lasipohjaisen sillan. Sillalla on mittaa 430 metriä, ja se on yli 300 metrin korkeudessa Zhangjiajen kansallispuiston vuorilla Hunanin maakunnassa?”, Misse vastasi hymyillen ja hieman ihmetellen Missen kysymystä.

”Sulla on aina vaan ne kiinalaiset mielessäsi. Tää meidän isäntäperheemme.”

”Maanihmisten älyköt ja tärkeyshenkilöt tuntuvat yllättävän usein vetoavan hulluksi tulleeeseen saksalaisfilosofi Nietzscheen, joka piti ihmistä valheellisena ja teennäisenä eläimenä, jolle moraalilla oli vain uskalias väärennös. Hänen mukaansa totuuden tavoittelija oli heikko ja lapsellinen, eikä hänessä ollut voimaa tai omaa tahtoa: ”Hän oli hento, tyhjäksi puhallettu muotoastia, jonka täytyi odottaa sisältöä voidakseen hahmoutua sen mukaan”, sillä Nietzscheen mielestä valehtelu oli merkki voimakkaasta ja terveestä persoonasta. Nietzsche ihaili yli kaiken vallanhimoa, sillä siitä kumpuava tahto määritteli hänen mukaansa totuuden.”

”Ei tämä vielä mitään. Koko kaupunki on täynnä samanlaisia. Koko Pohjois-Pohjanmaan maakunta on täynnä samanlaisia. Koko Suomi on täynnä samanlaisia. Ja historia vain pitkä lista heidän itsensä luomia mielettömyyksiä ja onnettomuuksia. Maanihmisille on vaarallista kertoa sitä mitä he eivät halua kuulla.”

”Ei kai nyt sentään onhan jotkut sentään uskaliaita ja hakoteillä?”

”No ei ihan, mutta melkein. Onneksi meillä on tämä perhe varustettuna suomalaisittain epätavallisella herkkyydellä.”

”Ja hieman surumielisellä vaikutelmalla?”

”Muistako kun tutustuimme kissa-avaruuden maapallon valmentavalla kurssilla maan kummalliseen kirjallisuuteen ja siellä Mark Twainiin Antu-kissan johdolla, joka kunnioitti suuresti maanihmisiä vaikka puhuikin koko ajan totta sanoessaan.

”Kuurupiiloja, oikoreittejä, kyökin kautta taloihin eri aikaan kuin muut ettei vain häiritsisi, olisi tiellä. Saman asian voi sanoa niin monella eri tavalla niin monesta eri suusta, niin monella eri merkityksellä ladattuna!”

”Muistan toki. Antu-kissahan väitti, ettei joillekin maanihmisille, näille syvän ja toivottoman ankaruuden lapsille, jotka elivät peloissaan ja peloteltuna syvällä vieraiden heihin istutetun pelon kiihkeydessä, ne onnettomat, joiden oma elämä on täynnä alhaista viekkautta ja mielistelyn halpamaisuutta, valkene koskaan heidän omaksi kauhukseksi ihmiselämän oikea kauneus ja suloisuus ...”

”I think you are QUEER! Lauloi Toni Adams laulussaan ”Blood Roses” aina Antu-kissan oppituntien aluksi”.

”Tällaisten maanihmisten keskuudessa oli todennäköistä,

etteivät he aina ymmärtäneet miten jokin voisi olla mahdollista. Eikä sitä, että kun jollakulla oli hämmästyttävä kokemus, kokemuksen kyseenalaistaminen ei voinut olla aina itsestään selvää. Ehkä siksi, etteivät maanihmiset tienneet erillisten ajanhetkien asettuvan aikajanelle vain siksi, että maanihmisen mielen aikajanan tuotti. Sen sijaan me katit niin avaruudessa kuin maanpäällä tiesimme, ettei aika ollut mitään muuta kuin sisäinen aistin muoto. Tämän tietäminen maanihmisille olisi ollut sen oivaltamista, ettei tiennyt varmasti sitä, mitä luuli tietävänsä! Esimerkiksi tämä Tampereen suosittujen ja rakastettujen delfiinien tapaus.”

”Mitä niille kävi?”

”Joku kahjo päätti myydä ne Kreikkaan yleisön vastusteluita huolimatta.”

”No onneksi ne eivät sentään syöneet niitä ja rahapulassaan olisivat tarjonneet ylihintaan grillattua delfiinilihaa sinivalkoisella itsenäisyyspäivän vastaanotolla lumen ensitulon aikoihin, jos se taas jostain kumman syystä järjestettäisiin.”

”Joo ihan totta”, Misse vastasi ja jatkoi.

”Minua harmittaa Pöllö Miikkulaisen puolesta, vaikka hänessä oli herännyt ihmettelyn sijasta epäilevä ja tarkkasilmäinen Mark Twainin ”Matkakirjeitä maastani”-lukija, jossa hyväntahtoinen pirullisuus ja oman aikansa tekopyhien lurjusten pilkkaaminen nousivat elämän keskeisiksi teemoiksi. Kirjailija ei kuitenkaan uskaltanut eläessään julkaista kirjaa.”

”Miten niin? Miisu kysyi.

”Koska se olisi ollut liikahomoa”, Misse vastasi.

”Kumpi?”, Miisu kysyi tirskahtaen tyttökissamaisesti viikset värähdellen.

”Maanihmiset haluavat kaiken nopeasti itselleen. Se minua hämmästyttää miten. Eikö Sokrates jo sanonut Valtion viidennessä dialogissa, että se joka kohtuullisen mahdin haltijana on tyytymätön ja havittelee rajatonta mahtia, viisastuu ennemmin tai myöhemmin vahingoistaan ymmärtämään miten totta puhui Hesiodos sanoessaan:” Puolet on enemmän kun kaikki!”

”Pönttö! Minä tarkoitin Mark Twainia ja Suomea, joka oli muuttumassa kovaa vauhtia Mark Twainin Matkakirjeitä maasta kuvaamaksi sekasortoiseksi maaksi, missä kaikki inhosivat ja pelkäsivät toisiaan.”

”Entä huoli Pöllö Miikkulaisesta?”

”Pöllö Miikkulainen karkaili kaiken tämän keskellä omiin haaveisiinsa. Se oli kehittänyt itselleen oman salaisen uni- ja haavemaailman vastaan rasittava todellisuus ja vielä sen rasittavampi perhe ”lapasineen”, jotka imivät siltä veren ja elinvoiman kuin vampyyri, vaikka se rakasti perhettään yli kaiken. Siksi se vaali tarkkaan näitä hetkiä kun se sai olla vain ja olla kahdestaan oman minänsä kanssa. Nuo pienet hetkellisesti Pöllö Miikkulaista harmittaneet hänen elämänsä tärkeät mitäänsanomattomuudet; pieni lamppu siellä jossain pöydällä joka ilta muistuttamassa sitä siitä, että elämä sisälsi myös käsin kosketeltavia asioita, turvasatamia ja piilopaikkoja, ihan vain jo senkin takia, ettei tässä kaikessa meuhkaamisessa ja kyttäilyssä olisi ollut muuten Pöllö Miikkulaisen järkeilyjen mukaan mitään merkitystä.”

”Ja kaikella silläkö oli kuitenkin loppupeleissä? Niissä piilevissä sumuttavissa ja surullisissa tahattomuuksissa, pelkistysten ristiriidoissa ja valintojen vaikeuksissa keskellä salatoiveikkuuden harparointia?”

”Kyllä kai. En minä tiedä. Tämä on niin sekavaa. Lue vaikka itse mitä tässäkin kohtaa oikein lukee.”

”Jostain luonnesyystä, jota en aio eikä ole tarvekaan analysoida, olen rakentanut sisääni useita henkilöitä, jotka poikkeavat toisistaan ja minusta ja joille olen antanut useita runoja. En tiedä kuinka olisin ne kirjoittanut omilla tunteillani ja aja-

tuksillani. Monet näistä runoista ilmaisevat ajatuksia, joita en hyväksy ja tunteita, joita en ole koskaan hyväksynyt. Fernando Pessoa!”

”Se kuuluisa portugalilaisrunoilijako 1900-luvun alkuvuosisilta.”

”Juuri se sai Pöllö Miikkulaisen haaveelliseksi niin, että se alkoi salaa kirjoittaa päiväkirjaa, jonka nimi oli: ”Tämä hullu matka järjen ja ymmärryksen tuolle puolen paikassa missä oli aina pari ”kyllä minä paremman tiedän”-tyyppiä sättimässä muita ja kehumassa itseään.”

”Aika rajuja!”

”Niin onkin. Ja kuunteles mitä se on sinne kirjoittanut!”

”Oho oletko pöllinyt sen?”

”En, vaan se antoi sen minulle luettavaksi.”

”Ei voi olla totta! miksi ihmeessä?”

”Luulen, että se aavistaa enemmän kuin kertoo keitä me todellisuudessa olemme.”

”Nojaa...”

”Ehkä et ole tyytyväinen näin heppoiseen väistely-yritykseen?”

”En!”

”Sitä ajattelinkin.”

”Miksi sitten yritit edes?”

”Kokeilin kepillä jäätä, ehkä siksi, että jokainen maanpäällä valitsee mieluummin oman surunsa itse, kuten Pöllö Miikkulainenkin.”

”Ehkäpä. Mutta lue nyt pätkä Pöllö Miikkulaisen päiväkirjoista.”

”...Vihdoinkin ne lähtivät Sonkajärvelle. Keravalla mitel-

”Hymyilit aina.
Nyt minuakin
hymyilyttää.
Kiitän siitä.
Silloin ajattelin sinua.
Taas kerran.
Kaukaa menneisyydestä.
En tiedä oliko se sattumaa,
mutta ehkä sen takia
ihmiset juuri rakastivat sinua.
Eikä minulla ollut enää sen
jälkeen sitä tuskasta yksinolijan
pelkoa, mikä oli seurannut minua
lapsesta lähtien, että jäisin sittenkin
lopulta yksin kuihtumaan
tähän sekavaan maailmaan.”

lään seinään potkimisen MM-kisoissa. Ylioppilaslehden nuoret tytöt kisailevat Helsingissä keskenään raitsikoissa housuihin paskomisessa. Niin miksei sitten Sonkajärvellä Eukonkanon MM-kisat? Tähän hulluun maahan mahtuu näin kesällä jos minkälaisia kisoja ja tapahtumia.. Silloinkin oli perjantai. Muistan sen nyt hyvin. Silloin kun aloin tämän oman vehtaamiseni. Näytti siltä, että kaikki merkittävä ja merkillinen tapahtui minulle aina perjantaisin. Asioita alkoi palata hiljalleen mieleeni perjantaisin noista menneistä perjantaista: tosin pätkittäin. Muistini toi näppärästi esiin kaiken sen materiaalin, jonka se tarvitsi rakentaakseen niistä itselleen sopivan tarinan. Ehkä siksi perjantait pitäisi kieltää lailla kokonaan – nehän valehtelivat! Sonkajärvi perjantaisin. Huhuh! Tein tätä lähes vuoden jokaisena perjantaina, ettei minulta olisi jäänyt yhtäkään sivusilmäystä, alta kulmain tehtyä havaintoa, silmänräpäytystä tai olankohautusta rekisteröimättä, sillä minusta noissa niiltä itseltään salakavalasti varastetuissa hetkissä, ja niiden viattomissa kasvoissa piili totuudensiemen tämän olevaisen oikean luonteen havainnointiin. Torstaisin ”oman päiväni” jälkeen perjantaisin kuljin kuin sammutetuin lyhdyin sumussa, hiljaa kontaten eteenpäin puolinukuksissa enkä suostunut käymään kaupassa, tiskaamaan, viemään roskia tai vaihtamaan kissojen hiekkalaatikon heikkoja. En yhtään mitään, mitä minulle laiskasti sohvalta määräävällä äänensävyllä yritettiin käskyttää. Olin kehittänyt tästä harrastuksestani vakavasti otettavan taitteenlajin istuessani mahdollisimman näkymättömänä, niin etteivät salaa sivusilmillä tarkkailemani muut perheeni jäsenet aavistaneet minun tutkivan heitä tarkkaan, vaan luulevan, että kuuluin luonnollisena osana samaan näytelmään yhtä sivuo-

sanesittäjänä kuin hekin, kun puuhailin keittiössä muina pö-
löinä haahuillen, tai virkkasin muka mitään ajattelematta tai
kuulematta sitä iänikuista patalappua, jota olin virkannut jo
alaluokilta saakka päin mäntyä, saamatta sitä koskaan valmiik-
si, kun en osannut pätkeäkään virkata. Mutta sitähän ne eivät
huomanneet, kun eivät halunneet huomata. Minä olin niille
vain kävelevä ja puhuva kodinkone. Eivät sitäkään olleet huo-
manneet, että minä olin lyhyessä ajassa laihtunut kymmenen
kiloa. Kymmenen kilo. Eivätkä edes tällaista huomanneet...”

”Oho! Aikamoista tekstiä!”

”Niin on. Sitä se kirjasto teettää! Se istuu siellä aina torstai-
sin, kun ei muulle perheelleen halua vihjata uudesta harrastuk-
sestaan, nenä kiinni kirjoissa.”

”Mitä se sitten lukee?”

”Kaiken mahdollisen kaikesta. Viime viikolla seurasin sitä
sen perässä kirjastoon ja katselin ikkunasta kun se alkoi ahmia
lehtiä ja kirjoja. Eikä se lukenut mitään roskalehtiä vaan histo-
ria- ja tiedelehtiä. Eikä mitään turhaa jännitys- ja rikoskirjalli-
suutta vaan Platonia, Aristotelesta, Spinozaa, Francis Baconia,
David Humea, Erasmus RotterdAMILAISTA, Michel de Montaig-
nea, Rousseauta, Ludvig Wittgensteinia, Stephen Toulminia,
Augustinusta, William Blakea, Bertold Brechtia, Catullusta,
Winston Churchillia, Ciceroa, John Deweyta, Senegaa, Au-
reliusta, Edgar Allan Poeta, Charles Dickensia, Dostojevskia,
Jurgen Habermansia, Thomas Hobbesia, Eric Hobsbawmia,
Immanuel Kantia, John Lockeä, Niccolo Machiavellia, Mon-
tesquita, Bertrand Russelia, Sektos Empeirikosta, Bernard
Shawta, William Shakespearea, Jonathan Swiftia, Thukydidest-
tä, Tuomas Akvinolaista, Voltairea, Pamukia, Don de Lilloa,

”Kunniallisuus jakautuu oikeaan ja kiitettävään. Oikeaa on se, mikä tehdään hyveen tai velvollisuuden vuoksi. Sen alalajeja ovat viisaus, oikeudenmukaisuus, rohkeus ja itsehillintä. Oikeudenmukaisuuteen vetoamme esimerkiksi silloin, kun sanomme, että viattomia kohtaan pitää osoittaa sääliä; hyvyyttä kohtaan on osoitettava kiitollisuutta; syllisiä pitää rangaista; lakeja on kunnioitettava. Kiitettävää on se, mikä synnyttää jo tekohekellään ja myöhemminkin arvokkaan muiston. Cicerolle hyvien puhujien puhumista sääteli aina yleisön maku, sillä jokaisen, joka halusi vaikuttaa, oli ajateltava, millä mielellä kuulijat olivat. Koska kaikki oli muokattava ja sopeutettava yleisön mielipiteen ja arvostuksen mukaan.”

Austeria, Lindgrenia, Molinaa, Pelevinia, Grassia, Murakamia, Sebalidia, Saramagoa, Nadasta, Singeria, Bellowia, Tabucchia, Carveria, Tanizakia, Ishiguroa, Steinbeckia, Kemalia, Kawabataa, Yourcenaria ja Kazantzakista...”

”Antu-kissan queerkirjalista. Opas omituisten otusten maailmaan.”

”Juuri niin!”

”Onpa omituista!”

”Viime viikolla se luki Antu-kissan queerlukulistalta Edgar Allan Poen Kootuista teoksista kiusattujen kissojen koston eli Mustan kissan tarinan.”

Moni ei tainnut tietää, että suurin taito oli puhua lyhyesti ja ytimekkäästi täsmäiskun tavoin suoraan sydämiin, kuten Gorgias Platonin dialogeissa, kun hän sanoi, että sekin kuului hänen taitoihinsa, että hän pystyi puhumaan lyhyemmin kuin kukaan muu, ihan kuin tuo tavallinen höperöltä vaikuttanut kansanmies herra Katti Kattilakoski.

Kahdeskymmenes- ensimmäinen luku: Kiusattujen kissojen kosto

”Eurooppalaisen olemassaolon kriisistä on vain kaksi ulospääsyä: Edessä on joko Euroopan perikato, joka tapahtuu vieraantumalla Euroopan omasta rationaalisesta elämän mielestä, eli vajoaminen barbariaan ja kaiken henkisen vihaamiseen. Tai sitten Eurooppa syntyy uudelleen filosofian hengestä, joka toteutuu naturalismin lopullisesti kukistavan järjen sankaruuden kautta. Uupumus on Euroopan suurin vaara. Kamp-paikkaamme ”hyvinä eurooppalaisina” tätä uhkaavaa vaaraa vastaan rohkeudella, joka ei kavahda loputonta taistelua. Täl-löin epäluulojen tuhoavista liekeistä – länsimaiden inhimillistä kutsumusta kohtaan kytevästä epäilystä, suuren uupumuksen tuhkasta – nousee uuden elämänsyvyuden ja henkevoitymisen feenikslintu vakuutena ihmiskunnan suuresta ja etäisestä tulevaisuudesta: sillä vain henki on kuolematon”, Miisu lausui ulkoa päästään Misselle jatkaen.

”Muistatko mistä tämä oli?”

”Ai miksikö rakastan sanoja ja runoutta? Venäläinen elokuvaohjaaja Andrei Tarkovskin asetti Peili-elokuvassaan runoilijalle hyvän elämänohjeen: ”Runoilija kutsutaan paikalle antamaan henkinen sysäys, eikä kasvattamaan lisää epäjumalanpalvelijoita.” Runoilijan ei tarvitse amerikkalaisen runoilija Raymond Carverin mukaan leikkiä kulmakunnan fiksuinta tyyppiä. Kirjoittihan aikoinaan jo roomalainen runoilija Horatius, että maalareilla ja runoniekoilla oli sama valta yrittää mitä tahansa.”

”TIETENKIN! Ihanien Antukissan queertuntien motto lainattu filosofi Edmund Husserlin mielettömyyksistä ajatuksella: teon seuraus on ihan eri juttu kuin teon pyrkimys!”

”Mitä sillä haluttiin kertoa?”

”Ehkä, että kaikesta pahasta ja huonosta huolimatta aina oli siltikin toivoa?”

”Ja....?”

”Ettei ihmistä pelastanut tuskalta ja hämmennykseltä mitään hämäävät poppaskonstit, tai että fiksujen harrastamat pohdiskelut eivät voineet olla vain mietiskelyä, intuitiivista näkemistä tai elämänasennetta, eikä terapiaa, vaan voimaa, joka osaa ja uskaltaa asettaa kyseenalaiseksi niin erityiset lähtökohdat kuin arkielämän itsestäänselvydetkin.”

”Siksikö me ollaan keskeneräisessä Suomessa eikä esimerkiksi valmiissa Ruotsissa?”

”JOO! Antu-kissan mukaan suomalaiset metsäihmiset ovat parhaimmillaan maailman mutkattomampia tyyppejä. Mutta samalla hyvin omituisia eli queereja! Eräänlaisia itsenäisiä selviytyjiä ja seikkailijoita äärimmäisissä olosuhteissa pohjoisen pimeässä ja kylmyydessä. Jollain omituisella tavalla koko maa tuntuu olevan kaunis ja täynnä uskomattomia seikkailuja, syvistä varjoista esiinsukeltavia, kohtalokkaita ja salaperäisiä tunnelmia, mutta pinnanpäältä katsottuna jotenkin kummallisen epämääräisiä ja hallitsemattomia sekä levottomia. Sillä suomalaiset eivät tunnu olevan koskaan tyytyväisiä oikein mihinkään. Ehkä siksi, että Antu-kissan mielestä monet heistä olivat jonkinsortin vellovien tunteiden kamikazalentäjiä, tai alati tuhoa puoleensa vetäviä tuomiopäivän katastrofinarkkareita.”

”Miten niin?”

”Suomalainen metsäihminen epäilee, miettii ja sanoo suoraan mitä ajattelee. Se on Euroopassa epätavallista. Suomalaiset metsäihmiset ovat kuin luonnon keskellä asuvia sunnuntailapsia omissa avoimissa ihmettelyissään. Siitä huolimatta suomalaiset metsäihmiset ovat Euroopan tervein ja mukavin porukka monen asiaa Suomen ulkopuolelta katsovan näkövinkkelistä, koska suomalaiset metsäihmiset ovat tehneet aina toisin kuin muut ovat niitä käskyttäneet. Olleet ymmärtävinään, mutta tehneet sitten ihan toisin oman päänsä mukaan miten ovat vain halunneet. Siitä tämä itseään normaalina pitävä ja normaaleiksi itseään kutsuvien ”turhantärkeiden hienonokkien ja olevinaanihmisten” parhaama ja halventava metsäläisyys-nimityskin juontaa juurensa. Suomalaiset metsäihmiset elävät henkisesti metsässä eivätkä suostu kaupungeissa asuessaankaan omaksumaan kaupunkilaisten huonoja puolia ja olemaan kaupunkilaisia siinä mielessä kuin se muualla Euroopassa ymmärretään: olla ja möllöttää kivikasojen keskellä järjestyksessä ja yhdestä samasta suusta hengittäen yhtä samaa ilmaa sisäänsä vetäen.”

”Vaan miten?”

”Asialliset hommat hoidetaan, muuten ollaan edelleenkin yhtä vikurapäisiä luonnonlapsia Tuntemattoman sotilaan hengessä kuin ellun kanat pellossa. Siis joskus kauan sitten, kun vielä jokainen oli laulun arvoinen! Mutta tilanne on muuttunut ja suomalaiset ovat kadottaneet paljon alkuperästään. Enää harva jaksaa ymmärtää samalla tavalla kuin roomalaisten Cato näytti suuruutensa olevan sitä, että hän uskalsi uhmata sitä historiallista välttämättömyyttä että vain menestyksestä ja vallanpitäjien mielistelystä olisi tullut oikean ja väärän viimeinen mittapuun, ja että siihen ainoa lääke oli Voltairen mukaan su-

”Nazim Hikmentin sanoin: ”Kaikki minkä meistä kirjoitin, on keksittyä. Suoraan sanoen se ei ollut totta. Se oli minun kai-puutani, toiveita, korkealla saavuttamattomilla oksilla, minun janoani, unelmien lähteestä ammennettua, valoon piirrettyjä kuvia. Kaikki minkä minä teistä kirjoitin on totta. Sinun kauneutesi, se on korillinen hedelmiä, tai huviretki taivassalla, minun yksinäisyyteni, kuin olisin katulyhty, kaupungin äärimmäisellä laidalla, minun mustasukkaisuuteni, se on ajojahti sidotuvin silmin, öisten junien välillä, minun onneni, se on auringossa säkenöivä virta, joka murtaa padot. Kaikki minkä meistä kirjoitin, on keksittyä. Kaikki minkä meistä kirjoitin, on totta.”

vaitsevaisuus, mikä oli ihmisyyden olennaisin ominaisuus:”Me olemme täynnä heikkoutta ja erehdyksiä, antakaamme toisille anteeksi typeryytemme, se on luonnon ensimmäinen laki. August Strindbergin tavoin:”Mitä jos kaikki puhuisivat ohi suunsa ja paljastaisivat omat todelliset ajatuksensa, jotka heidän on pakko salata elämän naamiaisissa, pakko jokapäiväisen leivän ja yhteiskunnan hyväksymisen tähden. Strindbergin Uninäytelmän motolla:”Tämä maailma on helvetti, tämä voittamaton ja viisaasti rakennettu vankila, jossa en kykene ottamaan askeltakaan haavoittamatta toisten onnea, ja jossa kanssaolentoni eivät voi olla onnellisia tekemättä minulle pahaa. Suomea kuvaa hyvin myös kirjailija Johannes Salmisen Rajamailla kirjan alkusanat: ”Jyrkkänä leikkauksena halki synkkinä humisevien metsien avautuu Suomen pitkä itäraja, korven oma kielletty vyöhyke, jonka vain hirvet ja sudet voivat ylittää ilman viisumia. jokunen vartiotorni siellä täällä” ei riittänyt muuttamaan paljaaksi hakattuja alueita rautaesiripuksi (kirja on kirjoitettu aikoinaan keskellä ”Kylmää sotaa”) siinä kohtalontäyteisessä merkityksessä joka tällä sanalla tavallisesti oli. Suomalainen on uudelleen keksinyt, mihin maantiede on hänet lopullisesti sijoittanut, ja rauhallisesti sopeutunut elämään sen venäläisen maamassan reunalla, joka Aasiasta ulottuu aina Kamtsatkaan ja Turkemenistaniin.”

”Mutta eihän asiat voi näin huonosti olla massa, joka ei tahallaan ymmärtänyt kiirastorstain ruotsinkieliseen vastineeseen ”skärstorsdag” liittyvää puhdistautumiseen liittyvää merkitystä, vaan loi sen itse.

”Ehkä siksi Suomi ja suomalaiset haluavat kovasti olla ”kiirran pelossa” osa länttä ja pelkää samalla itää, vaikka ovatkin

todellisuudessa jotain vaikeasti paljailla silmillä havaittavaa siitä välistä. Lapualaisopperassa 60-luvulla parjatut vallankumoukselliset nuoret lauloivat vielä rinta rottingilla mitään peittelemättä tai silottelematta ”kiiraa uhmaten”, etteivät he halunneet tehdä vastoin tahtoaan.”

”Tämä on suomalaisten suuri lahja maailmalle. Jo muinaiset suomalaiset keksivät ”kiiran” olevan jokin pihapiirissä elävä pahansuopa olento. Juuri se piti puhdistautumisen sijaan karkottaa pois. Kiirastorstaina varhain aamulla otettiin vanha terva-astia ja täytettiin se vanhoilla kengänrajoilla ja muilla sellaisilla aineilla, jotka palatessaan synnyttivät pahaa käryä. Sitten asetettiin astia kelkkaan, johon aikaisemmin oli pantu kuokka, viikate, hiilikoukku ja korento siten, että niiden varret viilsivät maata. Joku talon vanhimmista ja vakavimmista henkilöistä lähti sitten vetämään kelkkaa. Hän veti sitä pitkin peltoja talon ympäri kahdesti myötöpäivään ja kerran vastapäivään ja höpötti samalla: ”Kitis kiira mehtään, tulta, savua selkään!” Tällä tavalla luultiin voitavan estää kiiraa, joksi sanottiin sammakoi- ta, käärmeitä ja sisiliskoja yhteisellä nimellä, tulemasta taloon. Niissä taloissa, joissa oli vedetty kiiraa, uskallettiin jättää lapset yksinään kotiin leikkimään kiireimpinä aikoina.”

”Miten ”kiiran” kävi?”

”Sen manaaminen unohdettiin ja se sai vallan salakavalasti ihmisten mielissä. Siihen se sitten jäi. Kaikki vain suli pakosta ja välttämättömyydestä hyvien suomalaisten muuttuen kiireessä arjen sietämättömyydeksi, jotta olisi selvitty sodat, katastrofit, johtajien töppäilyt ja ahneiden markkinamiesten huijaukset kun oli pakko elää ja selvitä jotenkuten. Pakko katua sitä mitä ei tehty. Pakko olla vain ja antaa periksi vaikka olisi ollut vielä

”Antiikin filosofi Filodemuksen juuri mukaan ylimielinen ihminen on aina huolissaan asemastaan ja kyvyistään. Hän kuvittelee olevansa muita tärkeämpi, kun hän tekee omasta mielestään tärkeää työtä. Hänen mukaansa ylimielinen arvostaa ylitsevuotavasti omaa jalouttaan. Hän käyttäytyy harvoin sivistyneesti tai harkitsevasti. Hän sorsii muita ihmisiä itsensä kustannuksella. Hän ei tunnista heikkouksiaan eikä pyytele anteeksi. Lopulta ylimielinen ihminen menettää järkensä ja kaiken, koska hän ei hallitse itseään. Tällainen hybriksen vallassa oleva ihminen luopuu kultaisen keskitien ihan-teesta ja toimii aina vakuuttuneena omasta erinomaisuudestaan väärin ja tuhoaa samalla itsensä, sillä hybristä seuraa aina Nemesis, jumalten kosto. Nemesis edustaa elämässä näet oikeudenmukaisuutta ja sen tarkoitus on korjata niitä vääryyksiä, joita valtaa ja ihmisyttä väärin omiin tarkoituksiinsa käyttävät.”

hippunen jäljellä sisukasta metsäläisyyttä jossain sydämen taaimmaisessa kolossa jemmassa. Pakko antaa väärin anteeksi pahantekijöille ja kiusaajille luovuttamalla heille määräysvalta ja lupa tehdä mielettömyyksiä muiden nimissä, kun kukaan hyvä ei puuttunut, ihan kuin koko kansa olisi kuunnellut psykologi Mervi Laasasen anteeksiantoharjoituksia cd:ltä!”

”Ei kai sentään?”

”Eikö olekin totta? Ihan kuin suomalaisista olisi itsestään tullut tätä pelkoa jauhaessaan kuin Aasian sieluttomat kansat idässä runoilija Uuno Kailaan sanoin: ”Idän orjuutta vastaan seisoo Suomen poika. Vartiopaikallaan jäätävässä tuulessa, takanaan Eurooppa ja Länsimaat, kaikki se mitä puolustaakseen hän on olemassa, edessään Iivana Julman kansa, Aasian sieluttomat laumat.”

”Ja kaikki tämä vain siis ennen kuin medioissa kissankorkuisin kirjaimin sivistykseksi väitetty vahingollinen ihmisten ohjailu ja määräily valtasi maan Hangosta Utsjoelle kokonaan.”

”Ei kai ihan noin. Suomen satusetä Zacharias Topelius, joka on sanoittanut lähes kaikkien suomalaisten tuntemat ja rakastamat kappaleet ”Kesäpäivä Kangasalla, En etsi valtaa loistoa ja Laps`Suomen sekä Sylvian joululaulun”, kirjoitti kahteen satuunsa rivien väliin voimakkaan sanoman oikeasta ja aidosta metsäsuomalaisuudesta, vaikka monet hänen satujensa moraaliset loppuhuipennukset saattavat vaikuttaa tämän päivän kaiken nähneen ja kokeneen lukijan/kuulijan silmissä ja korvissa tahattoman koomisilta ja jo aikansa eläneiltä viisasteluilta.”

”Mihin?”

”Vattumato ja Muurahainen lähtee lääkäriin. Lajissaan harvinaisia ja selkeitä, pienen ihmisyyden puolustuspuheenvuo-

roja kasvotonta kirkuvanharmautta vastaan. Ei Topelius ollut mikään lässyttävä namusetä vaan ihan oikea QUUEER, joka tajusi sen, ettei elämä ollut todellista ja mielenkiintoista sellaisena kun se edessämme näyttäytyi, vaan sellaisena kun sen unelmissamme näimme. Ihan kuin kesällä menehtynyt suomalainen teatteriguru Jouko Turkka, joka teki vastoin yleistä tahtoa televisioelokuvansa Seitsemän veljestä tietten tahtoen ärsyttääkseen tarkoituksella vastoin totuttua normaaleina itseään pitävien ”turhantärkeiden hienonokkien ja olevinaanahmisten” neniin halventavana metsäsuomalaisina. Juuri sellaisina kuin ne ovat kansalliskirjailija Aleksis Kiven kuvaamissa kirjoissa. Kukaan heistä ei kuitenkaan jaksanut katsoa Turkan Seitsemän veljeksien naamoja ja sielua sellaisina kuin ne olivat, vaan halusivat nähdä siinä häpeän ja hävyttömyyden.”

”Lassi ethän tapa turvatonta!”

”Samaa maata vaikka eri sukua. Vattumadon muistutuksesta ”Lassi- ethän tapa turvatonta” queer-Topelius käsitti, että vattu-ukko oli vastannut hänelle juuri sillä yhdellä tavalla, jolla hyvä haltiat niin suurenmoisesti osaavat KOSTAA, kuten queer-Kivi tekee Seitsemässä veljeksessä haudan takaa normaaleina itseään pitävien ”turhantärkeiden hienonokkien ja olevinaanahmisten” neniin nostaan arvoonsa heidän parhaamansa metsäsuomalaiset. ”

”Entä Muurahainen lähtee lääkäriin?”

”Se on kansa pelkkää rautaa koko juttu. Nyrkki päin teeskentelyn ja sovinnaisuuden pläsiä H. C. Andersenin tapaan. Kun kaupungin ylimieliset ja tohelot lääkärit ovat huolimattomuuttaan ja taitamattomuuttaan melkein tappaneet pikkumuurahaisen, äitimuurahainen löytää ”oikean lääkärin”, jolta

”Ihmiset ovat oppineet paljon hyvää kissoilta. Onnekseen. Jopa se hulluksi tullut saksalaisfilosofi Nietzsche, joka kirjoitti ”Iloisessa tieteessään: ”Että huomautetakoon vielä, ettei ihmisen ja ihmisen siltana ole vain kieli, vaan myös katse, kosketus, ele; aistivaikutelmamme tietoisiksi tuleminen meissä itsessämme, kyky tarkastella niitä ja ikään kuin sijoittaa ne ulkopuolellemme.”

kysyy: ”PALJONKO OLEN VELKAA TOHTORILLE? Anna kulkurille ruokaa, kun sellaisen ensi kerralla tulee muurahaispesään. Ja sitten metsämäen ruohikosta tulla tallusteli muuan leppäkerttu väsyneenä, nälkäisenä ja viluissaan. Muut muurahaiset tarttuivat heti teräviin kuusenneulaskeihäisiinsä ja tahtoivat karkottaa kulkurin!”

”YÖKPERSUJA!”

”Kyllä! Pahimman luokan ihmisyden väärinymmärtäneitä ilkimyksiä, mutta äitimuurahainen nousikin kesken kaiken takajaloilleen heiluttaen uhkaavasti näiden raukkamaisten YÖKPERSUMUURAHAISTEN nenän edessä vihantaa heinänkortta ja puolusti uljaasti leppäkerttua kutsuen vielä sen omaan kotiinsa syömään ja lepäämään kaiken kokeman kärsimyksensä keskellä, ihan kuin Ruotsin kuuluisin queerpari ja Ruotsin kruununprinssessa Viktorian ”hyvät julkkisystävät”, Jonas Gardell ja hänen suomalaistaustainen miehensä, Mark Levengood, tekivät piilottelemalla kodissaan karkotuspäätöksen saaneita pakolaisia.”

”Juuri nämä pahansuopaiset, empatiakyvyttömät, kylmät ja armottomat ihmiset ovat mieluummin tuomareita kuin lääkäreitä toisia kohtaan, sillä kun he tuomitsevat sellaiset erilaiset ihmiset, joista he eivät pidä hylkiöinä kuljeksimaan vailla turvaa ja hyväksyntää, uhri ei pääse siitä koskaan eroon vaan kantaa sitä koko ajan ja kaikkialla mukanaan lopun ikäänsä. Hän on vanki ahtaassa sellissään! Mutta toivo ei ole kokonaan menetetty. Siksi on aina olemassa kiusattujen kissojen kosto, mistä Edgar Allan Poe kirjoitti Mustassa kissassaan.”

”Mitä Poe kirjoitti?”

”...Tapahtumat olivat kauhistuttaneet häntä. Ja hän va-

kuutteli itselleen heti aluksi, ettei ollut hullu – eikä taatusti uneksunut. Mutta koska hän uskoi kuolevansa huomenna, hän oli päättänyt keventää sieluaan kertomalla tapahtuman, mikä oli sekä kauhistuttanut että piinannut ja lopulta hänen omien sanojensa mukaan, ”tuhonnut hänet”. Niinpä hän kertoi tarinan omasta täysmustasta kollikissastaan, jonka hänen vaimonsa uskoi olevan valeasuinen noita. Pluto oli kissan nimi. Hän yksin ruokki sen ja se kulki kaikkialla talossa hänen perässään. Heidän ystävyytensä jatkui tällaisena useita vuosia, joiden kuluessa hänen itsensä kertomana, hänen persoonansa ja luonteensa kokivat – kohtuuttomuuden Paholaisen myötävaikutuksella (hän häpesi tunnustaa sitä) perustavanlaatuisen muutoksen huonompaan suuntaan. Hänestä näet oli tullut päivä päivältä äreämpi, kärttyisempi sekä piittaamattomampi toisten tunteista. Hän alkoi kohdella niin eläimiä kuin ihmisiä huonosti viinan tarvelemänä. Tapahtumat kehittyivät niin, että hänet valtasi pahan hengen raivo ja hän muuttui humalassa vieraaksi itselleen niin, että hän tunsu alkuperäisen sielunsa pakenevan vinhaa vauhtia itsestään ja hän teki pahojaan. Kerran hän kaivoi linkkuveitsellä Plutolta toisen silmän päästä. Kun hän sitten aamulla heräsi nukuttuaan yön hillittömyyden huu- rut pois, hän kauhistui ja katui kamala rikostaan, mutta oli jo niin paatunut pahanteossa, että koki tämän tunteen olleen vain vaisu ”ailahdus” sen yltämättä itse syvälle hänen sieluunsa asti. Tämän jälkeen kissa pakoili miestä. Eikö miestä harmittanut se, että tuo olento, joka oli kerran rakastanut häntä, niin selvästi nyt inhosi häntä? Kyllä, ja sen takia mies hirttikin kissansa eräänä aamuna. Mitä sitten tapahtui? Miten mustan kissan kirous toimi tämän miehen kohdalla. Miehen koko omaisuus

”Miten kaipaankaan.
Kaipaان kovasti.
Kaipaان eilistä.
Kaipaان muistoja.
Maanihmisiä.
Tuoksuja.
Misseä.
Tätä omituista perhettä.
Seikkailuja.
Kaipaان.
Kaikkea tätä.
Kaipaان kovasti.
Elämää.
Itseäni.
Sitä hukattua hetkeä, kun en tiennyt
kuka olin ja missä.
Kaipaان.
Juuri sitä kaipaان.
Kovasti.”

paloi seuraavan päivänä poroiksi ja hän jäi vaimonsa kanssa puille paljaille. Hän otti itselleen toisen mustan kissan, jolla oli rinnassaan omituinen valkoinen läiskä. Mutta muutaman viikon jälkeen hän pakeni sen omasta mielestään ”sietämätöntä läsnäoloa” kuin ruton löyhkää. Kohtalonivaa tai sitten ei, tältäkin kissalta puuttui toinen silmä. Mutta mikä pahinta: mitä enemmän kissa inhotti miestä, sitä enemmän se tuntui mieltävän mieheen, samalla kun mies huomasi kissan valkoisen läiskän saaneen hirsipuun muodot silmissään. Omatunto oli alkanut kolkuttaa miestä. Mutta sama hurja meno jatkui yltyen vain pahemmaksi, niin että kerran mies löi kirveellä vaimonsa pään rikki. Hädissään hän päätti muurata vaimonsa kellarin seinään. Kun vaimo oli hävinnyt kuin tuhka tuuleen, poliisit tulivat epäluuloiseksi ja suorittivat kotietsinnän miehen luona, joka hermostuneena kehuskeli seinien olevan hyvin muurattuja. Sitten mies koputti erääseen kohtaa muuraamastaan seinästä ja sen sisältä kuului kissan valitus, niin että poliisit repivät muurin auki siltä kohtaa.”

”HUH! Mikä tarina.”

”Ruumis, joka oli jo pitkälle hajonnut ja maksoittuneen veren peitossa, seisoi suorana katselijoiden edessä. Sen päällä istui punainen suu ammollaan ja ainoa silmä leiskuen se vastenmielinen eläin, joka oli miehen kertomuksen mukaan muka houkutellut hänet murhaamaan ja jonka kielivä ääni oli tuominut hänet hirsipuuhun teon näin paljastuttua kun kissa oli alkanut naukua muurin sisällä.”

”Mitä sitten tapahtui?”

”MINÄ OLIN MUURANNUT HIRVIÖN HAUTAAN!”, mies sanoi viime sanoikseen.

”KIIRA!”

”Aivan oikein. Pääsiäisen mustat kissat sen tietävät ja muistavat selkänahassaan kipuna heitetyistä kivistä ja häpeänä kirouksista päälle syljetyistä sylistä.

”Kitis kiira mehtään, tulta, savua selkään!” Tällä tavalla esitetään ”nykyajan kiira”- YÖKPERSUT, joiksi muinaiset suomalaiset ennen vanhaan kutsuivat kaikkia iljettäviä, rumia ja paha levittäviä olentoja kuten sammakoita, käärmeitä ja sisiliskoja yhteisellä nimellä, pääsemästä rakastavien ja rauhaa rakastavien ihmisten elämää pilaamaan.”

”Silloin kun vielä oli herkkyyttä nähdä sadasosa sekunnissa paha ja osattiin torjua ovelasti väijyvä vieras vaara. Näissä suomalaismielissä, joissa on puhdistettu mieli kaikesta pahasta ja kielteisestä ja vedetty nykykiirana töpselit irti ipodeista ja netistä, uskalletaan jättää lapset yksinään kotiin leikkimään kiireimpinä aikoina”, Miisu sanoi lopuksi jatkaen.

”Nämä ovat näitä nykyajan narnioita, tarinoita sormusten herrasta ja harrypottereita. Puhtaissa kynttilöissä palaa liekki kauniisti. Mutta on jo aika raportoida kaikesta tästä kissa-avaisuuden käskynhaltijalle ja kissanpissinylimajurille sinne jonkin kuudennenkymmenennen tähtitaivaan taakse tirljoonan vuoden päähän SMAISMRMILMEPOEUMIBUNENUGT-TAUIRAS-kanavan kautta!”

Kahdeskymmenestoinen luku: Luminen Bulgaria

”Noniin! Siitähän on jo pitkä aika kun kuulimme tänne kissa-avaruuteen jonnekin kuudennenkymmenennen tähtitaivaan taakse tirljoonan vuoden päähän viimeksi raporttinne maan ihmisten tekemisistä. Teillä on ollut paljon tekemistä?” kysyi kissa-avaruuden käskynhaltija ja kissanpissinylimajuri Miisulta ja Misseltä molempien nyökytellessä vastaukseksi.

”Onko kiinalaiskissojen arvoitus ratkeamassa?” kysyi kissa-avaruuden käskynhaltija ja kissanpissinylimajuri seuraavaksi Miisulta ja Misseltä.

”Ei ihan vielä. Loppurysäys puuttuu”, Miisu vastasi.

”Miten niin?” kysyi kissa-avaruuden käskynhaltija ja kissanpissinylimajuri molemmilta kateilta.

”Meillä on verkot vedessä ja odotellaan niiden paljastavan itse itsensä loppuhuipentumassa, minkä olemme niille järjestäneet”, Misse ehätti vastaamaan.

”Jaaha! No hyvä on. Kertokaa sitten mitä olette viime aikoina nähneet ja kuulleet Suomesta!” kysyi lopulta kissa-avaruuden käskynhaltija ja kissanpissinylimajuri Miisulta ja Misseltä.

”Suomalainen on vieraantunut metsäläisyydestään huoletta-

valla tavalla ja alkanut käyttäytyä kuin kuningas New Yorkissa. Suomalaisten ennustajien kuten RÄTTIKITIN, KUIKKA KOPOSEN ja KINOVAUHKOSEN pahat ennustukset alkavat toteutua; oudot ajat, oudot ihmiset. Kukaan ei ole onnellinen. Luontoa vahingoitetaan ja maanihmisen henki kuvittelee olevansa maailmankaikkeuden yläpuolella. Metsäneläimiä ei tunneta vaikka ne kävelisivät vastaan ja luonnollista pimeyttä pelätään. Ja vauvojen soseista on käyty kovaa keskustelua sen jälkeen, kun eräs tutkija löysi yhteyden marjasoseiden ja ykköstyypin diabeteksen välillä”, Misse vastasi.

”Marjasoseet!”, kissa-avaruuden käskynhaltija ja kissanpissinylimajuri ihmetteli jatkaen.

”Mites ne Tampereen delfiinit?”

”Tampereelaisdelfinien yllä on nyt kreikkalainen 30 asteen aurinko. Ne ovat sopeutuneet hyvin Attica Parkiin. Eväät ovat kuulemma samaa makrillia ja villakuoretta. Lennolla delfiinit olivat kuulemma välillä nukahtaneet, mutta pitivät koko ajan äänimerkein yhteyttä toisiinsa. Paras uutinen on se, ettei Tampereen delfinien tarvitse Ateenassa enää temppuillen hyppiä vanteen läpi tai puskea katosta roikkuvia palloja, vaan saavat tehdä sellaisia temppuja, jotka kuuluvat delfinien maailmaan”, Miisu sanoi.

”Mutta ne marjasoseet?” kissa-avaruuden käskynhaltija ja kissanpissinylimajuri tivasi.

”Tutkimuksen mukaan pikkulapsille syötettyjen marjasoseiden sisältämä pektiini ja ksylaani saattavat edesauttaa ykköstyypin diabeteksen puhkeamista. Lisäksi kuuluu muutakin. Suomessa heitteille jätetään ja hylätään yli 20 000 kissaa vuositain. Suomi ottaa aina oppia Ruotsista ja tulee jälkijunassa

”Nyt ymmärsin missä olin ollut.
Olin saannut elää.
Elää juuri niin kuin halusin.
Tehdä mitä mieleeni pälkähti.
Olla vain ja olla.
Kenekään häiritsemättä minua.
Vaivaamatta ikuisuusongelmillaan.”

EUTRAPELIAN UNOHTAMISESSA”, Misse väitti.

”Tämä on ihan totta”, vahvisti Miisu Missen vierestä.

”Tätä varten heidän esikuvinaan toimivat hengenheimolaisensa olivat perustaneet Ruotsiin Kansallissosialistisen rintaman, Ruotsin vastarintaliikkeen, Veri- ja kunnian, Valkoisen vallan liikkeen, Pohjolan kulttuuriliikkeen sekä Metapedian. Elokuussa 1995 tapetun ulkomaalaispojan tapaus oli huuto-merkki siitä mitä niitten toimesta tuleman piti. Tsekkiläisen isän poika, 14-vuotias koululainen, John Hron, tapettiin kiduttamalla. Hieman myöhemmin etiopialaisnuorukainen Gerard Gbeyo tapettiin keskellä päivää Klippanissa ilman että kukaan kadun toisella puolella asiaa sivusta seuranneista medelvenssoneista olisi puuttunut millään tavalla tapahtumien kulkuun. Kukaan ei auttanut poikaa. Ei soittanut poliisille tai edes ambulanssia. Pelko oli jähmettänyt myös ennen maailman moraalisenamatuntona häärineet medelvenssonit sisältä. Taloudellinen alamäki oli raaputtanut roskasakin pinnasta esiin kostonhaluisen tappajan ihan kuten kaikkialla muuallakin maailmassa. Ja sitten vielä eräs eritrealainen opiskelija haavoittui sala-ampujan luodeista Tukholmassa. Persson muisteli. Tätä kuumat kesäyöt tehokkaasti jäähdyttäneittä tekijää alettiin myöhemmin kutsua lasermieheksi. Sinä kesänä Tukholma pidätti yhdestä suusta hengitystään öisin. Jännitys tiivistyi kun lasermies tulitti erästä iranilaista opiskelijaa. Viikon päästä kreikkalaista miestä. Muutaman päivän päästä brassimuusikkoa ammuttiin. Sitten se ampui zimbabwelaisen bussikuskin, kaksi somalimiestä ja yhden turkkilaisen ennen kuin jäi kiinni Ruotsin suurimassa poliisioperaatiossa Olof Palmén selvittämättömän murhan jälkeen...”

”OHO!”, pääsi kissa-avaruuden käskynhaltija ja kissanpissinylimajurilta kesken Miisun pitkän voivottelun.

”...Ruotsi on palautettu henkisesti vaaleanpunaisista pilvilinearinoista suoraan kuin keskelle pimeää ja julmaa keski-aikaa. Eikä siinä ollut mitään muuta kuin hävettävää, ilkeää ja sanoinokuvaamatonta tuskaa kaikille, niin uhreille kuin kiduttajillekin. Tämä porukka on pieni ja äänekkäs. Niille ikään kuin tarjoillaan kultavadilla 15 minuutin kuuluisuutta joka päivä tyydyttämään maanihmisten halua mässäillä onnettomuuksilla ja pahoilla asioilla, jotka eivät heitä ihan lähipiirissä kosketa. Siksi unohdettujen yhteiskunnallisten hyveiden sijaan monet nykyruotsalaiset ovat aloittaneet henkisen kasvunsa lukemalla valkoiseen ideologiaan erikoistunutta Nordland-lehteä, kuunnellen samalla autotallissaan tummasävyistä viikinkirokkia kaivaten paluuta puhtaaseen ruotsalaiseen kansankotiin, jota ei ollut koskaan ollutkaan muuta kuin ruotsalaisille nyt joka tuutista syötetyissä probagandasaduissa!”, Miisu lopetti listansa luettelemisen.

”Ruotsi on muuttunut lumiseksi Mexikoksi. Uutisissa välkkyy otsikoita ihmissalakuljetuksista päivittäin. Ja Suomesta tullut perään luminen Bulgaria!”, Misse väitti.

”Miten niin?”, kysyi kissa-avaruuden käskynhaltija ja kissanpissinylimajuri kummissaan Misseltä.

”Antiikin filosofi Aristoteleelle tällainen käytös oli jokapäiväisessä kanssakäymisessä ja hauskanpidossa tarvittava välttämätön luonteen hyve, joka asettui johonkin pellemäisyyden ja yrmeyden keskelle Nikomakhoksen etiikan mukaan. Aikoi-naan tätä ilmiötä kutsuttiin sydämensivistyneessä maailmas-sa Eutrapeliaksi. Sen mukaan herrasmies erottautui yrmeistä

”Otin mallia Kreikan kyynisen koulukunnan perustajalta, Diogenekselta, joka pyrki elämään hyveellistä elämää vailla maallista omaisuutta. Hän uskoi etteivät suurten filosofisten oppien kaikki sivistävät vaikutukset olleet tarpeen ihmisille, vaan väitti niiden olevan päinvastoin kaiken inhimillisen kärsimyksen alkulähde, koska ihminen tavoitteli lähes koko elämänsä ajan jotain, mitä hänellä jo on tai sellaista, minkä saavuttaminen on mahdotonta tai tarpeetonta. Skeptikoille tieto oli turhaa, koska yksikään ihminen ei voinut olla varma maailmaa koskevista tiedostaan. Skeptinen tieto maailmasta oli väitteitä, jotka eivät ole tiukasti sidottu asioihin joita ne kuvaavat, jotta niiden todenperäisyydestä voidaan olla varmoja, sen vuoksi klassiset skeptikot sanoivat, ettei totuutta voida osoittaa oikeaksi, koska asiat asiat sinänsä ovat eri asia, kuin yrityksemme kuvata niitä.”

tuppisuista, karkeista moukista viljelemällä älykkäitä pikahuomioita nokkelasti hienostuneen itseironian ja purevan satiirin keinoin, osaamalla samalla puhua taidokkaasti vakavista asioista kevyesti ja leikillisesti, loukkaamatta tai suututtamatta sitä, jota asia, josta kulloinkin puhuttiin, kosketti tavalla tai toisella. Tällaista syvistä kansojen riveistä nousevaa omanarvoista näppäryyttä Philipp Melanchton piti erityisen taitavana yllättävien yhteyksien ymmärtämisenä asioiden ja asiayhteyksien välillä, sillä tavalla onnistuttiin myös loppupeleissä muita paremmin vakuuttamaan epäröiviä, lohduttamaan surullisia ja rauhoitella vihaisia”, Misse vastasi ja jatkoi.

“Tämä on unohtunut täysin ja sen puute kiristää erilaisten ihmisten välistä kanssakäymistä katkeamispiteeseen saakka. Ruotsi ja Suomi perässä ovat räjähtämispisteessä vihanlietseojien suureksi onneksi. Mak Twainin Matkakirjeitä maastani maailma on tullut todeksi Pohjolassa, tässä mailman rauhallisemmaksi ja tasapainoisimmaksi paratiisiksi ennen kutustussa maailmankolkassa, joka on sentään muun ja köyhemmän mailman ihmetykseksi aiemmin luonut sellaiset ihmisten elämää parantaneet ja helpottaneet vientituotteet kuten hyvinvointiyhteiskunta, ilmainen koulutus ja hammashoito sekä päivähoito. Ja kaikki tämä tehdään vakavalla naamalla niin, että tästä seuraava kylmän älyllinen ja repivä äyllisyys, mikä ilmenee viileitä havaintoja tekevästä arkipäiväisyydestä, on muodostunut ilon ja huumorin pahimmaksi viholliseksi!”, Misse väitti.

”Miten se näkyy?”, totesi kissa-avaruuden käskynhaltija ja kissanpissinylimajuri kummissaan.

”OMAHYVÄISET, ITSEENSÄ TYYTYVÄISET JA PAHALLA HYVIN RAHASTAVAT MEDIAT PÖYRITTÄ-

VÄT TÄTÄ SIRKUSTA vaikka esittävät viatonta. Ärhäkkyys nostaa otsikoihin. Joka tuutista tulee heti tuntikaupalla tätä pahaa mieltä tuottavaa väkivalta- ja viharoskaa, jos vain josain räsähtää. Ne ovat nykyajan hyvän kaapuun naamioituneita namusetiä, jotka eivät halua muistuttaa sokerihumalan jälkeisestä pakollisesta hammaslääkärillä käynnistä. Ne ovat kuin valepukuinen venäläinen diktaattori Stalin, jolla oli ilmeikkäät ja eloiset kasvot kun se liikkui kissamaisen notkeasti säteillen herkkyyttä ja energiaa. Jokainen, joka oli tavannut sen odotti innokkaasti saavansa nähdä sen jälleen, sillä Stalin pystyi luomaan vaikutelman, että sen ja tämän toisen välille oli muodostunut ikuinen side. Stalin sai lapset tuntemaan itsensä aikuisiksi ja yhtä tärkeiksi kuin nämä”, Miisu todisti väliin.

“OHO!, jatkoi voivotteluaan kissa-avaruuden käskynhaltija ja kissanpissinylimajuri.

”Ruotsalaiset ovat kehittäneet ipodeistaan ihmehuumeen ventovieraskammoaan vastaan. Mutta toisenlaisiakin uutisia on. Siitä miten hätää voidaan käyttää oman imagon puhdistamiseen. Expressenissä kerrotaan miten Ruotsin entinen pää- ja ulkoministeri Carl Bildt otti vaatimattomana miehenä piikkiinsä omaa ulkoista kuvaansa kiillottaakseen kuolemantuomitun afganistanilaisen Sayed Pervez Kambakshin pelastamisen, avautuneena haastattelussa kertoen kuljettaneensa sen yksin turvaan Ruotsiin. Ja lisää: Boko Haram tappoi satoja koillisnigerialaisessa Maidgurin kaupungissa. Eikä taas kukaan tehnyt missään mitään estääkseen tämän...” Misse väitti.

”Miten tämä liittyy tähän lumiseen Mexikoon ja Bulgariaan?”, kysyi kissa-avaruuden käskynhaltija ja kissanpissinylimajuri seuraavaksi selvästikin tuhtuneelta Misseltä.

”Valistusajan skottifilosofi David Hume yritti painottaa maanilmisten paksuun kalloon 1700-luvulla, ettei tosiasioista voinut päätellä miten niiden tuli olla. Hän sanoi, ”että jos otamme käteemme jonkin teoksen. Esimerkiksi uskonnollisen. Tulee meidän kysyä, sisältääkö se mitään määrää tai lukua koskevaa abstraktia päättelyä? Ei. Sisältääkö se tosiasioita tai olemassaoloa koskevaa kokemuseräistä päättelyä? Ei. Heitettäköön se siis tuleen, sillä se ei voi sisältää muuta kuin viisastelua ja harhaluuloja.”

”Odotas tässä lehdessä lukee vielä muutakin mikä valaisee mitä ensin Ruotsissa ja sitten heti peräkanaa Suomessa on digitalisaation nimissä tapahtumassa ihmisyyden tappioksi. Eräässä lehden jutussa nuori pakolaisnainen oli saanut surmansa lapsineen Etelä-Ruotsissa jäätyään junan alle. Nenään haiskahtaa epämiellyttävästi vahva epäily epätoivoisesta itsemurhasta. Entisessä Itä-Saksassa marssitaan taas islamia vastaan. Haaparannalla on taas kuulemma ammuskeltu. Ei ketään kuollut. Useita epäiltiin. Huumeet ehkä syynä. Musta kissa kadonnut siellä jossain pikkukylän raitilla epätoivoiselta mummolta – ilmoitus toivomuksella: ”ÄLKÄÄ POTKIKO SITÄ HENGILTÄ!” Kiinniottajalle luvattiin ”niin runsas kuin vain eläkkeensä turvin kituuttavalta köyhältä mummolta voi nirhaista”- palkkio. Ja illalla televisiosta tulisi dokumentti ruotsinlaivojen vaarallisuudesta...”

”Mitä oikein haluat kertoa?”, kysyi kissa-avaruuden käskynhaltija ja kissanpissinylimajuri seuraavaksi Misseltä.

”Vaaroja. Ikävyöksiä. Murhia. Epätoivoa. Paniikkia. Pelkoja. Kuolemaa. Mediat ovat täynnä tällaista roskaa. Ei mitään hyvää tai mukavaa. Tämän ruotsalaislehden mukaan ruotsalaiset ovat jähmettyneet eutrapelian puutteesta, ja käyttäytyivät kuin huumeessa täysin välinpitämättöminä muita sivullisia kohtaan julkisilla paikoilla ihan kuin muita ei olisikaan siellä. Samaa on tapahtunut kaikkialla; kouluissa, työpaikoilla ja päiväkodeissa sekä uimahalleissa. Kukaan ei enää kunnioita toisiaan eikä ole kiinnostunut yhteisestä hyvästä vaan itsestään ja ipodeistaan”, Misse vahvisti.

”Hesarissa politiikantutkija Saara Särmä väitti, ettei Suomessa ole varsinaisesti tabuja, mutta on asioita, joista ei osata

keskustella. Polttavin ongelma hänestä on se, että Suomessa ei osata keskustella rasismista ja rodullistamisesta. Valkoisuudesta ja ylipäättään etuoikeuksista keskustelu on hänen mielestään lapsenkengissä, jos niissäkään. Mutta kun näkee, että toista kohdellaan paremmin, vihlaisu ei ole pelkkää kateutta”, Miisu sanoi jatkaen.

”Suomessa kirjailijat ovat ottaneet tehtäväksi taistella tätä ”oikeistopopulismia eli nykyruotsalaisuuden rappeusilmiötä” vastaan. Nämä ominaisuudet eivät ole keskenään riidattomia eikä niitä pidetä yksiselitteisen kielteisinä. Pirjo Hassisen mielestä kuitenkin tällainen oikeistopopulismi on kuin lima, joka on kohta koko Euroopan yllä. Jokainen ihminen on suojelun arvoinen ja syytön kunnes toisin todistetaan, rasismia vastaan saarnaava Jari Tervo toteaa samaan aikaan kun entinen YÖKPERSUKANSANEDUSTAJA huutaa naama punaisena maahanmuuttajien kansoittamassa kaupunginosassa Helsingin Vuosaarella ”Pidetään Suomi suomalaisena”-tilaisuudessa aikovansa pitää ihan oikean vihapuheen. Ja pitääkin sellaisen: ”Minä vihaan niitä ongelmia, jotka sinä olet tuonut mukasi tähän maahan! Minä vihaan, että minunkin maani on menossa pilalle sen takia, että sinä olet hylännyt omasi!”

”OHO!”, kissa-avaruuden käskynhaltijalta ja kissanpissinylimajurilta pääsi.

”Vihaa, vihaa, ja vihaa. Eivätkö he osaa mitään muuta?”, kissa-avaruuden käskynhaltija ja kissanpissinylimajuri kysyi.

”Eivät! Mutta heitä vaivaa kissojen kosto eli Mustan kissan tarina. He kuolevat siihen samaan vihaan, jonka he haluavat tappavan vihansa kohteet, sillä tarkemmin heitä katsoessaan huomaa, etteivät he ole kovin täsmällisesti sitä mitä ovat, vaan

”Michel de Montaigne valitti esseissään yhteiskunnan tekosiveyttä, ja käsittelee seksuaalisia kokemuksia. Hän ihmetteli avoimesti jo lähes viisisataa vuotta sitten, mitä pahaa seksuaalinen akti, niin perin luonnollinen, tarpeellinen ja oikeutettu, on tehnyt ihmiskunnalle, että emme uskalla puhua siitä ilman häpeää, ja että suljemme sen vakavan ja säädyllisen keskustelun ulkopuolelle? Hänen mukaansa me rohkenemme lausua sanat tappaa, ryöstää, pettää, mutta tätä emme rohkene lausua kuin hampaiden välistä sihahtamalla:”Tarkoittaako se mitä vähemmän me henkäisemme sitä sanoiksi, sitä enemmän meillä on oikeus hekumoida sillä ajatuksissamme. On kohtuullisen järkevää arvostella ihmistä hänen tavantomaisempien piirteiden perusteella; mutta kun ottaa huomioon tapojemme ja mielipiteidemme luontaisen horjuvuuden, minusta on usein tuntunut, että jopa hyvätkin kirjailijat ovat hakoteillä yrittäessään väkisin luoda meistä lujaa ja yhtenäistä kudosta.”

jotain muuta. He eivät ole koskaan mitään tarkkaa tai täsmällistä, vaan aina jotain muuta. He ovat kaukana siitä kirouksesta, mikä kasvatti Kullervon, joka oli heti syntymästään asti jotain aivan poikkeuksellista, ja josta sitten kasvoi poikkeuksellisia tekoja. Ei! He ovat sisiliskojen sukua. Heistä kasvaa mätä ruoho ja tuhoon vievä epätoivo. He vievät tietien tahtoen häpeään vanhan viisauden: kultaomenia hopeamaljoissa olivat sanat, sanotut aikansa!”, Miisu vastasi.

”Mikä niiden merkitys sitten on?, kissa-avaruuden käskynhaltija ja kissanpissinylimajuri kysyi Miisulta, joka oli hetken hiljaa mietteliäänä.

”Puhdistaa metsäpalon tavoin tilaa kauniille ja hyvälle, sillä ne murtavat aukon asioiden ja tapahtumien järkähtämättömään ja normaaliin kulkuun vapauttaen kaikille muille kukille kukkia, niin julmalta kuin se saattaa tuntuakin. Nämä myrskyt vesilasissa ovat tarpeellisia, koska ne vapauttavat myös ihmisen käyttäytymisen ennalta säädettyistä normeista ja perusteluista”, Miisu vastasi kissa-avaruuden käskynhaltijalle ja kissanpissinylimajurille.

”Mistä olet tämän oppinut?”, kissa-avaruuden käskynhaltija ja kissanpissinylimajuri kysyi Miisulta.

”Harvey Milkiltä. Suomessa homoparit eivät saaneetkaan suurista odotuksista huolimatta kirkollista vihkimystä, kun kristittyjen vanhoillinen siipi sai tahtonsa läpi. Muutama homomielinen piipsa kuitenkin pahoitteli asiaa julkisuudessa. Paljon porua ja vähän villoja! Ei ollut sattumaa varhainen homovihan hyökyaalto homoja kohtaan 80-luvulla AIDSin leviyttä yhtäkillisesti ensin USAssa ruton tavoin homopopulaation keskuudessa, ja kun lehdissä kirjoitettiin AIDS-vampyyreistä

ja HIV-desperaadoista. Se oli umpimielisen ja konservatiivisen kristillisen maailman viimeinen yritys pysäyttää oikeuksia itselleen haluavien homojen etenemisen huonoin tuloksin. Mutta erehdyin. Viimeinen linnake onkin Suomi”, Miisu sanoi jatkaen.

”Kamalin esimerkki kristityiksi itseään kutsuvien hurmahenkisten heterohullujen parissa vallalla olevasta toisista piittaamattomasta psykoottisesta pahuudesta oli, kun sadat konkreettista pahaa erilaisille ihmisille jumalaltaan halunneet idioottikristityt rukoilivat Suomessa poptähti Lady Gagan ”Born This Way Ball ”-kiertueen edellä, että tähdelle sattuisi jokin paha onnettomuus eikä se voisi esiintyä. He rukoilivat toisissaan laajoina joukkoina ympäri laajaa Suomen umpimielistä raamattuvyöhykettä julmalta jumalaltaan, ettei konserttia järjestettäisi, jottei ”pornografia ja homoseksuaalisuus” leviäisi.”

”No millaisia nää tyypit sitten itse olivat?”, kissa-avaruuden käskynhaltija ja kissanpissinylimajuri kysyi Miisulta.

”Klassisia kusipäitä yhteiskunnan huipulla olevia mahitiukkoja, ihan kuten esimerkiksi USAn Republikaanien homovastainen, ja homoja jo lapsesta saakka kiusannut entinen presidenttiehdokas Mitt Romney, vain sen takia että muut vähemmistöt pysyisivät myös pelokkaina ja nöyrinä näille heteromahtailijoille, jotka käytöksellään viestittivät harhaanjohtavasti edustavansa yhteisen hyvän eteen valjastettua kuria ja erehtymätöntä jumalallista tai MIKÄSENYTLIENIKÄÄNOLI! ilmoitusta toimia ihmisten parhaaksi maanpäällä!”

”Miten ne sitten toimivat ja miten tämä kaikki oli oikein mahdollista?”

”Tällainen heikompien kiusaamisideologia eli näiden he-

”Simone de Beauvor ”Toisessa sukupuollessa” julisti sukupuolisuuden vapauden manifestia ihmiskunnalle, joka oli hänen mukaansa jaettu ensimmäiseen ja toiseen luokkaan, kasvatettu kieroon. Beauvoir kirjoitti, että maailmaan heitetyn subjektin elämä on raahustamista julmien tabujen ja typerien tapojen puristuksessa. Hänen mukaansa saduilla peitetään puolet ihmiskunnan mahdollisuuksista: ”Valtavasti vapautta heitetään hukkaan ja koko olemassaolomme on katkera pettymys. Miehisuus ja naiseus sellaisina väitteinä, kuin meille tuputetaan yleisesti, ylläpidetään kielloilla ja torjunnalla, vaikka sosiaalinen sukupuoli ei ole lähöisin biologisesta sukupuolesta.”

terojulmuriin sisällä salakavalasti uinuen, mistä se oli aina tietyn kyllästymispisteen jälkeen helppo herättää eloon milloin minkäkin vihapuheen siivittämänä, sillä se sai voimansa niiden persoonissa voimakkaasti kuuluvista pimeistä puolista. Ja eli kollektiivisena jätteenä ihmiskunnan tiedostamattomalla tasolla paljon sitkeämmin kuin hyvään pyrkivä idealismi, sillä se antoi erilaisille ihmisille kanavan purkaa katkeruuttaan ja vihaansa, ilman että ne sitä itse edes ymmärsivät tai osaisivat eritellä älyllisesti. Tai että kukaan olisi puuttunut siihen, sillä koko maailman vääryys perustui tällaiselle väkivaltaisille alistumissuhteille, missä vahvempi aina loppupelissä nöyryytti heikompiensa alistamalla ne omien sääntöjensä ja totuuksiensa alle kitumaan ja kärsimään. Platonin Valtion kymmenennessä kirjassa Sokrates painotti Glaukonille, ettei ihmistä saanut kunnioittaa enemmän kuin totuutta. Sitten Sokrates alkoi jaaritella jäljittelystä Glaukonille lukuisin esimerkein todeten tragediarunoilijan olevan jäljittelijä, koska hän oli kuninkaasta ja totuudesta lukien vasta kolmantena, ja samoin muut jäljittelijät. Jäljittely oli Sokrateesta kaukana totuudesta. Ja se pystyi tuottamaan kaikkea nähtävästi siitä syystä, että se tavoitti kustakin kohteesta vain vähäisen osan, joka sekin oli Sokrateen mielestä pelkkää kuvajaista.”

”Nimeni on Harvey Milk – ja haluan värvätä sinut!”. Hänen ystävänsä ja avustajansa pitivät parhaana puheen versiota, jonka hän piti lähellä kuolemaansa ja jonka lopetus oli tehokkain: ”Ja nuoret homot Pennsylvanian Altoonassa ja Minnesotan Richmondissa jotka ovat tulossa ulos kaapista ja kuulevat Anita Bryantin ja hänen tarinansa televisiossa. Ainoa asia, jota he voivat odottaa innolla, on toivo. Ja heille täytyy antaa toivoa. Toivoa paremmasta maailmasta, paremmasta huomisesta, paremmasta paikasta jos paineet kotona ovat liian suuret. Toivoa siitä, että kaikki päättyy vielä hyvin. Ilman toivoa eivät vain homot vaan myös mustat, vanhukset, vammaiset, kaikki ulkopuoliset, kaikki me ulkopuoliset luovutamme. Ja jos autatte valitsemaan keskuskomiteaan ja muihin virkoihin enemmän homoja, se näyttää vihreän valon kaikille, jotka tuntevat itsensä sorretuiksi, vihreän valon siirtyä eteenpäin. Se tarkoittaa toivoa kansakunnalle, joka on luovuttanut, koska jos homo voi menestyä, ovet ovat avoimia kaikille!” Oikuistaan ja julkisuustempuistaan huolimatta ”kukaan ei ymmärtänyt Milkä paremmin, miten hänen julkinen roolinsa voi vaikuttaa ihmisten elämiin ... [hän] tiesi, että homojen ahdingon perimmäisin syy oli näkymättömyys.” The Advocate sijoitti Milkin kolmanneksi luettelossaan 1900-luvun ”40 sankarista” ja lainasi Dianne Feinsteinia: ”Hänen homoseksuaalisuutensa antoi hänen nähdä arvet, jotka kaikilla sorretuilla ihmisillä on. Hän uskoi, että mikään uhraus ei ollut liian suuri ihmisoikeuksien puolesta.” Harry Britt teki yhteenvedon Milkin vaikutuksesta iltana, jona Milk ammuttiin vuonna 1978: ”Mitä tahansa maailma on opettanutkaan meille itsestämme, voimme olla kauniita ja voimme saada juttumme kokoon ... Harvey oli profeetta ... hän eli näyn mukaan ... Jotain todella erityistä tulee tapahtumaan tässä kaupungissa ja sillä tulee olemaan Harvey Milkin nimi.”

- WIKIPEDIA

”Aristoteleen mukaan syiden selvittäminen oli kaiken ajattelun ja epäilyn ensimmäinen edellytys. Hän sanoi meidän luulevan tietävämmme kunkin asian vasta kun tiedämme syyn. Syyksi voidaan sanoa, mistä jokin syntyy niin, että se sisältyy syntyvään. Syyksi sanotaan muotoa ja määrettä, eli olemuksen määrettä. Syyksi sanotaan myös sitä, josta muutos tai lepotila ensin saa alkunsa. Syy oli myös päämäärä. Minä olin ollut siis huonossa seurassa etsiessäni syytä elämäni tai syyn alkuperää, jotta olisin löytänyt tiedon siitä oliko himoni puhdas vai oliko se syy tai sen seuraus.”

”Mitä tälle oli tehtävissä?”, kissa-avaruuden käskynhaltija ja kissanpissinylimajuri kysyi Miisulta.

”HARVEYMILKIT tai BARACKOBAMAT (Barack Obama sanoi 20.1.2009 virkaanastujaistilaisuudessaan: ”Kaikki yhdessä. Jerikon muurit sortuvat vihdoin. Se on meidän toivomme. Ihmisten yhdistyminen toisiinsa)!, sillä jokaisen erilaisen maan-ihmisen tietoisuus lähtee oman elämän kipupisteiden tunnistamisesta. Siksi olisikin fiksumpaa puhua kovien faktojen sijasta asenteista ja tunteista. Ne toimivat paljon monimutkaisemmin ja epämääräisemmin kuin suoraan etenevät umpimieliset yhden totuuden ideologiat. Homot pyritään aina tavalla tai toisella julistamaan osattomaksi yleisestä hyvästä, onnesta, hyväksynnästä ja rakkaudesta erilaisiin syihin vedoten. Homot eristetään heterokaveriporukoista. Liian monet on ajettu itsemurhiin. Itsesäällisiksi juopoiksi, tai ympäristöään terrorisoiviksi kiiluväsilmaisiksi kostajiksi, potkimalla heidät työpaikoistaan milloin minkäkin syyn nojalla, kun homous on paljastunut johdolle”, Miisu vastasi.

”Olivatko sinusta mustat ja Obama todellisia homomaailman vapauttajia?”, kissa-avaruuden käskynhaltija ja kissanpissinylimajuri kysyi Miisulta.

”Mustien kirkko toimi yhteiskunnallisena muutosvoimana, mikä pelasti samalla sekä yksilöä että yhteiskuntaa. Amerikkalaisen mustan kirkon näkyvä hedelmä on Yhdysvaltojen humaani-kristitty ja edistyksellinen vaikuttaja, presidentti Barack Obama, jonka senaattorikaudella 2006 julkaisema teos:” Rohkeus toivoa -ajatuksia amerikkalaisen unelman pelastamiseksi”, käy hyvin käytännön esimerkiksi siitä miten humaani ja edistyksellinen kristinuskko voi rohkaista ihmisiä hyväksi katsomiensa yhteiskunnallisten uudistusten puolesta, löytäen teoilleen perustan silti

raamatusta. Siksi ei olekaan ollut yhtään hämmentävää seurata miten Obama käy yhdessä homojen kanssa kamppailua maailmanlaajuisesti homojen yhteiskunnallisen tasavertaisuuden ja täyspäisten demokraattisten oikeuksiensa toteutumisen puolesta viimeisenä umpimielisen vanhoilliskristillisyyden saastuttamana linnakkeena tiedetyssä USAn ns. raamattuvyöhykkeellä melkein verissä päin, juhlistamalla näiden konservatiivisten ja heteroperhearvojen nimeen vannovien lahkolaisten äärikristittyjen suureksi mieliharmiksi avoimesti kesäkuuta ”amerikkalaisten pridekuuna”, Miisu sanoi lopuksi.

”OHO! Mark Twain oli siis oikeassa. Maassa maanihmisten keskuudessa mikään ei ole muuttunut suuntaan tai toiseen. Vihanpito vain jatkuu ja saa uusia muotoja. Ja kun yksi ryhmä pääsee sorrarun ikeen alta hetkeksi hengähtämään, tämä uusien naamin muille ilkkuva ja verikirvestä heilutteleva silmitön väkivalta etsii uudet syylliset sadakseen syödä mahansa täyteen punaniskojen lempiruokaa, verimakkaraa - ihan kuin painajaisuutenani nämä päiväni alkoivat ihan samalla tavalla kuin melkein kaikki muutkin elämäni aiemmat aamut muutamaa poikkeusta lukuun ottamatta. Muistan miten kello soi kukonlaulun aikaan. Aurinko nousi verkkaisesti jostain mutkien takaa ylös, ja kun minä siinä jossain vaiheessa ensisekuntien jälkeen heräsin ja ihmettelin uutta päivää silmät apposen ammollaan ihan kuin pikkulapsella makeasti nukutun yön jälkeen, päässäni soi aina sama iänikuiselta tuntuva sävelmä, ihan kuin se olisi istutettu minuun joskus kauan sitten sisälleni ilman, että tiesin mistä oli kyse tai mikä tuo ihana sävelmä oli, sillä en koskaan kuullut siitä mitään muuta kuin sen lumoavan kauniin lyhyen alun johon aina lopulta harmittavasti heräsin juuri, kun olin harhakuvitelmissani pääsemässä jyvälle

”Koska meillä ollut yhtään puhdasta nautintoa tai hyvää mihin ei olisi sekoittunut hivenen pahuutta, oli mielestäni hyvä kysymys puhkesiko maailman harvinaisin herkku, oikeamielisyys kukkaansa jalomielisyytenä vain rakkaudessa himokkaassa ja intohimoisessa rakkaudessa Sirkka Turkan Rakkaus Nuori runon tavoin: ”Sinusta tuntuu kuin kadut olisivat kapeammat ja kahvilan kohdalla meri hengähtäisi kerran syvempään. Ja kahvilassa valot himmeämmät, levyautomaatin ääni tahraainen. Hiukset hämillään jatka katua sumuisesta kohdasta toiseen ja surusi rypistynyt mahtuu tasakuun.” Mutta jos rakkaus oli nuorta ja intohimoista, ei siitä voinut kertoa kukkaan kauniimmin kuin intohimon katolisissa poikien sisäoppilaitoksissa itse kokenut ja myöhemmin siitä kieltäytymään koko elämäkseen joutunut katolinen pappi, jolle muisto menetetystä intohimosta oli elävämpi kuin oma kieltäytyksensä, kuten Emmaus-liikkeen perustaja Abbe Pierre, joka kirjoitti:” Tiedän mitä on intohimo. Rakastuin kolmetoistavuotiaana erääseen poikaan, koska hänen lauluäänensä oli niin kaunis. Hänen sopraanoäänensä oli niin puhdas, että sitä tultiin kuulemaan kaukaa. Kyse ei ollut fyysisestä rakkaudesta, sillä poika ei ymmärtänyt siitä yhtään mitään. Kyse oli intohimosta - ilosta, joka samalla poltti ja jääti sydämen. Hullusta, mielipuolisesta rakkaudesta, joka teki sairaaksi, ja sai ajattelemaan vain sitä joka hetki kolmen vuoden ajan.”

mistä tässä kaikessa oikein oli kysymys. Ja aina kun minulle vain tarjoutui elämän rasittavien rutiininomaisten pakkopullien väliajoilla paeta omaan sisäiseen maailmaani etsimään tuon mystisen lauluni alkuperää, istuin sitä etsimässä kuumeisesti läpi kaikki mahdolliset konsertit jähmeästä jytinästä hienovaraisiin säveliin, kuuntelin radiosta kaikki mahdolliset musiikkiohjelmat, lainasin kirjastosta kaiken musiikkiin liittyvän - valitettavasti tuloksetta - sillä en koskaan päässyt lähellekään aamuisin kuulemaani sykähdyttävän melodian tunnelmia, saati saanut pihahdustakaan selville sen hämärältä päivänvalossa täydessä tietoisuudessa näytävästä teemasta tai edes sen sävellajia, sillä sävelmä katosi yhtä nopeasti jälkiä jättämättä mielestäni kuin se aika, jonka tämän musiikin selvyuden metsästämiseen turhaan silloin hukkasin. Ja että siitä edes kerran elämässämme saisimme kunnolla nauttia täysillä sielumme salaisia sopukoita myöten, eikä sen väliä että siitä joudumme usein maksamaan valitettavan kovan hinnan, joskus jopa elämän ja usein myös toisen elämän, eikä sen väliä ettei sen jälkeen enää mikään ollut entisellään eikä tuntunut miltään, eikä sen väliä että tuhosimme siten aina samalla tavalla lopullisesti itsemme, kuten olimme tehneet koko elämämme pala palalta koko ajan murusina hiekkaan valuen ja hajoten pieniksi, ihan pieniksi paloiksi kaiken mitättömyyden ja ei tärkeän keskellä, niin että mekin sulimme omissa haaveellisissa höpöjutuissamme ja haluissamme vain sinne jonnekin, jota ei kohta enää ollut muiden nimettömien kohtaloiden sekaan unohtumaan ja katoamaan. Ja siksi meillä oli aina näin loppumetreillä kova kiire, kun hiekka alkoi tiimalasissa valua kovaa vauhtia. Ja joku ulkopuolinen kaikenpilaava ilkeyshenkilö kertoi meille, että aikaa oli tasan vain sen ja sen verran, että huomenna et ehkä enää noussutkaan

sängystä ylös. Ja siksi sen oli nyt tapahduttava sata kertaa, sata kovaa lasissa, tuhatta ja sataa, täyttä häkää päin mitä ihmeellisimpiä kummallisuuksia. Ja aina vain syvemmälle ja syvemmälle ei oikein mihinkään selvään ja helposti selitettävään. Ja lopulta kadotuksen ja rotkon reunalle, mistä meitä jo pienenä hienovarasesti varoitettiin, kun joku äkkäsi pitkät ja viipyilevät katseemme ei niin sallitussa, tai jokin muu pieni yksityiskohta kavalsi meidät ettemme ehkä sittenkään kuuluneet tuohon porukkaan, ajatelleet samoin, tunteet kuten he. Mutta mikä pahinta, että olimme jotain ihan muuta kuin mitä he meissä pelkäsivät, että vain tipahdus pelastaisi sen mitä ei ollut enää pelastettavissa, että kaduimme sen jälkeen kovasti kiroillen, hampaat irvessä, itku kurkussa joka sekuntia jotka heitimme hukkaan sen typeryyden kanssa, että luulimme selviytyvämmestä kaikesta ehjin nahoin näiden ällötysten helmakuristuksessa, jotka imivät meiltä kaiken sen minkä arvoista unelmamme joskus kauan sitten olivat vielä olleet, kuten luulimme. Mutta ei senkään väliä, sillä millään ei enää tässä vaiheessa ollut mitään väliä. Peli oli jo menetetty. Tästä lähin edessä oli vain pitkä matka pimeää tunnelia pitkin kunnes ei ollut eikä tullut enää yhtikäs mitään, eikä minuakaan. Mutta maailmankaikkeus oli, ja se jatkoi vain samaa rataa, ja toisti samaa näytelmää, vaikka silläkään ei ollut väliä, ei sinulle Miisu ja Misse, ei minulle, ei siellä silloin oleville, eikä kenellekään, joten miksi se kaikki oli sitten kerran koettava, kärsittävä ja käytävä läpi niin pohjamutia myöten että joutui kieltämään itsensä ja elämäänsä sen nimissä elämättömän elämän”, kissa-avaruuden käskynhaltija ja kissanpissinylimajuri sanoi lopuksi ennen kuin SMAISMRMIL-MEPOEUMIBUNENUGTTAUIRAS-kanavan lähetys loppui.

Kahdeskymmeneskolmas luku: Terve kaksoiskansalaiset!

On suuri sääli, etteivät maanihmiset, jotka ovat huolissaan vain itsestään, tunne olemattomuuden kaikkeutta!

Nyt noista tapahtumista on jo sata vuotta eikä kukaan muu muista niitä kuin minä, kissa-avaruuden käskynhaltija ja kissanpissinylimajuri täältä maanihmisille tuntemattomasta jostakin kuudennenkymmenennen tähtitaivaan takaa tirljoonan vuoden päästä.

Ensimmäiseksi minun pitää kertoa miksi minun piti olla yhtä juonikas kuin Ernest Oscar Wilden Ernest-näytelmässä: koska maanihmisillä on sisäsyntyinen kammo kaikkea erilaisuutta ja kummallisuuksia kohtaan luola-ajoista lähtien antamalla erilaisille ja heitä kummallisina poikkeuksina pitämilleen luvan puhua, vaan ei sanoa mitään.

Nyt tämä aikoinaan luonnollinen ja tärkeä ominaisuus on saanut hyvinkin outoja painotuksia ja vaarallisia vääristyksiä muuttuessaan ”hyvien tapojen ja säädyllisyyden vaatimuksena” epäluonnolliseksi jarruksi muullekin ihmisyydelle ajatuksella: ei ole kysymys siitä, mitä teet, vaan mitä olet muiden mielestä!, varsinkin nyt kun valheilla ja puolitotuuksilla pärjää suuren

lintuvaltion presidentinvaaleissakin.

Mikään ei ole muuttunut maanihmisten mielissä vaikka aika menee menojaan, sillä maanihmisten aika ei pyyhkäise mennessään niitä tummia varjoja, jotka koko ajan vaanivat odottamassa tilaisuuttaan tuhota kaikki kaunis maanihmiseltä, koska on hän niin heikko ja koko ajan altis houkutuksille, ettei ymmärrä elävänsä keskellä ”ei koskaan – ei koskaan”-tilanteita - ettei koskaan ole ymmärtänyt surra vaikka kuiskaus on kasvanut huudoksi ja käsi puristunut taskussa nyrkkiin.

Epäily-totuus - akselilla jotkut maanihmiset ovat alkaneet ymmärtää miten vaarallista on yrittää normalisoida kaikki outous, sillä ilman tätä arvokasta outoutta ei olisi olemassa sellaisia kuin Jeesus tai Aku Ankka, vaikka ne jotka ”omistavat totuuden” pitävätkin vaarallisena uhkana näitä rohkelikkoja, jotka eläen niin kuin elävät, antavat myös toisten elää niin kuin elävät tuoden ilmi toisenlaisen elämäntavan, joka radikaalisti torjuu normaalistetun maailman mielikuvat oikeasta elämästä salaperäisinä silmäyksinä ympäristölleen, jolla tavalla lausumaton on totuttu ilmaisemaan sisäisen ja kielletyn totuuden ilmentyminä.

Ja näissä katseissa on usein samalla jotain sekä aseistariisuvaa että haastavaa. Katset ovat yhtä aikaa sekä vilpittömiä että välinpitämättömiä ja kutsuvia.

Kissa-avaruudesta katsottuna asia tuntuu perin omituiselta, koska meillä ei ole sukupuolia, vaan ne syntyvät ja kuolevat miten vain niiden kantaja itse haluaa. Niin minäkin voin olla samaan aikaan sekä oma itseni että sen kopiot. Oman itseni äiti ja isä, oma rakastettuni ja vieläpä samaan henkeen oma esi-isäni, ja kaikki samanaikaisesti.

Maanihmisiä vaivaa vapauttavan naurun pelko. Koska se paljastaa, ettei identiteetti olekaan vakava asia. Tai ainakaan liian vakava asia kissa-avaruuden näkövinkkelistä katsottuna.

Ja mikä kummallisinta: maanihmisten kielellisten järjestelmien takana ei ole mitään ehdotonta totuutta - kaikki yritykset etsiä sitä palvelevat vain turhia kuvitelmia ”yhteisestä marssijärjestyksestä” heidän itsensä luomassa näennäistodellisuudessa, jossa kaikkien, myös outojen, tulisi heidän mielestään asua ja viihtyä, vaikka juuri tämän näennäistodellisuuden sukupuoliroolit eivät ole koskaan olleet olemassa niin kuin he yrittävät vuosisadasta toiseen tiukasti toisilleen väittää - ennen kuin niitä alettiin joukolla ja pikkupakosta yleisesti matkimaan.

Silloin syntyi outojen vastarinta. QUEER. Nämä maanihmisten tuskan ja ahdistuksen varaventiileinä toimivat jeesukset ja aku ankat rakastamaan maailmaa kauniin omintakeisella tavallaan - ja siitä väistämättä seuranneet häpeä ja häveliäisyys, jotka synnyttivät syrjityissä oudoissa parantavan kyvyn tuntea haavoittuneisuutta muiden kärsivien puolesta.

Näitä alta silmäkulmain katsottuja miljoonia piilossa pysytteleviä omituisia, joiden silmäkumista vilahtaa tarkoin katsottuna aina silloin tällöin mysteeristä riemua - ikään kuin he juuri sen takia tietäisivät jotain mitä muut eivät tiedä jostain onnenteilasta, josta on henkensä uhalla pysyttävä vaiti - muista poikkeavia, eli kissa-avaruuden näkövinkkelistä katsottuna normaaleja epänormaaleja maanihmisiä suvaitaan vain jos heidän on syleilty hampaattomiksi ja harmittomiksi jeeskuluttajiksi.

Ehkä siksi maailmankaikkeuden Jumala oivaltavuudessaan luodessaan maanihmisen, pani häneen herätyskelloksi ripauk-

sen rohkeutta ja pelkuruutta, saaliinhimoa, lempeyttä, rehtiyyttä, oikeudenmukaisuutta, oveluutta, petollisuutta, jalomieli-syyttä, julmuutta, pahuutta, häijyyttä, himoa, armeliaisuutta, itsekkyyttä, jaloutta, kunniaa, rakkautta, vihaa, alhaisuutta, uskollisuutta, totuudenkaipuuta sekä vilppiä.

Maan ihmisille asiat vain tapahtuivat tässä ja nyt, ja siksi laajemmille kokonaisuuksille ei ollut aikaa, eikä kukaan vilkuillut taakseen, sivulle tai katsellut asiaa nokkaansa pidemmälle totuista mukavuussyistä, siitä huolimatta, että Aristoteles Nikomakhoksen etiikassa väitti maan ihmisen kykenevän tekemään paljon kasvaakseen kunnolliseksi.

Pelottava aika, joka oli kuin tehty eksymistä varten, oli maan ihmisen maailmansielu, missä heidän tuli kokea tämä unoh-tumaton kevään sinfonia aina uudelleen ja uudelleen ymmär-täen ettei koskaan saanut sitä mitä halusi, vaan sitä mitä ei halunnut.

Kukaan heistä ei kuitenkaan oppinut tärkeintä: mystistä ei ole se millainen maailma on, vaan että maailma on.

Jotkut heistä ovat ymmärtäneet hyvin ajan luonteen, kuten antiikin Rooman stoalaisfilosofi Lucius Annaeus Senecan kir-jassaan Kirjeitä Luciliukselle.

”Seneca tervehtii ystäväänsä Luciliusta. Toimi näin, rakas Lucilius: vapauta itsesi itsellesi, kerää ja pelasta aika, joka si-nulta on tähän asti joko viety, varastettu tai mennyt menojaan. Vakuuta itsellesi, että asia on kuten kirjoitan: jotkin hetket riistetään meiltä, jotkin viedään käsistämme, jotkin valuvat hukkaan. Häpeällisin on kuitenkin menetyks, joka johtuu huolimattomuudestamme. Edelleen, jos tahdot olla tarkkaa-vainen, huomaat että suuri osa elämästämme livahtaa pahan-

teossa, suurin osa ollessamme tekemättä mitään, mutta koko elämämme tehdessämme jotakin muuta kuin pitäisi. Voitko osoittaa minulle ketään, joka antaisi jotakin arvoa ajalle, joka arvostaisi kutakin päivää, joka ymmärtäisi kuolevansa päivittäin? Sillä erehdymme siinä, että näemme kuoleman kaukana edessämme: suurin osa siitä on jo mennyt; kaikkea takanamme olevaa aikaa pitää kuolema hallussaan. Tee siis niin kuin kirjoitat tekeväsi - rakas Lucilius - ja hyödynnä kaikki hetkesi; sen seurauksena tulet vähemmän riippuvaiseksi huomisesta, jos otat tämän päivän haltuusi. Kun haltuunottoa lykätään, elämä kiittää ohi. Kaikki muu, Lucilius, kuuluu toisille - vain aika on omaamme; luonto on antanut haltuumme tämän yhden ainoan ohikiitävän ja liukkaan hetken, jonka meiltä karkottaa jokainen, joka tahtoo. Niin suuri on kuolevaisten typeryys, että saadakseen aivan mitättömiä, arvottomia ja varmasti korvattavissa olevia asioita, he myöntävät jäävänsä niistä velallisiksi, mutta kukaan, joka on saanut aikaa, ei katso olevansa mitään velkaa, vaikka se kuitenkin on ainoa asia, jota kiittollinenkaan ei voi maksaa takaisin.”

Aika temppuili vain heidän kokemustensa ja muistojensa välillä. Todellisuudessa henki ja materia vain sopeutuivat ajan pyörteissä sen edellyttämiin tarpeellisiin muutoksiin

Vain herra Katti Kattilakoski tajusi sen, ettei tätä kaikkea mitä hän luuli kokeneensa ollut koskaan tapahtunut, vaan että hänen muistonsa olivat eräänlainen aikakello, josta hän saattoi vetää mistä paikasta tahtoi ja aina siihen ilmestyi se aika, jonka hän halusi nähdä.

Hän ymmärsi myös Albert Camusin tavoin, että jos maanilmäinen saa elää edes yhden päivän vapaana, hän voi hyvin

istua sata vuotta vaikka kurjimmassa vankilassa.

Juuri siksi jokainen epäonnen sekunti, epäily, hymynkare, tuulenpuuska, aavistus, pelko tai hiomaton ajatus päässä oli tuhat kertaa tärkeämpi kuin onnen hetket, pepsodenthymy, kaunis ilma, varmuus, voima ja tarkoin hiottu täsmälause.

Herra Katti Kattilakoskelle jokainen kokemus ja kohtaaminen elämässä jätti häneen yhtä katoamattomat kuin salaperäiset ja kätkeytyt jälkensä - jokainen eletty ilmiö näkymättömät merkkinsä niin, että siitä muodostui myös puhdistava liian itsestään selvän yhteyden ja erinomaisuuden kieltäminen.

Herra Katti Kattilakoski oli näiden oivallustensa jälkeen aivan oikein käsittänyt täydellisesti sen, ettei aika ollut mitään muuta kuin hänen sisäisen aistinsa muoto, jonka avulla hän kykeni järjestämään haluamallaan tavalla ulkomaailman antaman materiaalin päässään mihin muotoon vain itse halusi.

Ymmärrätteköhän mitään, jos väitän olleeni itse yhdessä sekä tarinan herra Katti Kattilakoski että Pöllö Miikkulainen ja Mii-su sekä Misse? Ja että minä jos kuka olin kummallinen.

Kyllä se on mahdollista ja totta. Aika, joka on sekä keitto että keittokauha, ja josta muodostuu omien henkilökohtaisten muistojen ja kokemusten, tuoksujen ja äänten kudelmanäet asia, jota maanihmiset eivät vielä olleet ymmärtäneet täydellisesti.

Tai oikeammin ei lainkaan kuin se oikeasti oli: sitä miten sitä pystyi käyttämään mielensä mukaan miten vain halusi ja mikä oli tarve monessa eri tasossa ja eri aikavyöhykkeillä surffaten kuin netissä, vaikka maanihminen oli aikojen kuluessa vähitellen onnistunut ottamaan haltuunsa jotain osia sekä ulkoisesta että sisäisestä luonnostaan kovien taistojen uuvuttamana uh-

maamalla ajan hengelle tyypillisiä itsestäänselvyksiä.

Siksi meillä oli SMAISMRMILMEPOEUMIBUNENUGTTAUIRAS - kanava. Ehkäistäksemme tämän ”marsilaisuudeksi” nimittämämme kauhuilmiön leviäminen maan ihmisten keskuudessa.

Marsista tuli ajan myötä maan ihmisten keskuudessa mystinen planeetta. Olihan Maan ja Marsin välillä lähimmillään vain 55 miljoonan kilometrin matka. Mars oli viimeinen etuvartio ennen asteroidivyöhykkeen tuhansia kivenmurikoita.

Marsin takana avautui autio avaruus, missä planeettojen välimatkat ovat satoja kilometrejä. Siksi mars oli samalla kuin toiveuni ja painajainen.

Esimerkiksi viikinkien myyttisessä maailmassa Marsin vastine oli Tyr, sodan- ja taistelunjumala, joka oli Odinin poika. Tyr ansioitui jumalten asuttamaa Asgaardia terrorisoineen Fenrir-suden suitsimisessa. Juuri Tyr laittoi kätensä hämäykseksi Fenririn kitaan, menettäen sen, muiden jumalien sitoessa Fenririn kääpiöiden punomalla taikanauhalla.

Ennen vanhaan maan ihmisten viisaimmat arvelivat aurinkokunnan syntyneen saksalaisfilosofi Immanuel Kantin esittämän ja ranskalaisen Pierre Simon de Laplacen edelleen kehittämän ”nebulaarihypoteesin” mukaisesti kutistumalla pyörivästä tähtienvälisestä kaasu- ja pölypilvestä.

Pilvien ajateltiin jäähtyneen ulkolaidoiltaan lähtien siten, että uloimmat planeetat olivat sisempiä vanhempia ja siksi kehityksessään pidemmällä.

Eräs maan ihmisten viisas jopa väitti Marsissa olevan vain yksi ainoa elollinen olento, jonkinlainen jättimäinen vihannes, joka imi napajäätiköiden sulamavesiä ympäri planeetan ulot-

tuvilla haarakkeillaan.

Myöhemmin tätä outoja ja vieraita kummeksuva ”marsilaisuus” uskoi Maan ja Marsin välillä asustavan kosminen riiviö, eräänlainen suuri galaktinen kiusanhenki, joka popsi ahnaaseen kitaansa maasta lähetettyjä planeettaluotaimia ja kirjoitti.

”Ennen kuin punainen planeetta Mars, joka on aurinkokuntamme planeetoista neljäs ja samalla maankaltaisista planeetoista uloin, päättää kieroksensa viimeisen periodinsa lopussa, se hallitsee maailmaa ja tietoisuuttamme ja marsilaisuus valtaa kaikkien mielet. Silloin vaipuu lasten iloiset ja maan ylle laskeutuvat tummat pilvet. Oudot ja muut kummajaiset tulevat kerääntymään Vesimieheen muutamiksi vuosiksi ja toiset Kraapuun vielä pidemmäksi aikaa peloissaan. Tällä hetkellä johtajamme on Kuu, ja ennen kuin se on päättänyt koko kieroksensa, saapuu Aurinko ja sitten Saturnus. Taivaallisten merkkien perusteella Saturnuksen julma hallituskausi tulee uudelleen takaisin, kun kaikki hyvä on hävitetty maanihmisten keskuudesta ja maailma vetäytyy lopulliseen kuolinkamppailuunsa.”

”SMAISMRMILMEPOEUMIBUNENUGTTAUIRAS!”

Tällaisen viestin noitavainon kohteeksi ”sen ajan marsilaisen” taholta joutunut tähtitieteilijä Galileo Galilei lähetti kollegoilleen, kun hän oli lähettänyt salaa kollegoilleen viestin havainneensa totutusta poiketen Marsin uloimman planeetan kolminkertaisena.

Latinankielisen viestin ”Altessiumum planetam tergeminum obdervavi” hän oli varmuuden vuoksi piilottanut vainoojiltaan anagrammiin ”SMAISMRMILMEPOEUMIBUNENUGTTAUIRAS!”

Galileo Galilei ei ollut yksin. Pinnan alla kyti kapina sen ajan

totuuden omistajia vastaan. Johannes Kepler, kuuluisa tähtitieteilijä hänkin, onnistui muotoilemaan samoista kirjaimista lauseen: ”Terve kaksoiskansalaiset, Marsin lapset (latinaksi: Salve, umbistinuem geminatum Martia poles)”, jolla kaikki sen jälkeen, sen ajan oudot ja häpeässä elävät, tervehtivät toisiaan.

Tämän päivän ”marsilaiset olivat se kiinalainen juttu, mikä piti ratkaista ihmisten puolesta, kun he eivät osanneet tai eivät joko uskaltaneet tai halunneet laiskuuttaan, tai kun kukaan ei enää tiennyt miten. Siksi me horjumme ja astumme harhaan.

Myös TÄHTI-MISSEN tulevaisuus riippui siitä, miten saimme lopulta punottua tämän arvoituksen langat yhteen ja ratkaistua sen, kuka oli aiheuttanut rakkaalle kotiplaneetalle ni Suomen kaltaisen kesän, kun uni ja todellisuus menisivät sekaisin, ei vain mukavat pienet päiväunet, vaan myös suuret ja ikävät painajaisunet, joita jokainen ihminen ja kissa näki huonosti menneen tai painostavan päivän jälkeen, kun asioita ei voinut muuttaa tai joutui tahtomattaan kuulemaan tai katsomaan ikäviä asioita, sellaisia joiden kanssa ei ikimailmassa olisi koskaan, ei silloin, ei nyt eikä tulevaisuudessa, halunnut olla missään tekemisissä.

Ja koska filosofiasta ei tullut päättäviä poliitikkoja, eivätkä ne, joita nykyään kutsuttiin hallitsijoiksi, ryhtyneet vakavasti harrastamaan filosofiaa, niin että poliittinen valta ja viisus olisivat sulautuneet yhteen, ne keskinkertaisuudet, jotka pitivät kynsin ja hampain kiinni saavutetuista eduistaan enemmistön nimissä, olivat se todellinen tulppa, minkä vetämiseen minunkin piti keskittyä, muuten ei tavallisen kansan kärsimyksistä tullut loppua, puhumattakaan nurkissa lymyilevien ja ojanpie-
liä kulkevien outojen ja omituisten.

Erään selityksen mukaan maanihmisten suunnaton väkivalta, ilkeydet, murhat, rosvoukset ja kaikki muu paha toteutui siksi, etteivät normaaleina itseään pitävät maanihmiset joko osanneet tai uskaltaneet tehdä yhtään mitään asioiden muuttamiseksi, koska itse olivat vielä toistaiseksi perheineen ja ystävineen turvassa.

Käytännössä kukaan heistä ei ollut normaali ihminen eikä normaaleja ihmisiä löytynyt mistään. Sillä normaalit ihmiset ovat kaikki oikeasti ns. epänormaaleja; erilaisia ja erinäköisiä, mutta heitä kaikkia yhdisti valtava halu elää rauhassa ja tehdä asioita, joista he itse - eivät siis ne muut normaalit ihmiset - pitivät.

Normaalialia oli siis se, että ymmärtää normaalin olevan aina erilaista ja yksilöllistä, eikä niin kuin moni ovela ja ilkeä ihminen, joka haluaa ohjailla heikompiaan tai laiskimpiaan, yhdessä kauko-ohjattua ja hampaat irvessä syötettävää ilotonta pakkopullaa syömään.

Tämä oli tämän jutun juju.

Se ns. kiinalainen juttu.

Ja näitä kauhuesimerkkejä riitti.

Kuten elintarviketeollisuus.

Harva teollisuudenala tekee niin tyhmästi, että se tappaa asiakkansa omilla tuotteillaan! Ja harva asiakas on niin tyhmä että maksaa muiden aiheuttamat sairaudet omasta pussistaan, kuten näillä kylmillä pohjoisen lakeuksilla on ollut tapana, koska niin meille on tällaista vääränlaista kuuliaisuutta ja nöyryyttä päähän iskostaen opetettu, ettei kukaan vain poikkeaisi ruodusta ja alkaisi ajatella omilla aivoillaan oman kukkaronsa hyväksi!

Ratkaiseva hetki oli se kun saavuimme iltamyöhään Raahen teatterin kiinalaisten kissojen kunniaksi järjestämään erikoisyö-näytöksen, ja kun näin maapallon pahimman painajaisunien Tiinan huseeraamassa tärkeänoloisesti muita kyynärpäillään lippujonossa tuoppien ja huutaen.

”Liput tänne ja äkkiä siitä! Ja sassiin kans! Ei tässä ole aikaa iäisyksiä odotella kun on näinkin tärkeä edustustehtävä minulle kaupungin puolesta annettu hoidetavaksi. Tietenkin suurella luottamuksella ja kokemuksella: kiinalaiskissojen vierailu kauniiseen kotikaupunkimme, mikä voi parhaimmillaan minun ansiostani tuoda tänne jonkun tehtaan tai lisää kiinalaisravintoloita niin, että tälläkin luukulla voi olla sipinää ja suhinaa ensi vuonna niin että lippukassan kantamisen tarvitaan sen jälkeen kokonainen armeija hyvin harjoitelleita teräsmiehiä SSAB:n kuntosalilta!”

Myöhemmin kun esityksen jälkeen illalla käsittelimme Miisun raporttia täällä jossakin kuudennenkymmenennen tähti-taivaan takana tirljoonan vuoden päässä, Miisu teki kohtalokkaan virheen, josta se oli maksaa sinisilmäisyyttään yhdellä yhdeksästä kissanhengestään.

Miisu ei ollut huomannut kiinalaisten vakoojakissojen olevan aseistettuja päästä varpaisin.

Olin varoittanut Pöllö Miikkulaista paljastamasta omaa sisäistä kissaansa, mutta Pöllö oli varomaton, kun Miisu antoi raporttiaan: ”Pöllö Miikkulainen katsoo vain kissaelokuvia, sen lempielokuva on japanilaisia piirroselokuvia tekevän Hayao Miyazakin kissoista kertova elokuva, ja se naukuu unissaan - ihan totta - minusta tuntuu aina välillä, että se on itsekin kissa, se ei vain tiedä sitä valveilla ollessaan, että se on kissa ihmisen

valekaavussa: ehkä se on tiputettu tänne kissa-avaruudesta joskus triljoona vuotta sitten...”

Kiinalaiset vakoojakissat nappasivat tämän viestin kypäriensä lähettimillä ja ottivat Miisun ja Pöllön vangeiksi ja monistivat heistä kopiot arkielämään niin taitavasti, ettei kukaan, en edes minä, joka olin sekä kissa-avaruuden käs kynhaltija ja kissanpissinylimajuri, Misse että Pöllö Miikkulainen vain eri aikoina ja eri materiana ja henkenä, en tajunnut, että itse asiassa MINUT JA MIELENI OLII KAAPATTU BEING JOHN MALKOVICH - elokuvan tapaan KIINALAISTEN VAKOOJAKISSOJEN KAUTTA AIKOJEN OVELIMMISSA JA SALAISIMMASSA OPERAATIOSSA, ja että pääni sisällä työskenteli parhaillaan yli tuhat kiinalaista minikokoista ja vaaleanpunaista lehmäksi pukeutunutta tietoeskperttiä yrittäessään selvittää sitä puuttuva salasanaa, mikä lopulta löytyi Pöllön pehmolelusta, triljoona vuotta turhaan kissojen ja koirien kanssa ympäri kissa-avaruutta.

”Ja nämä hassut pehmoiset kissajutut mitä se pitää ympäri taloa.”

”Mitä ne ovat?”

”En oikein tiedä tarkkaan.”

”Vakoilijoita valekaavussako?”

”Ehkä. En osaa vielä sanoa, mutta niissä lukee aina MADE IN CHINA.”

”Kiinalaisia! Kerro tarkemmin.”

”Sillä on näitä pehmoleluja kaikkialla; autossa, makuuhuoneessa, työpaikalla, mökillä, Wellnes-keskuksen pukukaapissa. Ja kaikkialla missä se vain liikkuukin.”

”MIRDU?”

”Joo! Sehän se oli se sen lempikissalelun nimi mikä sillä on aina mukana. Se on joku ihmelelu kun se puhuu...”

”Mitä se sitten aina sanoo?”

”Moi olen MIRDU!”

”Se on se!”

”Mikä?”

”Se puuttuva salasana minkä olin unohtanut muistini salaisiin sopukoihin. Se, mitä olen jo triljoona vuotta turhaan kissojen ja koirien kanssa ympäri kissa-avaruutta metsästänyt! Se sama minkä perässä kiinalaiset vakoojakissatkin ovat.”

”Miksi?”

”Pinnallinen syvämietteisyys antoi näiden tollojen ja mieli-puolten tai yksinkertaisten ja typerien kajastaa läpi. Sillä kaiken runouden alkuna piti olla kumota järkevästi ajattelevan järjen kulku ja lait, sekä suistaa meidät takaisin fantasian kauniiseen sekasorttoon, ihmislunnon alkuperäiseen kaaokseen, jolle en tuntenut kauniimpaa symbolia kuin vanhojen Jumalten värikään vilinän.”

”Mitä tarkoitat?”

”Kiinalaiset arvovieraiksi naamioituneet vakoojakissat kuvasivat kaiken uskollisesti videoilleen välittäen suoraa kuvaa jonnekin sinne lähelle Kiinan muuria sijainneeseen ja Kiinan mittakaavassa tavalliseen pikkukaupunkiinsa, jossa oli vaatimat-
tomasti vain alle miljoona asukasta. Se oli päivän sana: kaiken kopioiminen orjallisesti. He tekivät klooneja kaikesta minkä näkivät: ihmisistä, elämistä ja kasveista, ja pienensivät ne sitten ja lennättivät ne kotimaahansa orjiksi. Palvelemaan yhtä maailman suurimmista orjayrityksistä KIINAN KANSANTASAVALTAA, jossa paperilla kaikilla oli sama oikeudet, mutta käytännössä ei.”

”AHAA! Siksi siis nämä Tiinan höpinät haploryhmistä, mitkä olivat ihmisen perimän tyyppi, joka oli eri alkuperää olevilla väestöryhmillä erilainen. Haploryhmiä vertailemalla on koetettu selvittää kansojen sukulaisuuksia ja alkuperää.”

”Ja arvaa ketä kiinalaiset muistuttavat eniten?”

”No?”

”Eivät ketään maanihmisiä, koska ne ovat aikoinaan karkotettuja kissa-avaruudesta!”

”KIINALAISETKO AVARUUSKISSOJA!”

”Kyllä!”

”Mistä syystä ne karkotettiin?”

”Koska ne halusi tehdä kaikista samanlaisia kuin itse olivat. Kloonata kissoja. Rakentaa tarinan yhdestä kissarodusta, yhdestä kissaperheestä ja yhdestä kissasta eikä KISSOJEN KISSASTA, kuten kissa-avaruudessa on tapana vapautta ja oikeutta omaan elämään kutsua.”

Sattui sopivasti, että muu perhe Pöllö Miikkulaista lukuun ottamatta lähti matkalle Sonkajärven mökille rentoutumaan muutamaksi aurinkoiseksi kesäpäiväksi samaan paikkaan samaan aikaan, kun kiinalaiset vakoojakissat aloittivat vaaleanpunaisten minilehmiensä lennättämisen Suomen läpi. Sonkajärvi oli vain välilaskupaikka, missä lehmät lepäsivät matkan rasituksista ja söivät viisi mahaansa täyteen pitkän loppumatkan varalle.

Eikä tämäkään Sonkajärven mökkimatka jäänyt tietenkään ilman kommelluksia, kun perheen järjestystä ylläpitänyt ja kau- niisti sanottuna ainoa täysin tolkuissaan kulkenut järjellinen olento, eli äiti Pöllö Miikkulainen jäi kotiin hoitelemaan huushollia ja ansaitsemaan perheelle rahaa käymällä töissä.

Husse-Rolle näki painajaisena enneunen, jossa esiintyivät suo-

malaisen arejenpilaajina kolme suomalaista perustyyppiä: ilkein juoruaja Timo Kärkkäinen ja suuri motkottaja Jukka Halonen sekä kamala kyttääjä Jari Karttunen.

Samaan aikaan kun herra Katti Kattilakoski lapasineen, saapui sekoiltuaan ensin Härmässä, vihdoinkin Savonmaan sydämeen Sonkajärvelle perjantaina, siellä oikein kuhisi kansainvälistä porukkaa pilvin pimein joka niemen notkelmassa, olihan viikonloppuna edessä vuoden kohokohta, se mistä pitäjä maailmalla tunnettiin - Eukonkannon maailmanmestaruuskisoista, josta oli iso ilmoitus torilla.

Ei varmasti edes tarvitse mainita, että kiinalaiset vakojaakissat naamioituneina voittivat kaikki Eukonkannon sarjat ylivoimaisesti apunaan serkkuni Herkko Hyväusko, tai sitä aiemmin tekemänsä klooni, jota en harmikseni silloin osannut erottaa oikeasta, sillä serkkuni klooni oli kaivanut serkkuni muistista kaikki hauskimmat yksityiset ja yhteiset töppäilymme.

Serkkuni Herkko Hyväusko itse makasi masentuneena kotonaan. Muistattehan tarinan, miten kerroin Herkon isän yrittäneen herättää Herkkoa joka aamu pakolla. Isä koputti joka aamu tasan seitsemältä Herkon oveen ja sanoi, että olisi aika jo herätä. ”En halua herätä, isä. Nouse ylös Herkko, sinun on mentävä kouluun. En halua mennä kouluun. Miksi et, kysyi isä joka aamu saman kysymyksen Herkolta. Kolmesta syystä, vastasi aina Herkko. Se on tylsää, lapset kiusaavat minua ja kaiken lisäksi vihaan koulua. Katsos on kolme syytä, miksi sinun on mentävä kouluun, isä vastasi. Ensinnäkin se on velvollisuuteksi, toiseksi olet neljäkymmentävuotias ja kolmanneksi olet sen koulun rehtori.”

Samaan aikaan maassa alettiin puhua Kosmoksen pimeistä

voimista, jotka uhkasivat maapalloa. Ensin Machoista eli massiivisista halon kohteista, jotka tarkoittivat jotakin galaksin halossa sijaitsevaa aineen tihentymää. Ja pimeästä energiasta, minkä salaperäinen antigravitaatio vastustaa painovoimaa ja on onnistunut muuttamaan hidastumisen kiihtymiseksi. Tästä kaikesta säikäh-täneet ihmiset alkoivat jälleen pitkän tauon jälkeen manaamaan maailmankaikkeuden loppua sekä etsimään suurta repeämää, missä ikuinen laajeneminen ja luhistuminen loppuromahdukseen eivät olisikaan ainoat mahdollisuudet: maailmankaikkeus voi päättyä kolmannellakin tavalla. Jos niin tapahtuisi kiihtyvä laajeneminen hidastuisi ja muuttuisi kiihtyväksi luhistumiseksi ja seurauksena olisi loppuromahdus.

Siksi tämä seikkailu.

”Moi olen MIRDU!”

”Se oli se!”

”Mikä?”

”Se puuttuva salasana minkä olin unohtanut muistini salaisiin sopukoihin. Se mitä olen jo triljoona vuotta turhaan kissojen ja koirien kanssa ympäri kissa-avaruutta metsästänyt! Se sama minkä perässä kiinalaiset vakoojakissatkin olivat juosseet yhtä turhaan koko kesän ympäri Suomea. Siksi planeettamme oli kloonattu niiden toimesta muistuttamaan Suomen kesää yötömine öineen.”

”Sekö oli tämän seikkailun selitys?”

”Siksi minä olen queer - KISSOJEN KISSA!”

Kahdeskymmenesneljäs luku: Sakiksen Panykissan terveiset

Hei!

Olen kahdeksanvuotias kreikkalainen kissa Kos-saarelta.

Omistajani Sakis tapasi tämän kirjan kirjoittajan Haraldin vuonna 2002 Kos-saarella Kreikassa.

Insinööriksi silloin vielä opiskellut isäntäni ei saanut oman alansa vastaavia töitä Ateenasta, vaan joutui tuhansien muiden samanlaisten kanssa etsimään töitä kesäksi Kreikan suosituilta lomasaarilta.

Harald oli saanut heinäkuussa viimeisen paikan Aurinkomatkojen täpötäydestä lentokoneesta ja majoittui pieneen Andromeda-hotelliin keskustan laitamille.

Sinä päivänä kun he tapasivat, Sakiksella oli viikon ainoa vapaapäivä ja sen hän halusi viettää yksin kaukana turisteista ottamassa aurinkoa kallioisella rannalla. Hän näet luuli ettei yksikään turisti edes vahingossa astuisi jalallaan siihen vaikeakulkaiseen kivikkoon, minkä hän oli valinnut vapaapäivänsä

rauhantyyssijäksi.

Yllätys ei ollutkaan mieluinen, kun risukosta kesken kaiken kömpi esiin läheisestä Andromeda-hotellista kinttupolkuja risukossa polkenut Harald, joka ruokki ja kuvasi kamerallaan pensaikkaan pennut tehnyttä valkoista emokissaa.

Ajan myötä emokissasta, Sakiksesta ja Haraldista tuli hyvät ystävät keskenään. Sakis vieraili Suomessa ja Harald vastaavasti Kreikassa aina kun oli lomaa.

Eräällä matkallaan Harald huomasi valkoisen emokissan hävinneen.

Samalla paikalla valitti yksinään ja peloissaan valkoinen kissanpentu, joka oli kuin ilmetty emonsa.

Kissanpennun hän kuljetti Sakiksen luokse turvaan.

Kissa sai vakituisen asunnon Sakisen luota ja nimekseen Milli. Kaikki meni aluksi hyvin.

Sekä Milli että Sakis kiintyivät syvästi toisiinsa, mutta sitten kohtalo puuttui peliin ärhäkkänä skorpionina, joka pisti Milliä eräänä iltana kuolettavasti.

Sakis lähetti suruviestin Haraldille Suomeen ja etsi sen jälkeen minut käsiinsä. Pienen ja vapisevan kissanpennun Kos-saaren kissalöytökodista.

”Tässä minä olen ja nautin auringossa kellimisestä, vaikkei sitä näistä kauniista mustavalkokuvista heti näe, sillä ne ovat tarkoituksellisesti riisutut väreistä, jotta mielikuvitukselle jäisi tilaa värittää ne. Minä näin kaiken Sakiksen parvekkeelta mutustellessani jalomansikkaa, ylivadellmaa ja sivumustikkaa. Sen kun aalloista nousi kokonainen musta kansa märkänä ja avuttomana - lisää tuli koko ajan. Pieniä itkeviä lapsia ja tutisevia vanhuksia uivat Kos-saaren edustalle rämissä ja hengenvaarallisissa veneen virkaa tehneissä uivissa kuolemanloukuissa. Sakis itki ja sanoi: ”Nämä ovat vasta ensimmäiset pakolaiset. Miten voimme auttaa heitä? Se suurin aalto on vielä tulematta. He ovat vasta matkalla!”

Mitä tapahtuu kun ihan tavalliseen raahelaisperheeseen tulee avaruus-kissa? Kuusivuotias naukumistieteiden ylimääräinen avaruustähtitieteen dosentti ja kissanpissiyli-luutnantti neiti Miisu-kissa, joka on maailmankaikkeuden viisain tiedekissa ja ihmisyyden hyviä puolia ylistävä lämminhenkinen filosofi, raportoi sinne jonnekin kuudenkymmenennen tähtitaivaan taakse tirljoonan vuoden päähän, mitä Raahessa tapahtuu!

Kissa-avaruuden käskynhaltija ja kissanpissinylimajuri on kuullut kiinalaisten vakoojakissojen liikkuvan kesäisessä Suomessa, ja lehmien lentävän Savonmaan sydämessä Sonkajärvellä samoihin aikoihin, kun siellä järjestetään eukonkanon maailmanmestaruuskisat. Miisu-kissan pitäisi ottaa tästä kaikesta selvää, mutta tehtävä on ylivoimainen yhdelle kissalle. Siksi hän pyytääkin avukseen hyvän ystävänsä kissanpissikersantti Missen.

Kirjailija Harald Olausen on Ruotsin kirjailijaliiton jäsen. Hän on toimitannut aiemmin yhden lastenkirjan sekä kirjoittanut matkakirjoja ja runoja. Olausen debytoi vuonna 1978 Kaarina Helakisan lastennäytelmässä Silakkakissat Langinkosken kesäteatterissa Kotkassa Kalle-kissan roolissa. Hänen muistonsa näytelmässä sattuneista kommelluksista julkaistaan syksyllä Kaarina Helakisan juhluvuoden muistokirjassa. Olausen on myös suorittanut lastenteatteriohjaajan tutkinnon. Ja opettanut lastentanssia 90-luvun alussa perustamassaan Pohjois-Karjalan tanssiopistossa. Raahen teatteri tekee Kissojen kissasta ensi vuonna näytelmän, jonka ohjaa ja dramatisoi Raahen teatterin johtaja Toni Kettukangas.

ISBN 978-952-6668-73-4

9 789526 668734 >